

ம ணி ப ல் ல வ ி ம்

தேவன் - யாழ்ப்பாணம்

R. L. STEVENSON'S
TREASURE ISLAND
IN TAMIL

விற்பனையாளர் :

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை

யாழ்ப்பாணம்

::

இலங்கை

T823
STE

F

மணி பல்லவம்

MANIPALLAVAM

ராபர்ட் லூயி ஸ்டீவன்ஸன்

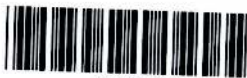
எழுதிய

புதையல் தீவு என்ற நூலின் மொழிபெயர்ப்பு

ROBERT LOUIS STEVENSON

தமிழாக்கம் :

தேவன் - யாழ்ப்பாணம்

280625

280625

MAHALAKSHMI BOOK DEPOT
245, Galle Road,
WELLAWATTE
PHONE 88930

விற்பனையாளர் :

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை

யாழ்ப்பாணம் : இலங்கை

முதற் பதிப்பு, 1949

இரண்டாம் பதிப்பு, 1957

விலை : ரூபா 1.50

Jyothi Printers. Madras-1.

மு ன் னு ரை

இலக்கிய சேவை என்றில்லாமல் பொழுதுபோக்குக்காக மட்டும் (எனக்கும் வாசகர்களுக்கும்தான்) இதை என்னுடைய பத்தொன்பதாவது வயதில் மொழி பெயர்த்தேன். அப்போது வாசகர்களின் சௌகரியத்தை உத்தேசித்து ஆங்கிலப் பெயர்களுக்குப் பதிலாகத் தமிழ்ப் பெயர்களை உபயோகித்திருந்தேன். அதனால் விமர்சகர் ஒருவரின் ஆத்திரத்துக்கும் ஆளானேன். ஆயினும் இப்பதிப்பிலும் தமிழ்ப் பெயர்களுையே மீண்டும் உபயோகித்துள்ளேன். ஆனால் ஆங்கில தமிழ்ப் பெயர்களின் ஜாபிதா ஒன்று மட்டும் கொடுத்துள்ளேன்.

அன்றைய என்னுடைய தமிழ் நடைக்கும் இன்றைய நடைக்கும் சாயல் ஒன்றாயிருந்த போதிலும் எவ்வளவோ வேறு பாட்டை நான் காண்கிறேன். ஆனால் இப்பதிப்பில் இரண்டொரு சிறிய பிழைகளைத் திருத்தியதைத் தவிர எவ்வித மாற்றமும் செய்யவில்லை.

அப்பொழுது மூலநூல் முழுவதையும் கொஞ்சமும் விடாமல் மொழி பெயர்ப்பதானால் பக்கங்கள் அதிகமாகி விடுமே என்று அஞ்சினேன். இப்போது பார்க்கும்போது இவ்வளவே போதும், நீட்டவேண்டிய அவசியமே கிடையாது என்று தோன்றுகிறது.

கதையின் கோவை, ஸ்வாரஸ்யம் குன்றாமல் காப்பாற்றியிருக்கிறேன். இப்போது சி. பா. த. ப. வகுப்பு மாணவர்களுக்கு ஆங்கில மூலம் கட்டாய பாட புத்தகமாக உள்ளது. தமிழ் மாணவர்கள் இத்தமிழாக்கத்தைப் படித்துக் கதையின் போக்கை உணர்ந்து கொள்கிறார்கள். அவர்களுடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்யவே இப்பதிப்பு வெளிவருகிறது.

ராபர்ட் ஓரயி ஸ்டீவன்ஸன் 1850 -ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். 44 வருட காலம் மட்டுமே வாழ்ந்தார். அதற்கிடையில் அவர் எழுதிய கதைகள் அவருக்கு அழியாப் புகழை அள்ளிக் கொடுத்தன.

அவருடைய இளமைக் கதை யொன்று அவருடைய பிற காலச் சிறப்பை குசகமாகக் குறிக்கிறது. அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் நோயாளியாகவே காலந்தள்ளினார். சிறு வயதில் ஏதோ குற்றம் செய்ததற்காக அவருடைய பெற்றோர் அவரை வெளியே

போகாமல் ஓரிடத்திலேயே உட்கார்ந்திருக்கும்படி தண்டனை கொடுத்தார்கள். அவர்மேல் மிகுந்த வாட்சல்யம் கொண்ட தாதி பெற்றோரிடம் மன்றாடி அவருக்கு விடுதலை பெற்றுக் கொண்டு வந்தான். களிப்போடு தான் கொண்டு வரும் செய்தியைப் பையன் வரவேற்பான் என்று எதிர்பார்த்த தாதிக்கு ஏமாற்றம் தான் காத்திருந்தது. ஸ்டீவன்ஸன் “உஷ்! பேசாதே. குழப்பாதே. கதை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்றாராம். சுற்று முற்றும் பார்த்து ஒருவரையும் காணாமல் வியப்படைந்த தாதி “யாருக்கு” என்று கேட்டாளாம். “எனக்கு” என்று விடை கிடைத்ததாம். கதை சொல்வதில் மன்னன் தான்!

இத்தமிழாக்கம் முதலில் சுதர்சன் வெளியீடாக வந்தது. இப்போது ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை வெளியீடாக வருகிறது. இப்பதிப்பைக் கொண்டுவரத் தூண்டுகோலாயிருந்த ஸ்ரீலங்கா புத்தக சாலை அதிபர் திரு. நா. தெய்வேந்திரம் அவர்களுக்கு என் நன்றி உரியது.

ஆசிரியர்களுடைய ஆலோசனையின் பேரிலோ அல்லது தாங்களாகவோ இந்த நூலை வாங்கிப் படித்துப் பயனடையும் மாணவர்களுக்கு நான் கூறவேண்டியது ஒன்று. பலவகைக் குடி வகைகளின் பெயர்கள் ஆங்கிலக் கதையில் வந்த போதிலும் தமிழில் ‘சாராயம்’ என்று தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஓரிடத்தில் மட்டும் திராட்சை ரசம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளேன். இடையிடையே கொச்சைப் பேச்சு இடம் பெற்றிருக்கிறதென்றால் ஆங்கில மூலத்திலும் அவ்வாறே யுள்ளது என்று குறிப்பிடவேண்டும்.

இவ்வளவும் சொன்ன பிறகு, இது மாணவர்களுக்கான நூல் என்று யாராவது எண்ணி விடுவார்களோ என்ற ஐயம் எழுந்துள்ளது. அல்ல. இது நிபுணன் ஒருவரால் எல்லோரும் படிப்பதற்கென எழுதப்பட்ட கதை. இளைஞர்களுக்கு அதிக கவர்ச்சியை உண்டுபண்ணக்கூடியது. முதலில் இதை மொழி பெயர்த்தபோது பொது மக்கள் படித்து ரசிப்பதற்கென எழுதினேனே யன்றிப் பாடபுத்தகமாக வல்ல என்பதையும் சொல்லி விடவேண்டும்.

274, நாவலர் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்,
இலங்கை. 15-9-57

தேவன்—யாழ்ப்பாணம்.

பொருளடக்கம்

பாகம் 1.	கடற்கொள்ளைக்காரன் பக்கம்
மீகாமன் - கறுப்பண்ணன் - சீட்டுக்
கிழித்தல்-மரப் பெட்டி-தொலைந்தான்
குருடன் - மீகாமனின் பத்திரங்கள்.	1
பாகம் 2.	கடற்பரிசாரகன்
மாலுவத்திற்கு - செங்கல் சத்திரம் -
வெடிமருந்தும் ஆயுதங்களும் - பிரயா
ணம் - சதியாலேர்சனை - யுத்த முஸ்
தீபுகள்.	33
பாகம் 3.	கடற்கரையனுபவங்கள்
கடற்கரையை எப்படி அடைந்தேன் -
ஆரம்பம் - காட்டு மனிதன்.	62
பாகம் 4.	மறைவிடம்
கப்பலைக் கைவிட்டோம் - படகு மூழ்
கியது - முதல்நாளையச் சண்டை முடி
வடைந்தது - மறைவிடம் - தூர்ஜயன்
தூது - தாக்குதல்.	78
பாகம் 5.	நீலக்கடலையில்
தூமகேதுவின் படகு - காரியம் கை
கூடியது - படகின் கதி - தலைவன்
குமார் - ஈசுவரனின் முடிவு.	105
பாகம் 6.	தலைவன் தூர்ஜயன்
எதிரிகள் கையில் - திரும்பவும் சீட்டுக்
கிழித்தல் - கைதி-புதையல் வேட்டை
(பாலனின் குறிகள்) - புதையல்
வேட்டை (பச்சை மரங்களிடையே
குரல்) - தலைவனின் வீழ்ச்சி - அப்
பாடா!	126

செய்திகள்

1. முதல் பகுதி - அறிமுகம்
இந்த நூலின் நோக்கம் என்ன என்பதை அறிவிக்கிறது. ஆசிரியர் தனது கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகிறார். நூலின் அமைப்பை விவரிக்கிறார்.

2. இரண்டாம் பகுதி - அறிமுகம்
இந்த பகுதியில் ஆசிரியர் தனது கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகிறார். நூலின் அமைப்பை விவரிக்கிறார்.

3. மூன்றாம் பகுதி - அறிமுகம்
இந்த பகுதியில் ஆசிரியர் தனது கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகிறார். நூலின் அமைப்பை விவரிக்கிறார்.

4. நான்காம் பகுதி - அறிமுகம்
இந்த பகுதியில் ஆசிரியர் தனது கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகிறார். நூலின் அமைப்பை விவரிக்கிறார்.

5. ஐந்தாம் பகுதி - அறிமுகம்
இந்த பகுதியில் ஆசிரியர் தனது கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகிறார். நூலின் அமைப்பை விவரிக்கிறார்.

6. ஆறாம் பகுதி - அறிமுகம்
இந்த பகுதியில் ஆசிரியர் தனது கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகிறார். நூலின் அமைப்பை விவரிக்கிறார்.

ஆங்கில - தமிழ் பெயர் வரிசை

Jim Hawkins - குமார்	Arrow - நகுலன்
John Trelawney - திரு வேணி	Harry - ஹரி
Dr. Livesay - வைத்தியர் கலாநிதி	Morgan - மோகன்
Admiral Benbowinn - ஸ்ரீபதி சத்திரம்	Smollenh- பிரதாபன்
Black Dog - கறுப்பண்ணன்	Job Anderson - ஆந்திரேயன்
Bill - பில்லி	Psrael Hands - ஈசுவரன்
Flint - பாலன்	Malabar - மலையாளம்
Savannat - பல்குணம்	Surinam - சூரணம்
Pew - கடலேறி	Porto Bello - போர்த்து பாலம்
Johnny - யோகன்	England (Captain) - மாயாவி
Dirk - காற்றாடி	Walrus - ஐராவதம்
Dance - விஜயன்	Davis - தேவகன்
Spy glass - தூரநோக்கி	Dick - ரங்கன்
Bristol - மாலுவம்	Kidd - கிட்டன்
Redruth - ராஜாராம்	Tom - காமின்
Joyce - ஜீவகன்	Alan - ஆழகன்
Hunter - கண்ணன்	Ben Gunn - தூமகேது
London - லூனகர்	Abraham Gray - நாரையன்
Hispaniola - வசந்தம்	Obrien - ஒங்காரம்
Blandley - பரமன்	Pieces of eight - முக்காலண
Long John Silver - துர்ஜயன்	George Merry - ரகு
	Allardyce - அகிலேசன்
	Darby McGraw - தருமன்

ஆங்கில - தமிழ் பெயர் பட்டிகை

Barry McGraw - காரை	Long John Silver - லாங் ஜான் சில्वர்
Allard - அல்டர்	Blandley - ப்ளாண்ட்லி
George Berry - ஜார்ஜ் பெர்ரி	Hipaniola - ஹிபானியோலா
Pieces of earth - பீசுஸ் ஆஃப் எர்த்	London - லாண்டன்
Orion - ஓரியன்	Hunter - ஹண்டர்
Ben Gunn - பென் கன்ன	Joyce - ஜாய்சு
Alan - அலன்	Keith - கீத்
Tom - டாம்	Bristol - ப்ரிஸ்டல்
Kid - கிட்	Spy glass - ஸ்பை க்ளாஸ்
Dick - டிக்	Dance - டான்ஸ்
Davis - டேவிஸ்	Dirk - டர்க்
Wahua - வாஹூ	Jenny - ஜென்னி
English Copper - இங்கிலிஷ் கப்பர்	Row - ரோ
Porto Bello - பர்த்து பெல்லோ	Swamp - ஸ்வாம்பு
Porto - பர்த்து	Flint - ஃலிண்ட்
Bill - பில்	Black Dog - ப்ளாக் டாக்
Admiral Bendoric - அட்மிரல் பெண்டோரிக்	Mr. Livery - மர் லிவரி
Admiral - அட்மிரல்	John Lawley - ஜான் லாலேய்
Jim Hawkins - ஜிம் ஹாகின்ஸ்	

முதலாம் பாகம்

கடற் கொள்ளைக்காரன்

1. மீகாமன்

குமார் சொன்ன கதை :—

நண்பர் திருவேணியும் வைத்தியர் கலாநிதியும் சம்பந்தப்பட்ட வேறு சிலரும் கேட்டுக் கொண்டபடி புதையல் தீவாகிய ‘மணிபல்லவ’த்தைப் பற்றிய விருத்தாந்தம் முழுவதையும் சொல்லிவிடுகிறேன். பழைய நாட்கள் எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கின்றன. அப்பொழுது என் அப்பா ‘ஸ்ரீபதி’ என்ற சத்திரத்திற்கு அதிபதியாகவிருந்தார்.

ஒருநாள் ஒரு நாவாய்க்காரன் எங்கள் சத்திரத்தில் தங்குவதற்காக வந்தான். அவன் பின்னால் அவனுடைய மரப்பெட்டி ஒரு தள்ளுவண்டியில் கொண்டு வரப்பட்டது. அவன் கறுத்த பெரிய பயங்கரமான மனிதன். நீண்ட கேசம், அழுக்கடைந்த அவன் சட்டையின் தோள் பட்டையில் புரண்டுகொண்டிருந்தது. அவனுடைய முகவாய்க்கட்டையில் மட்டும் ஆழ்ந்த, ஆனால் ஆறி வெளிறிப்போன ஒரு வாள்வெட்டின் அடையாளம். திரும்ப எத்தனையோ முறை நான் கேட்ட அந்த நாவாய்க்காரனின்,

“இறந்தவன் சொத்துக்குப் பதினைந்துபேர்
ஒகோகோ! ஒரு புட்டி மது”.

என்ற பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு வந்தான். அதுவும் உரத்த குரலில். உள்ளே வந்ததும் எங்களிடம் வாங்கிய சாராயத்தைச் சுவைத்துக் கொண்டே “ரொம்ப நல்ல இடமாக

இருக்கிறதே, ஜனப்புழக்கம் எப்படி?" என்று கேட்டான். அப்படிப் பிரமாதமாக அதிகம் இல்லை என்று என் அப்பா பதிலளிக்கவே, “அப்படியா?.....இதுதான் எனக்குப் பொருத்தமான இடம்” என்றான். வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்தவனிடம் தன் பெட்டியை உள்ளே கொண்டுபோய் வைக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, “இங்கே கொஞ்சநாள் தங்கலாம் என்று பார்க்கிறேன். என்னை எப்படிச் கூப்பிடுவீர்கள்? ‘மீகாமன்’ என்று கூப்பிடுங்கள். என்ன? பணத்தைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம். இதை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே இரண்டு மூன்று பொற்காசுகளை எடுத்துத் தரையில் வீசினான். ரொம்பவும் முரடன் போலிருந்தான்.

மிகவும் அடக்கமாகத்தான் இருந்தான். பகல் முழுவதும் கடற்கரையிலோ மலையுச்சியிலோ ஒரு தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியுடன் உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பான். மாலையில் தன்னுடைய அறையில் குளிர்காயும் நெருப்பருகே சாராயத்தைப் பருகியவண்ணம் மௌனமாக இருப்பான். ஏதாவது கேட்டால் பதில் சொல்லாமல் விழித்துப் பார்ப்பான்; இதெல்லாம் எங்களுக்குக் கொஞ்ச நாட்களில் பழகிப் போய்விட்டது. வெளியே போய்விட்டுத் திரும்பி வந்ததும் “யாராவது கப்பல்காரன் அல்லது மாலுமி இவ்வழியே போனானா?” என்று கேட்பான். இனம் இனத்தைத் தேடுகிறதாக்கும் என்று நினைத்தோம். ஆனால் அவர்கள் கண்ணில்பட அவன் கிரும்பவில்லை என்பது அப்புறம்தான் தெரிந்தது யாராவது மாலுமி சத்திரத்தில் வந்து தங்கினால் ஜாக்கிரதையாகப் பதுங்கிக் கொண்டே திரிவான். எனக்கு மட்டும் இதில் ஏதும் இரகசியம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. ஏனென்றால் யாராவது ஒற்றைக்கால்

மாலுமியைக் கண்டால் உடனே தன்னிடம் வந்து சொல்லும் படி அவன் எனக்கு மாதா மாதம் நாலணைத் தருகிறான்.

இந்த ஒற்றைக்கால் மாலுமியைப் பற்றி எத்தனை பயங்கரமான கனவுகள் கண்டிருக்கிறேன். என்னைத் துரத்துவது போலவும்.....அப்பப்பா! அந்த நாலணை வேலையால் நான் பட்டபாடு. ஆனால் வீட்டிலுள்ளவர்கள் எல்லோரிலும் பார்க்க 'மீகாம'னிடம் எனக்குத்தான் பயம் குறைவு. அதிகமாகக் குடித்துவிட்ட நாட்களில் அவன் வீடு அதிரும்படி பாடத் தொடங்கிவிடுவான். வந்த விருந்தினரையும் பாடும்படி வற்புறுத்துவான். அவர்களும் பயத்தால் அவன் சொன்னபடி கேட்கத் தவறுவதில்லை. அவன் சொல்லும் கதைகள் எல்லாம் கொலை, புயல், கொள்ளை இவைகளைப் பற்றித்தான். இப்படியே போய்க்கொண்டிருந்தால் ஜனங்கள் பயத்தினால் வராமல் விட, சத்திரத்து வரும்படி குறைந்துவிடுமே என்று அப்பா அடிக்கடி வருத்தப்பட்டதுண்டு. ஆனால் அமைதியான கிராமத்தில் இப்படியும் ஒரு விசேஷமிருந்தது நல்ல வேடிக்கைதான்.

மாதங்கள் ஓடின. பயத்தினால் மேற்கொண்டு பணம் கூட அவனிடம் அப்பா கேட்கவில்லை.

எங்களுடன் இருந்த அவ்வளவு நாட்களும் அவன் உடுப்பு மாற்றியதோ, அந்த மசப்பெட்டியைத் திறந்ததோ, யாருக்காவது கடிதம் எழுதியதோ—ஒன்றும் கிடையாது. அவன் சொல்லை எங்களில் ஒருவரும் தட்டியதும் கிடையாது. ஆனால் அப்பா வியாதியாய்ப் படுத்திருந்த பொழுது (அதே வியாதியால் அவர் இறக்க நேரிட்டது) ஒரு நாள் எங்கள் வைத்தியர் கலாநிதி வந்திருந்தார். இவன் அப்பொழுது குடித்துவிட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். வைத்தியர் யாரு

டனோ பேசிக்கொண்டிருந்தது இவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. “ஏய்! உன்னைத்தான். வாயை மூடா” என்றான். வைத்தியர் நிதானமாக “யாரை! என்னையா?உனக்கு நான் சொல்ல ஒன்றே ஒன்று இருக்கிறது. இப்படியே குடித்துக் கொண்டு போனாய் என்றால் ஒரு மகா பாபியிடமிருந்து சீக்கிரத்தில் உலகத்துக்கு விடைகிடைக்கும்” என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் அவனுக்குப் பொறுக்கவில்லை. துடித்து எழுந்து ஒரு கத்தியை விரித்தான். அவரைக் கொலை செய்து விடுவான் போலிருந்தது.

வைத்தியரோ திடுக்கிடவுமில்லை. பதைபதைக்கவும் இல்லை. முன்போலவே ஆனால் உரத்த குரலில் “கத்தியை மடக்கி வைத்தாயோ பிழைத்தாய். இல்லை, தூக்கு மேடைக்கு அதிசீக்கிரத்தில் போவாய்” என்றார். அவரை எரித்துவிடுபவன்போலப் பார்த்தான். பின்பு ஏதோ முணுமுணுத்தபடி உட்கார்ந்து விட்டான். வைத்தியர் தொடர்ந்து “இந்தப் பிராந்தியத்தில் இப்படியும் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பதை இன்றுதான் அறிந்தேன். இனிக் கவனித்துக் கொள்ளுகிறேன். நான் வைத்தியன் மட்டுமல்ல; சட்டத்தை நிலைநாட்டும் அதிகாரியும் கூட. இப்படி ஏதாவது என்று கேள்விப் பட்டால்.....ஹும்.....அவ்வளவுதான்” என்று சொன்னார். மீகாமன் மேலே ஒன்றும் பேசவில்லை. வைத்தியர் போன பின்பும் அமைதியாக இருந்தான். இப்படியே பின்பு பல நாட்கள்வரை மௌனமாகவே இருந்தான்.

2. கறுப்பண்ணன்

இது நடந்து பல நாட்களாகும் முன்னரே இன்னும் ஒரு சம்பவம் நேரிட்டது. தொடர்ச்சியாக நடந்த நான்

குறிப்பிட்டப்போகும் சம்பவங்களினால் 'மீகாமனிட' மிருந்து நாங்கள் விடுபட்டோம். மார்கழி மாதம். குளிர் காற்று ஜாதையாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. அப்பா அதிக நாள் உயிருடன் இருப்பார் என்பதற்கான அறிகுறிகள் காணப்படவில்லை. அவருக்கு வேண்டிய சிசுருஷைகளை நானும் அம்மாவும் பார்க்க வேண்டியிருந்ததால் இவனை நாங்கள் அதிகமாகக் கவனிக்க முடியவில்லை.

ஒருநாள் காலை, வழக்கத்திலும் பார்க்க முன்னரே எழுந்து வெளியே போய்விட்டான். அம்மா மாடியில் அப்பாவுடன் இருந்தாள். நான் மீகாமனுக்குக் காலை உணவை எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது நான் முன் ஒரு நாளும் காணாத அந்நியன் ஒருவன் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தான். இடது கையில் இரண்டு ஷரல்கள் இல்லை. இடையில் ஒரு வாள், ஆனால் பிரமாதமான வீரன் போலக் காணப்படவில்லை. நான் மாலுமி-ஒற்றைக் காலுடன் என்றாலும் இல்லாவிட்டாலும்-என்றாலே அவதானித்துக் கொள்வேன். இவனைப் பார்த்தால் மாலுமிபோல் தோன்றியது. சாராயம் வேண்டும் என்று கேட்டவன் எடுக்கப்போவதற்குள் எனக்கு அமரும் படி சமிக்ஞை செய்தான்.

“வா, வாடா பையா” என்றான். நான் ஓரடி எடுத்து வைத்தேன். “இந்த உணவு யாருக்கு? பில்லிக்கா?” என்று ஒரு மாதிரியாகக் கேட்டான்.

“பில்லியா! எனக்குத் தெரியாது. இது 'மீகாமனு'க்கு” என்றேன்.

“ஆமாம் 'மீகாமன்' என்றாலும் சரிதான். அவனுக்கு மோவாயில் வலது பக்கத்தில் ஒரு கீழல். நன்றாகக் குடிப்

பான். அவன்தான் என் நண்பன் பில்லி. அவன் இங்கு தானே இருக்கிறான் ?”

“வெளியே போய் விட்டார்.”

“எங்கே ? எந்தப் பக்கம் ?”

நான் அவன் போன திக்கைக் காட்டினேன். வேறு சில கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லிவிட்டு என் அலுவல்களைக் கவனிக்கச் சென்றேன். வந்தவன் கதவருகில் ‘மீகாமனை’ எதிர்பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். ‘ஆ! அதோ வருகிறான் பில்லி. பையா நீயும் நானும் இந்தக் கதவருகில் மறைந்து நிற்போம்.....வேடிக்கைக்கு. பில்லிக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கும்” என்று என்னையும் ஒலிந்து கொள்ளச் செய்தான். எனக்கோ திகிலாயிருந்தது. வந்தவனும் பயத்தினால் நடுங்கியதைப் பார்க்கத் திகில் அதிகமாயிற்று. அவன் தொண்டைக்குள் ஏதோ தடுக்கியதுபோல எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டேயிருந்தான். கடைசியாக ‘மீகாமன்’ வந்து சேர்ந்தான். கதவை மூடி விட்டு நேரே தன் அறைக்குப் போனான். இந்தப் புது மனுஷன் பலத்த குரலில் “பில்லி!” என்று அழைத்தான். திடீரென்று திரும்பிப் பார்த்த ‘மீகாமனி’ன் முகம் கறுத்தது, ஏதோ பிசாசைப் பார்த்தவன் மாதிரி.

“பில்லி! என்னைத் தெரியவில்லையா உனக்கு?”

விக்கிக்கொண்டே “கறுப்பண்ணை” என்றான் மீகாமன்.

“வேறு யார் ? ஸூப்பதியில் பழைய நண்பனைச் சந்திக்க வந்தேன். நாங்களெல்லாம் எவ்வளவைக் கண்டு விட்டோம், அதுவும் என் விரல்கள் போனபின்பு” என்று இடது கையைக் காட்டினான்.

“எப்படியோ நானிருக்குமிடத்துக்கு வந்து விட்டாய். என்னவேண்டுமோ சொல்” என்றான்.

கறுப்பண்ணன் மீகாமனிடம் “பில்லி! சாராயம் வர வழைக்கிறேன். குடித்துக் கொண்டே பேசிக்கொள்ளலாம்” என்றான்.

நான் சாராயத்துடன் திரும்பி வந்தபொழுது இரு வரும் மேஜை அருகில் உட்கார்ந்திருந்தனர். கதவோரம் கறுப்பண்ணன், வெளியே ஓடுவதற்கு வசதியாய். என்னைப் போகும்படி சொன்னான் மீகாமன். “கதவைத் திறந்த படியே விடு. ஒட்டுக் கேட்டாயோ.....?” என்று மிரட்டி அனுப்பினான். நான் அடுத்த அறைக்குப் போய் விட்டேன்.

நான் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் ஒன்றுமே கேட்க வில்லை. வரவர ‘மீகாமன்’ உரத்த குரலில் திட்டுகளையும் வசவுகளையும் பொழிவது கேட்டது. திடீரென்று நாற்காலிகள் தூக்கி எறியப்படும் சத்தங்கள், ஒருவரை ஒருவர் கட்டிப் புரண்டதுபோல். வலியினால் யாரோ முன்கியது கேட்டது. பார்த்தேன். கறுப்பண்ணன் தலைகால் தெரியாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். மீகாமன் துரத்திக்கொண்டே வானை வீசினான். பட்டிருந்தால் கறுப்பண்ணன் பாடு அனாதை தான். ஆனால் தோளிலிருந்து பீறிட்ட இரத்தத்தையும் பாராமல் ஓடினான் கறுப்பண்ணன். பிழைத்தான். ‘மீகாமன்’ அவன் போன திக்கையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு பார்த்தான். கொஞ்ச நேரத்தில் வீட்டுக்குள் காலெடுத்து வைத்தான். விழுந்துவிடுவான்போலிருந்தது. சுவரைப் பிடித்துக்கொண்டான். “குமார்! சாராயம்” என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டான்.

“ஏதாவது காயமா?” என்றேன்.

கிரும்பவும் “சாராயம், சாராயம் வேண்டும், நான் இங்கிருந்து போகவும் வேண்டும்” என்றான்.

சாராயம் எடுத்துவர ஒடினேன். தடுமாற்றத்தில் கையிலிருந்த பாத்திரத்தைக்கூட கீழே ஒரு தடவை நழுவ விட்டுவிட்டேன். நான் சாராயத்தை ஊற்றிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவனுடைய அறையில் பலத்த சத்தம் கேட்டது. போய்ப்பார்த்தால் தரையில் விழுந்து கிடந்தான். கூச்சலையும் சத்தத்தையும் கேட்ட அம்மா என் உதவிக்கு வந்தாள்; அவனுடைய தலையைத் தூக்கினோம். முகத்தைப் பார்க்கப் பயமாயிருந்தது. கண்கள் மூடியிருந்தன. இளைத்து இளைத்து மூச்சு விட்டான். “என்ன அவமானம்! அதுவும் உன் அப்பா அசௌக்கியமாயிருக்கையில்” என்றாள் அம்மா. என்ன செய்வதென்று தோன்றவில்லை அபாயகரமான காயம் பட்டுவிட்டது என்ற எண்ணம் தான் தோன்றியது. சாராயத்தை அவன் வாய்க்குள் ஊற்ற முயன்றேன். ஆனால் பற்கள் கெட்டியாக மூடியிருந்தன. இந்தச் சமயத்தில் அப்பாவைப் பார்க்க வைத்தியர் வந்தது எங்களுக்கு உவப்பை அளித்தது.

“என்ன செய்யவேண்டும்? எங்கே காயம்?” என்றோம்.

“காயமா? ஒன்றுமில்லை. இது மிதமிஞ்சிய குடியின் பலன். அம்மா, நீங்கள் மேலே போங்கள். அவரைப் பாருங்கள். இவனுடைய உயிரை மீட்க என்னாலானதைச் செய்கிறேன்” என்று அம்மாவை மாடிக்கு அனுப்பினார் வைத்தியர்.

என்னைப் பாத்திரம் ஒன்றைக் கொண்டுவரச் சொல்லி விட்டு அவனுடைய மேல்சட்டையைக் கிழித்தார். கையிலே அநேக இடங்களில் பச்சை குத்தப் பட்டிருந்தது. ஓர்

இடத்தில் 'பில்லி' என்று கூட. "பில்லியா?.....உன்னுடைய இரத்தத்தை நான் பார்க்கவேண்டாமா? குமார்! உனக்கு இரத்தம் என்றால் பயமா?" என்றார்.

"இல்லை" என்றதும் பாத்திரத்தைப் பிடிக்கும்படி என்னிடம் சொல்லிவிட்டு ஒரு கத்தியை எடுத்தார்.

சுயநினைவு வருவதற்குள் எவ்வளவோ இரத்தம் எடுத்து விட்டார். விழித்துப் பார்த்ததும் எழும்பப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டே "எங்கே கறுப்பண்ணன்?" என்றான்.

"கறுப்பண்ணன் இங்கே இல்லை. நீ சாராயம் குடித்ததனால் தான் இப்படி நேரிட்டது. முன்பே எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறேன். இப்பொழுது என் இஷ்டத்துக்கு மாறாகவே உன்னைக் காப்பாற்றியிருக்கிறேன். பில்லி....."

"பில்லி என் பெயரல்ல" என்று உறுமினான்.

"பரவாயில்லை. அது எனக்குத் தெரிந்த ஒரு கடற் கொள்ளைக்காரன். நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டியது, ஒருதடவை சாராயம் குடிப்பதால் நீ இறக்கப் போவதில்லை. ஆனால் ஒருதடவை குடித்தால் மேலும் மேலும் குடிப்பாய். குடிப்பதை நிறுத்தாவிட்டால் நீ சாக வேண்டியதுதான். விளங்குகிறதா? இனி உன்பாடு" என்றார் வைத்தியர். இருவருமாகத் தூக்கிக் கட்டிலில் கிடத்தினோம்.

"கடைசியாகச் சொல்லுகிறேன். சாராயம் என்றால் உனக்குச் சாவு என்பது தான் அர்த்தம்." என்று சொல்லிவிட்டு என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு அப்பாவைப் பார்க்கப் புறப்பட்டார்.

"இது ஒன்றுமில்லை. இப்படியே இருக்கட்டும். இன்னும் ஒரு தரம் இப்படி நேர்ந்தால் மரணம் தான்" என்று என்னிடம் சொன்னார்.

3. சீட்டுக் கிழித்தல்

மத்தியானம் மருந்துகளும் சில பானங்களும் எடுத்துக்கொண்டு அவனுடைய அறைக்குப் போனேன். நாங்கள் கிடத்திவிடப்படியே கிடந்தான்—அலுத்துக் களைத்துப் போய்.

“குமார்! இங்குள்ளவர்களுள் நீ தான் நல்லவன். நான் உன்னிடம் எவ்வளவு அன்பாயிருக்கிறேன். மாதாமாதம் நான் உனக்கு நாலணுத் தந்தேனே! ஆனால் இப்பொழுது பார். எல்லாரும் என்னைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். குமார்! சாராயம்.....அதுதான் எனக்கு வேண்டும். கொண்டுவந்து தருவாயல்லவா?” என்று கெஞ்சினான்.

“ஆனால் வைத்தியர்.....” என்று ஆரம்பித்தேன். அவன் அதற்குள் “அவன் கிடக்கிறான். வைத்தியர்களுக்கு என்ன தெரியும்? ஏன் அவனே சொல்லவில்லையா, ஒரு தடவை குடித்தால் பரவாயில்லை என்று. அதிலும் எனக்குச் சித்தப்பிரமை வந்துவிடும் மது இல்லை என்றால். இப்பொழுதே தலைவன் பாலன் என்னுடைய பிரமையில் தோன்றினான். இன்னும் என்ன என்னவோ? வேண்டுமானால் ஒரு பொற்காசு தருகிறேன்.....உனக்குச் சொந்தமாக” என்று மேலும் மன்றாடினான். அவன் பொற்காசு லஞ்சம் தருகிறேன் என்றது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆயினும் “ஒரே ஒரு தடவை மட்டும் தருவேன். ஆனால் காசு—அது எனக்கு வேண்டியதில்லை: நீ அப்பாவுக்குக் கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுத்தாலே போதும்” என்றேன். நான் கொண்டுவந்த சாராயத்தை ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்தான்.

“வைத்தியன் என்ன சொன்னான்?” என்று கேட்டான்.

“குறைந்தது ஒரு கிழமை இப்படியே படுக்கையில் கிடக்கவேண்டும் என்று”

ஒரு கிழமையா? முடியாது. அப்படியானால் என் சீட்டைக் கிழித்து விடுவார்கள் முட்டாள்கள். கிடைத் ததை வைத்திருக்கத் தெரியவில்லை. இன்னொருவனுடைய தைக் களவாடப் புறப்பட்டார்கள். நாவாய்க்காரர் இப் படியா நடந்து கொள்வது? நான் எவ்வளவு சிக்கனமாக இருந்தேன். இனியும் நான் என்ன? அவர்களுக்கு விட்டா கொடுக்கப் போகிறேன்? நான் அவர்களுக்குப் பயந்தவ னல்லவே!”

பேசிக் கொண்டேயிருக்கையில் கஷ்டப்பட்டு எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தவன் தயங்கினான்.

“அந்த வைத்தியன் என்னை முடித்து விட்டான். என் னைக் கிடத்திவிடு” என்பதற்குள் படுக்கையில் திரும்பவும் விழுந்து விட்டான். சிறிதுநேரம் பேசாமல் கிடந்தான்.

“குமார்! இன்று வந்தானே, அவனைப் பார்த்தாயா?” என்று கேட்டான்.

“யார்? கறுப்பண்ணையா?” என்று பதிலுக்குக் கேட்டேன்.

“ஆமாம். கறுப்பண்ணைந்தான். அவன் ரொம்பக் கெட்டவன். ஆனால் அவனை இங்கு அனுப்பியவர்கள் இன் னும் மோசமானவர்கள். நான் இங்கேயிருந்து தப்பிப் போக முடியாத பட்சத்தில், என் சீட்டைக் கிழித்துவிடு வார்கள். அப்படி என்றால் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள். உடனே வைத்தியர்.....ஆமாம்.....கலாநிதியிடம் ஓடிச் சென்று எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடு. அப்பொழுது தலைவன் பாலன் கிழிருந்த யாவரும் சிறைப்படுவார்கள்.

அவர்களுக்கு என் மரப் பெட்டியின்மேல்தான் கண். பாலனின் கீழ் உத்தியோகத்தில் நான் இருக்கிறபொழுது எனக்கு ஒருவனுக்குத்தான் அந்த இடம் தெரியும். 'பல்குணத்தில்' அவன் இறக்கும்பொழுது அவன் கொடுத்தான். சுறுப்பண்ணையோ ஒற்றைக்கால் மாலுமியையோ கண்டால் அல்லது என் சீட்டுக் கிழிக்கப்பட்டால் ஒழிய இதை ஒருவரிடமும் சொல்லக் கூடாது. முக்கியமாகக் குமார், ஒற்றைக்கால் மாலுமி."

"சீட்டுக் கிழித்தல் என்றால் என்ன, "மீகாமன்?"

"அது ஒரு அறிவிப்பு. கிடைத்தால் சொல்லுகிறேன்." என்று மேலும் ஏதோ உளறினான். அப்புறம் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டான். எல்லாம் சாதாரணமாக இருந்திருந்தால் இந்தக் கதையை யாருக்காவது சொல்லி 'மீகாமனு'டைய வீரோதத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருப்பேனோ இல்லையோ சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் தரதிரஷ்ட வசமாக அப்பா அன்று மாலை இறந்தார். அவருடைய சமக்கடன், துக்கம் விசாரிக்க வந்த நண்பர், சத்திரத்து வேலை இவற்றில் ஈடுபட்ட எனக்கு 'மீகாமனை'ப் பற்றி நினைக்கச் சந்தர்ப்பமேற்படவில்லை. அடுத்த நாள் காலை தானாகவே சாப்பிடப்போன 'மீகாமன்' அளவுக்கு மிஞ்சிச் சாராயம் குடித்தான். ஒருவரும் தடுக்கவில்லை, பயத்தினால். ஆகவே துக்கவீட்டில் அவன் தன்னுடைய பாட்டை உரக்கப் பாடிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய தளர்ந்த நிலையில் வாளை உறையிலிருந்து எடுத்து மேசைமேல் வைப்பதும் யோசனைகளில் ஆழ்ந்திருப்பதும் சகஜமாகிவிட்டது. அடுத்த நாள் சோக அலைகளின் நடுவே என் மனம் ஊசலாட, மூன்று மணியளவில் வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தேன். வயதினாலோ தளர்ச்சி

யினாலோ முதுகு வளைந்த ஒருவன் அந்த வழியே வந்ததைக் கண்டேன். கண்ணையும் மூக்கையும் மூடிக்கட்டியிருந்ததிலிருந்தும் தடியால் தடவிப் பார்த்துக்கொண்டே வருவதிலிருந்தும் அவன் குருடன் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டேன். மாலுமிகள் வழக்கமாக அணியும் அங்கி ஒன்றை அணிந்திருந்தான். இப்படி ஒரு மோசமான குரூபியை நான் முன்பு பார்த்ததில்லை. கொஞ்சம் தூரத்தில் நின்று கொண்டே “தாய்நாட்டிற்குத் தன் கண்களைத் தியாகம் செய்த இந்த அந்தகன் எங்கேயிருக்கிறேன் என்பதைக் கருணையுள்ள யாராவது சொல்லமாட்டீர்களா?” என்று கேட்டான்.

“ஸ்ரீபதிக்கு அருகில்” என்றேன்.

“ஒரு சிறு குரல் கேட்கிறதே குழந்தாய். என்னை உள்ளே அழைத்துச் செல்லமாட்டாயா?” என்றான்.

அவன் பிடிப்பதற்கு என் கையை நீட்டினேன். கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டான். நான் திடுக்கிட்டுக் கையை இழுக்க முயன்றேன். அவன் விடவில்லை. “பையா, மீகாமனிடம் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டுபோ” என்றான்.

“ஐயா, என்னால் முடியாது”.

“முடியாதா? உன் கையை ஒடித்துவிடுவேன் தெரியுமா?” என்று என் கையை அமுக்கினான். வலியினால் கத்தினேன்.

“உம்முடைய நன்மைக்காகத் தான் சொல்லுகிறேன். ‘மீகாமன்’ முன்போலில்லை. இப்பொழுதெல்லாம் வானைத் தயாராக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். இப்படித்தான்....”

“உம்.....நட” என்று முரட்டுத் தொனியில் கட்டளை யிட்டான். நான் பயந்தே போய்விட்டேன். அவன்

சொன்னபடி 'மீகாமன்' மதுபானப் புட்டியுடன் இருக்கும் அறையை நோக்கி நடக்கலானேன்.

“அவனைக் கண்டதும் இந்தா, உன்னைப் பார்க்க ஒரு நண்பன் என்று சொல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால்.....” என்று என் கையை முறுக்கினான். தாங்கமுடியாமலிருந்தது அந்த வலி. அவன் சொல்லியபடியே செய்தேன்.

'மீகாமன்' நிமிர்ந்து பார்த்தான். உடனே அவன் முகம் வெளுத்தது. சாகப்போகிறவர்களுடையது மாதிரியாகி விட்டது. எழும்பக்கூடப் பலமில்லாதவன்போல் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான்.

“அப்படியே இரு பில்லி. பார்க்க முடியாவிட்டாலும் நீ அசைவது கேட்கிறது. எங்கே உன் வலது கையைக் கொடு. பையா, அவனுடைய வலது கையை என்னுடைய கையுடன் இணை” என்றான் இந்த அந்தகன். அவன் கட்டளைப்படி நடந்தோம்.

அவன் மீகாமனிடம் எதையோ கொடுத்தான். “சரி அவ்வளவு தான்” என்றான். உடனே வெளியேறினான். நானும் அவன் இரும்புப் பிடியிலிருந்து தப்பினேன். தொலைவில் அவனுடைய தடியால் தடவும் சத்தம் 'டக் டக்' என்று கேட்டது. நடந்ததை உணரச் சிறிதுநேரம் ஆயிற்று. 'மீகாமன்' கொடுக்கப்பட்டதைப் பார்த்தான்.

“பத்துமணி. இன்னும் ஆறுமணி இருக்கிறது. பார்க்கலாம்” என்று கூவினான். திடீரென்று எழுந்தவன் தொண்டையைத் தடவிக் கொடுத்தான். ஒருகணம் தயங்கினான். ஒரு விநோதக் கூச்சலுடன் தரையில் விழுந்தான். உதவிக்கு அம்மாவைக் கூவியழைத்தேன். ஆனால் பிரயோசனப்படவில்லை. 'மீகாமன்' இறந்தே விட்டான். எனக்கு அழுகை வந்தது.

4. மரப்பெட்டி

எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாவற்றையும் அம்மாவிடம் சொன்னேன். எங்கள் நிலைமை எக்கச்சக்கமாக இருந்தது. அவன் ஆணைப்படி உடனே வைத்தியரிடம் போய் அறிவிப்பது என்பது முடியாது, அதுவும் அம்மாவைத் தனியே விட்டுவிட்டு. அந்த வீட்டில் மேலும் தங்கியிருப்பது அபாயம் என்று தெரிந்துவிட்டது. சிறு சத்தங்களினால் எல்லாம் திடுக்கிட்டோம். எல்லாம் கால் அடி ஓசைபோலக் கேட்டது. ‘மீகாமனே’ பிணமாய்க் கிடந்தான். அந்தக் குருடன் எங்கோ திரும்ப வருவதற்குத் தயாராக இருக்கிறான். எதையாவது உடனே செய்தாகவேண்டியிருந்தது. ஒருவரும் அச்சத்தினால் உதவிசெய்ய முன் வரவில்லை. அம்மா மட்டும் தனக்குச் சேரவேண்டிய பணத்தை விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராயில்லை. அதைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று பிடிவாதமாயிருந்தாள். “ஜன்னல், கதவு எல்லாவற்றையும் மூடிவிடு. யாராவது வரக்கூடும்” என்றாள்.

“இனி வேண்டியது அந்தப் பெட்டியின் திறப்பு. இந்தப் பிணத்தை யார் தொடுவது?” என்று தொடர்ந்து சொன்னாள். அவன் கையில் சீட்டு என்று குறிப்பிட்டானே அது இருந்தது. அதில் ‘இரவு பத்துமணிவரை தான் உன் காலம்’ என்று குறிப்பிட்டிருந்தது. நான் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அம்மா “உம்...அந்தச் சாவி” என்று ஞாபகமூட்டினாள். அவன் பைகளிலெல்லாம் பார்த்தேன். அகப்பட்டது ஒரு கத்தி, ஒரு திசைகாட்டி, கொஞ்சப்பணம், ஒரு ஊசி, கொஞ்ச நூல் இவ்வளவுதான். “அவன் கழுத்தில் பார் இருக்கும்” என்றாள் அம்மா. சாவி அகப்பட்டது. அவன் கழுத்தில் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தான். வீணாக நேரத்தைச் செலவழிக்க விருப்பமின்றி

வந்த நாள்தொட்டு அந்தப்பெட்டி எங்குகிடந்ததோ அங்கு ஓடினோம். சாதாரணமாகக் கப்பல்காரர் வைத்திருப்பது போன்ற பெட்டிதான் அது. பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பால் “பி” என்று அதன்மேல் சுடப்பட்டிருந்தது. ரொம்பவும் பழசு, சாவியை என்னிடமிருந்து வாங்கிப் பெட்டியைப் துருப்பிடித்துப் போயிருந்தும் விரைவில் திறந்தாள். ஒரு புதிய உடுப்பு, அழகானது, மேலே காணப்பட்டது. அதன் கீழ் ஒரு குவளை, ஒரு கட்டி வெள்ளி, இரண்டு துப்பாக்கிகள், ஒரு பழைய கடிக்காரம், சில அழகான சங்குகள்—இவை தாம் அப்பெட்டியில் கண்டெடுத்தது. விலையுயர்ந்த அந்த வெள்ளியினால் நமக்கு ஓர் உபயோகமும்மில்லை. கீழே கிடந்த பழசான ஓர் அங்கியை அம்மா எடுத்து உதறியபொழுது ஒரு கட்டுக் காகிதங்களும் ஒரு பைநிறையப் பொன்னும் அகப்பட்டன. “நான் எவ்வளவு போக்கியமானவள் என்பதை இந்தப் பயல்களுக்குக் காண்பிக்கிறேன். வரவேண்டியதற்கு மேல் ஒரு பைசாகூட நான் தொடப் போவதில்லை” என்றாள். அந்தப் பையிலிருந்து எண்ணி எடுப்பதே பெரிய வேலையாகப் போய்விட்டது. எங்களுக்குக் காசுகள் குறைவாக இருந்தன. மற்றதெல்லாம் வேற்றூரில் செல்லுபடியாகக் கூடிய பணம். அம்மாவுக்கு அவைகளை எண்ணவே தெரியாதே! இந்த வேலை நடந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது அந்தக் குருடன் வரும் ஓசை கேட்டது. எங்களுக்கு மயிர்க்கூச்சலெடுத்தது. அம்மாவுடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டேன். நிசப்தமாக இருந்தோம். கதவைத் திறக்க முயன்ற சத்தம் கேட்டது. கடைசியாக அவன் திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். டக் டக் ஓசை. மெதுவாக “அம்மா, முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டுவா, போதும். ஓடிவிடுவோம்” என்று தூண்டினேன். எல்லோரும் வந்து விடுவார்களே என்ற பயம். பூட்டியிருந்தபடியால் அல்லவா

அந்தக் கோர சொரூபத்திடமிருந்து தப்பினோம் என்ற நிம்மதியும் ஏற்பட்டது. அம்மா மசியவில்லை. கூடவோ அல்லது குறையவோ எடுத்துக் கொண்டு திருப்தியடைய விரும்பவில்லை. பத்துமணி என்றால் இப்பொழுது ஏழுமணி தானே என்று தன்னை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டாள். இந்தப் பேச்சில் ஈடுபட்டிருக்கையில் மலையில் யாரோ சீழ்க்கையடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. போதும் போதும் என்றாய் விட்டது எங்களுக்குக் “கிடைத்தது போதும்” என்று ஓட ஆயத்தம் பண்ணினாள் அம்மா. “எனக்குப் பங்கு இல்லையா? இந்தக் காகிதக் கட்டு எனக்கு” என்று அதை எடுத்துக் கொண்டேன். இருட்டிலேயே மாடிப்படி வழியே தடவிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தோம். கதவைத் திறந்தோமோ இல்லையோ வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தோம். சந்திரன் வானத்தில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தான். அந்த நிலாவெளிச்சம் எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடுமோ என்று பயப்படும் பொழுது ஆட்கள் ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டது. வந்தவர்களிடம் ஒரு விளக்கும் இருப்பதாகத் தெரிந்தது.

“என் நினைவு தப்புகிறது. நீ பணத்துடன் ஓடித்தப்பு” என்றாள் அம்மா. நல்ல வேளை. அப்பொழுது ஒரு பாலத்தருகில் வந்துகொண்டிருந்தோம். பாலத்தின்கீழ் எப்படியோ அம்மாவைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தேன். கீழே புக முடியவில்லை. பாலத்தருகில் ஸ்மரணையற்று அம்மா கிடந்தாள். அதுவும் சத்திரத்தில் இருந்து அதிக தூரத்தில் இல்லை.

5. தொலைந்தான் திருடன்

பயத்தினால் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தாலும் உள்ளே என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்க ஆவல் கொண்டேன்

ம.—2

ரோட்டின் ஓரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தேன். வீட்டுவாசல் எல்லாம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஏழெட்டுப் பேர் இருக்கும். ஒருவன் ஒரு விளக்குடன் மூவர் கைகளைக் கோத்தபடி, நடுவில் சென்றவன் அந்தக் குருடனாயிருக்குமோ என்று நினைத்தேன். அதற்குள் அவன் குரல் அவனைக் காட்டிக் கொடுத்தது.

“கதவை நொறுக்கு” என்று கூச்சலிட்டான்.

“ஆகட்டும்” என்று கீழ்ப்படிந்தவர்கள், கதவு திறந்திருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியத்தால் தயங்கினர். இன்னும் உரத்த குரலில் “உள்ளே போங்கள்” என்று கத்தினான். ஆவலும் ஆத்திரமும் அவன் குரலில் தொனித்தது. நாலைந்து பேர் உள்ளே சென்றனர். உள்ளேயிருந்து “பில்லி இறந்து விட்டான்” என்று யாரோ கூவினர்.

குருடன் தாமதம் பண்ணுவதற்கு அவர்களைத் திட்டினான். “அவனைத் தேடிப்பார். அல்லது அந்தப் பெட்டியிலிருக்கும்” என்றான். மாடிப்படியில் ‘திடும் திடும்’ என்ற சத்தம். மாடியறைக் கதவை யாரோ ஒருவன் திறந்து “கடலேறி! அவர்கள் முந்திக்கொண்டுவிட்டார்கள். யாரோ பெட்டியைக் கிளறிப் பார்த்திருக்கிறார்கள்” என்று கேட்டான் கடலேறி.

“பணம் தான் இங்கே இருக்கிறது”

“நாசமாய்ப்போன பணம். பாலனின் பத்திரம், அதைக் கேட்கிறேன்”.

“இங்கே காணோம்”.

“யாரங்கே? கீழே, பில்லியிடம் இருக்கிறதா?”

வேறொருவன் “ இல்லை. அவனை யாரோ சோதித் திருக்கிறார்கள். ஒன்றையும் விடவில்லை” என்று பதிலளித் தான்.

“ இந்தச் சத்திரத்து ஆட்களின் வேலை.....அந்தப் பையன், அவன் கண்களை நான் தோண்டியிருக்கவேண்டும். கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்பு இங்குதானிருந்தார்கள். நான் வந்தபொழுது கதவுகூடப் பூட்டியிருந்தது. தேடிப்பாருங்கள்.

‘கடாபுடா’ என்ற சத்தம் உள்ளேயிருந்து கேட்டது. கதவுகள் உடைக்கப்பட்டன. நாற்காலிகள், மேசைகள் தூக்கி எறியப்பட்டன. ஒவ்வொருவராக வெளியே வந்து கையை விரித்தனர். நாங்கள் முன்பு கேட்ட சீழ்க்கைச் சத்தம் அடுத்து இரண்டு தடவை தெளிவாகக் கேட்டது. அதைக் கடலேறி தன் ஆட்களைச் சேகரிக்கும் சைகை என்று நினைத்தேன். ஆனால் அந்தக் கொள்ளைக்காரர் நடந்து கொண்ட விதத்தில் அது அவர்களுக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் ஆபத்தை அறிவுறுத்துவதாக இருந்தது.

“அதோ இரண்டாம் தடவை. நாங்கள் போகவேண்டியதுதான்” என்றான் ஒருவன்.

“போடா முட்டாள், தடிப்பயல் கிடக்கிறான். இவர்களைத் தேடிப் பிடியுங்கள். எனக்கு மட்டும் கண்களிருந்தால்.....” என்று தன்னையே நொந்துகொண்டான். இரண்டொருவர் அரை மனத்துடன் அங்குமிங்கும் தேடினார்கள். மற்றவர்கள் ரோட்டிலேயே அசையாமல் நின்றார்கள்.

“முட்டாள்களா ! எவ்வளவு ஆயிரம் பொன் உங்கள் கைக்கு வர இருக்கிறது. நீங்களென்னடா என்றால் மரம் மாதிரி நிற்கிறீர்கள். பில்லியைக் காண ஒருவனாவது முன்

வந்தீர்களா ? நானே நேரில் கண்டேன். நான்—கபோதி-
ஆனால் உங்களால் காரியம் கெடப்போகிறது. குதிரைச்
சவாரி பண்ணவேண்டியவன் குனிந்து பிச்சையெடுக்கவா ?
நீங்கள் நினைத்தால் அவர்களைப் பிடித்தேவிடலாம்”.

“போடா கடலேறி. பணம் கிடைத்துவிட்டதே”
என்று முணுமுணுத்தான் ஒருவன்.

“அந்த இழவை எங்காவது மறைத்துவிட்டிருப்பார்
கள் நீ ஏன் கூச்சல் போடுகிறாய்?” என்றான் இன்னொரு
வன். இதைக் கேட்டதும் கடலேறிக்கு ஆத்திரம் மூண்
டது. கையிலிருந்த தடியைச் சமூற்றி அடிக்கத் தொடங்
கினான். இரண்டொருவருக்கு அடிகள் பட்டிருக்க
வேண்டும். அவர்கள் அவன் தடியைப் பறிக்க முயன்றார்
கள். இந்தக் குழப்பம் எங்களைக் காத்தது. அடுத்த கிரா
மத்திலிருந்து குதிரை வீரர்கள் வருவது கேட்டது. ஒரு
துப்பாக்கிவேட்டு. ஆளுக்கொரு திசையில் ஓட்டம் பிடித்
தார்கள் கொள்ளைக்காரர்கள். கடைசியாகக் கடலேறி தன்
னந்தனியே நின்றான். ரோட்டுவழியே மேலும் கீழும் நண்
பர்களின் பெயர்களைக் கூவிக்கொண்டே ஓடினான். அவனு
டைய நடத்தைக்குத் தண்டனைபாகவோ அல்லது பீதியில்
மறந்தோ அவனைக் கைவிட்டனர் அவன் சகபாடிகள்.

“கறுப்பண்ணை, காற்றாடி, யோகன்.....உங்கள் நண்
பனையா கைவிடுகிறீர்கள்?”

மலைச் சரிவில் குதிரைகள் வந்துகொண்டிருந்தன. கட
லேறிப் பாலத்தை நோக்கி ஓடினான். திசை தெரியாததால்
வற்றிப்போயிருந்த ஆற்றுமணலில் விழுந்தவன் எழுந்து
ஓட முயன்றான். வேகமாக வந்துகொண்டிருந்த ஒரு குதி
ரையின் காலடியிலிருந்து தப்புவிக்க அந்தக் குதிரையில்

இருந்தவன் எவ்வளவோ முயன்றும் குதிரை அவனை இடறி எறிந்தது. பெருத்த கூச்சலுடன் சீழே விழுந்து புரண்டான். அப்புறம் அவன் அசையவேயில்லை.

குதிரைவீரர் யாரென்று அறிந்ததும் கூவியழைத்தேன். யாரோ ஒரு பையன் கிராமத்தில் விநோதப்படகு ஒன்றைக் கண்டு சத்திரத்தில் நடந்தவைகளைக் கேள்விப்பட்டு உதவிக்குப் போயிருக்கிறான். தளபதி விஜயனைச் சந்தித்துக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தான்.

கடலேறிச் சவமாகக் கிடந்தான். நான் தெரிந்ததை விஜயனுக்கு விளக்கினேன். “நான் அவனைக் கொன்றதில் பாதகமில்லை” என்றார் அவர்.

அம்மாவைத் தூக்கிக்கொண்டு ‘ஸ்ரீபதி’க்குள் சென்றோம். அங்கே அல்லோலகல்லோலமாயிருந்தது. எல்லாம் எறிந்து உடைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் ‘மீகாமனின் பணப் பையைத் தவிர எல்லாப்பொருளும் இருந்தன. விஜயனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

“குமார், பணத்தை எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்கிறாய் சரி. அப்படியானால் இன்னமும் எதை விரும்பினார்கள்? மேலும் பணமா?” என்று வினவினார்.

“இருக்காது. பார்க்கப்போனால் என் சட்டைப்பையில் இருப்பதைத் தான் அவர்கள் விரும்பியிருக்கவேண்டும். அதை எங்காவது நம்பிக்கையான இடத்தில் வைக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்”,

“சரிதான். ஏன்? நான் வைத்திருக்கிறேன்” என்றார்.

“வைத்தியர் கலாநிதியிடம்” என்று மழுப்பினேன் “ஆமாம்.....நானும் அவரிடம் அல்லது திருவேணி

280625

யிடம் கடலேறியின் முடிவை அறிவிக்கவேண்டாமா? அப் புறம் அதனால் எனக்கு ஏதாவது தொந்தரவு ஏற்பட்டாலும்.....நீயும் கூடவா” என்றார். நானும் அவர் பின்னால் இன்னொருவன் குதிரையில் ஏறினேன்.

6. மீகாமனின் பத்திரங்கள்.

நாங்கள் வைத்தியர் கலாநிதி வீட்டுக்குப்போனபொழுது அவர் திருவேணி வீட்டுக்கு விருந்துக்குப்போயிருந்தார். திருவேணி எங்கள் கிராமாதிகாரி. எங்கள் பக்கத்தில் பெரிய மனிதர். அவர் வீட்டுக்குச் சென்றோம்.

“வாரும் விஜயன் வாரும்” என்று வரவேற்றார் திருவேணி.

“விஜயன்.....குமார்.....என்ன விஷயம்” என்று கேட்டார் கலாநிதி.

விஜயன் நடந்தது முழுவதையும் சொன்னார். திருவேணியும் கலாநிதியும் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கிப்போயினர்.

“சபாஷ் விஜயன். அந்தக் குருடன் தொலைந்ததில் ஒன்றும் பரவாயில்லை” என்று அவர் செய்கையை இருவரும் மெச்சினார்கள்.

“குமார், அவர்கள் தேடி அலைந்த வஸ்து உன்னிடம்தானே” என்று வைத்தியர் கேட்டார்.

“இதோ” என்று அந்தக் கட்டுக் காகிதங்களை அவர் கையில் கொடுத்தேன். உடனே அவைகளைப் புரட்டிப் பார்க்க விரும்பியவர்போல் தோன்றினார். ஆனால் அப்படிச் செய்யாமலே “விஜயன்! நீர் களைப்படைந்திருப்பீர், ஏதாவது சிற்றுண்டி சாப்பிடும். குமார், நீ இரவு சாப்பிட்டு விட்டு என்னுடனே தங்கலாம்” என்றார். மேலும் எனக்கு

உணவும் விஜயனுக்குச் சிற்றுண்டியும் வரவழைக்கப் பட்டன. சிரமபரிகாரம் முடிந்ததும் விஜயன் தன் வேறு கடமைகளைக் கவனிக்கவேண்டி விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

“ஆகட்டும்” என்றார் கலாநிதி.

“ஆகட்டும்” என்றார் திருவேணி. “இந்தப் பாலனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களல்லவா?”

“கேள்விப்படுவதா? மகா பெரிய கடற்கொள்ளைக் காரன் அவன். எனக்குத் தெரியும். ஒருமுறை மாலதீவி லிருந்து புறப்பட்ட கப்பல் ஒன்று அவன் கொடியைக் கண்டதும் மாலதீவுக்கே திரும்பவும் போய்ச் சேர்ந்தது. அவன் பெயரைக் கேட்டாலே உலகம் நடுங்குமே”

“நானே எங்களுரில் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இவனிடம் ஏதாவது பணம் கிணம்.....” என்றார் கலாநிதி.

“பணமா? வேறு எதற்காக இந்தக் காலிகள் தங்கள் உயிரையும் பாராமல் இங்கு வந்தார்கள் என்று நினைக்கிறீர்கள்? கொள்ளைக்காரருக்குப் பணத்தைத்தவிர வேறு எதைப்பற்றிக் கவலை?”

“நீங்கள் அதிகமாகக் கூச்சல் போடுகிறீர்கள். ஒன்றையும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எல்லாம் தெரியத்தானே போகிறது. அவனுடைய பொக்கிஷம் எங்கேயிருக்கிறது என்பதைப் பற்றிய பத்திரம் நான் வைத்திருக்கிறேன் என்று வைத்துக்கொள்ளும். அப்படியென்றால் அந்தப் பொக்கிஷம் எவ்வளவு என்று சொல்லும், பார்க்கலாம்.”

“இஃது என்ன கேள்வி! உம்மிடம் அந்தப் பத்திரம் இருந்தால்.....நானே போய்க் கப்பல் ஒன்றை ஏற்படுத்துகிறேன். உம்மையும் குமாரையும் அழைத்துச்சென்று ஒரு

வருஷம் தேடவேண்டியிருந்தாலும் பரவாயில்லை. கண்டு பிடித்தே தீருவேன்”.

“சரி. குமாருடைய சம்மதத்துடன் இதைத் திறந்து பார்ப்போம்” என்று வைத்தியர் அந்தக் கட்டைப் பிரித்தார். உள்ளேயிருந்தது ஒரு காகிதம். “புத்தகத்தைத் தான் முதலில் பார்ப்போமே” என்றார் வைத்தியர். சில கிறுக்கல்கள் மட்டும் முதல் பக்கத்தில் இருந்தன. “பில்லி” “அவனுக்குக் கிடைத்தது” இப்படித்தான் அதிகமாக ஒவ்வொரு வார்த்தைகள் மட்டும் காணப்பட்டன. அவன் யார்? அவனுக்கு என்ன கிடைத்தது என்று மலைத்தேன். கிடைத்தது ஒரு கத்திக்குத்து தானே, யார் கண்டார்கள்? பக்கங்களைப் புரட்டிக்கொண்டே போனால் வைத்தியர். அடுத்த பத்துப்பக்கங்கள் வரை கணக்குப் புத்தகங்களில்போல் தேதி, எதிரே ஒரு தொகை, நடுவே யாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்றில்லாமல் சில குறிப்புகள் மட்டும். சில இடங்களில் இடங்களின் பெயர்களும் குறிக்கப்பட்டிருந்தன. இப்படியே தொகை போகப்போகக் கூடிக்கொண்டே போயிற்று. எல்லாவற்றையும் கூட்டி அதன் எதிரே “பில்லியின் பங்கு” என்று குறிப்பிட்டிருந்தது. “ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. பேய்க்குச் சிதம் பரசக்கரம் மாதிரி” என்றார் வைத்தியர்.

“இதுவா விளங்கவில்லை? பட்டப்பகல்போல் தெளிவாயிருக்கிறதே. இதுதான் அந்த அற்பனின் வரவுக்கணக்குப்புத்தகம். இந்தக் குறிப்புகள் கப்பல்களின் பெயர்கள். மூழ்கடிக்கப்பட்ட கப்பல்களிலிருந்து கிடைத்த பங்குகள் அந்தத் தொகைகள். இடங்களின் பெயர்கள் சந்தேகமேற்பட்டாலும் என்று, எங்கே, மூழ்கடிக்கப்பட்டன என்பதைக் குறிக்கிறது. புரிகிறதா?” என்றார் திருவேணி.

“தெரிந்துகொண்டேன்” என்றார் வைத்தியர். வேறு ஒன்றும் அங்கே காணப்படவில்லை. கடைசியில் மட்டும் வெவ்வேறு தேசங்களின் நாணயச்செலாவணியைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பு இருந்தது. “எவ்வளவு ஜாக்கிரதையான பயல்” என்றார் வைத்தியர்.

“எங்கே பத்திரத்தைப் பார்ப்போம்” என்றார் திருவேணி. அதைக் கவனமாகப் பிரித்தார் வைத்தியர். உள்ளேயிருந்து விழுந்தது ஒரு தீவின் படம். அந்தத் தீவு எங்கேயிருக்கிறது, அதன் நீளம், அகலம், அதைச் சுற்றியுள்ள கடலின் ஆழம், அங்கேயுள்ள மலை குடா முலியவற்றின் பெயர்கள் எல்லாம் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. அதிகம் சொல்வானேன்? ஒரு கப்பலை அந்தத் தீவுக்கு அருகே கொண்டுசெல்ல நாம் ஆராயவேண்டியதெல்லாம் அதிலேயிருந்தது. ஒரு கொழுத்த மிருகம் நிமிர்ந்து இருப்பதுபோல் ஒன்பது மைல் நீளமும் ஐந்து மைல் அகலமும் உள்ள தீவு அது. இரண்டு துறைமுகங்களும் நடுவிலே “தூரதிருஷ்டி” என்று ஒரு மலையும் கொண்டது. சிவப்பு மையில் வடகிழக்குப் பகுதியில் “புதையலில் முக்கிய பாகம் இங்கே” என்று எழுதியிருந்தது. அந்தப் படத்தின் பின் பக்கத்தில் அதே எழுத்தில் “உயர்ந்த மரம். தூரதிருஷ்டி வடகிழக்கு நோக்கிப் பத்து அடி. வெள்ளி வடக்குப் பகுதியில். ஆயுதங்கள் மணற்றிடருள்” என்றும் எழுதியிருந்தது.

அவ்வளவு தான். ஒன்றும் புரியாத எனக்கு ‘இவ்வளவு தானா’ என்று தோன்றிற்று. ஆனால் திருவேணியும் கலாநிதியும் மிகவும் குதூகலித்தனர்.

“கலாநிதி, இந்த உத்தியோகத்தை உதறித்தள்ளும், நாளைக்கே மாலுவத்திற்குப் புறப்படுகிறேன். மூன்று

வாரங்களுக்குள்ளேயே கிடைக்கக்கூடிய நல்ல கப்பலையும் மாலுமிகளையும் ஒழுங்குபண்ணி விடுகிறேன். குமார் கையாளாக வரட்டும். நீர் கப்பலில் வைத்தியர். நான் தலைவன், ராஜாராம், ஜீவகன், கண்ணன் — இவர்களையும் கூட்டிச் செல்வோம். சிக்கிரமே புறப்படுவோம். புதையலைக் கண்டுபிடிப்பதில் கஷ்டமேயிருக்காது. அப்புறம் பணம் தண்ணீர் பட்டபாடுதான்” என்றார் திருவேணி.

“திருவேணி எல்லாம் சரி. நானும் வருவேன். குமாரும்.....வருவான். உபயோகமாயுமிருக்கும். ஆனால் ஒருவரைப் பற்றித்தான்” என்று இழுத்தார் கலாநிதி.

“யார்? யார் அந்த அற்பன்?” என்று இரைந்தார் திருவேணி.

“நீர் தாம். ஏன் தெரியுமா? உம் வாய் தான் சும்மா கிடவாதே. இதைப் பற்றித் தெரிந்தவர்கள் நாங்கள் மட்டுமல்ல. இன்றிரவு சத்திரத்தில் கொள்ளையடித்தார்களே — அவர்களும் லேசப்பட்டவர்களல்லர் - எல்லோரும் முட்டிக் கொள்ள நேரிடும். நாம் இனித் தனியே தலைகாட்டலாகாது. நானும் குமாரும் ஒன்றாய் இருப்போம். நீர் ஜீவகனையும் கண்ணனையும் மாலுவத்திற்கு அழைத்துப் போம். இதைப் பற்றி ஒருவரும் மூச்சு விடக்கூடாது”.

“எப்பொழுதும் நீர் சொல்வது தான் சரி. என் வாயை மூடிக்கொள்கிறேன்” என்று ஒப்புக்கொண்டார் திருவேணி.

இரண்டாம் பாகம்

கடற்பரிசாரகன்

7. மாலுவத்திற்கு

எல்லாம் தயாராவதற்குத் திருவேணி சொன்னமாதிரி முடியாமல் போய்விட்டது. நாட்களாயின. தனித்திருக்கக் கூடாதென்று தீர்மானித்தபடி கூட நடக்க முடியவில்லை. தமக்குப் பதிலாக இன்னொருவரை நியமிக்க வைத்தியர் பூநகருக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. திருவேணியோ மாலுவத்தில். நான் திருவேணி வீட்டில் ராஜாராமுடன் ஏறக்குறையக் கைதிமாதிரியே கடலைப்பற்றியும் அதிசயத் தீவுகளைப் பற்றியும் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தேன். அந்தப் படத்தைப் பார்த்து எனக்கு முழுவதும் மனப்பாடமாகி விட்டது. இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் கலாநிதிக்கு அவரில்லாத பட்சத்தில் குமார் அல்லது ராஜாராம் உடைக்கவேண்டியது என்று விலாசமிட்டு ஒரு காகிதம் வந்தது. கண்டிருந்தபடி உடைத்து வாசித்தேன்

மாலுவம்,

1—3—1703.

அன்பர் கலாநிதி,

தாங்கள் பூநகரிலோ அல்லது இங்கேதானிருக்கிறீர்களோ என்பது தெரியாதாகையால் இரண்டு இடங்களுக்கும் இதே கடிதத்தின் நகல்களை அனுப்புகிறேன்.

கப்பல் தயாராகத் துறைமுகத்தில் இருக்கிறது. இதைப் பார்க்கச் சிறந்த கப்பலை நீங்கள் நினைக்கக்கூட முடியாது— ஒரு குழந்தைகூடச் செலுத்தலாம். பெயர் வசந்தம்.

என்னுடைய பழைய நண்பன் பரமன் மூலமாக இதை வாங்கினேன். அவன் எவ்வளவோ உதவி செய்தான். புதையலைத் தேடிப் போகிறேனென்று மாலுவத்தில் கேள்விப்பட்ட எல்லோருமே ஒத்தாசை செய்தனர்.”

“ராஜாராம்! இது கலாநிதிக்குப் பிடிக்காதே. இவர் எல்லோருக்கும் குட்டை உடைத்துவிட்டாரே” என்றேன்.

“ஏன் அவருக்கு உரிமையில்லையா? கலாநிதி சொன்னால் சட்டமாகும்” என்றான் ராஜாராம். தொடர்ந்து வாசிக்கலானேன்.

“பரமன் மிகவும் மலிவாக வசந்தத்தை வாங்கித் தந்தான். மாலுவத்தில் எத்தனையோ பேர் அவனுக்கு மாறாக என்னிடம் ‘உம்மை ஏமாற்றினிட்டான். அவனுடையது தான் வசந்தம். பணத்துக்காக எதையும் செய்வான் என்று கோள் சொன்னார்கள். எல்லாம் சுத்தப்பொய். அது உதவாத கப்பல் என்று சொல்ல ஒருவரும் துணியவில்லையே.”

“இதுவரை எல்லாம் சுபம். தொழிலாளிகளால் கொஞ்சம் கஷ்டமேற்பட்டது. ஆனால் இப்போழுது எல்லாம் சரியாகிவிட்டது. நாவாய்க்காரர் விஷயம்தான் கலக்கத்தை உண்டாக்கியது.

இருபது பேராவது வேண்டும் — தற்செயலாய் கொள்ளைக்காரர் — அத்தீவு மனிதர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டால். ஆனால் ஆறுபேரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்குள் நான் பட்டபாடு! அதிர்ஷ்டம் தான் எனக்குத் துர்ஜயனை அறிமுகப்படுத்தியது.

ஒருநாள் துறைமுகத்தில் எதிர்பாராது அவனுடன் பேச நேரிட்டது. அவன் கடற்காற்று வாங்க வந்திருந்தான். முன்பு மாலுமியாயிருந்தவன். இப்பொழுது இங்கே ஒரு

சத்திரத்துக்கு. முதலாணி. அவனுக்குத் தெரியாத மா லுமி மா லுவத்தில் கிடையாது. அவனே கப்பல் சமையற்காரனாக அல்லது பரிசாரகனாக வர விரும்பினான். கடலில் பிரயாணம் பண்ணாததால் அவன் உடல் நிலை குன்றிவிட்டது.

ராஜ சேவையில் ஒரு காலை யிழந்த அவன் கதையைக் கேட்டதும் கப்பல் பரிசாரகனாக அவனை நியமித்தேன். அரசாங்கம் அவனுக்குப் பிரதியுபகாரம் செய்யவில்லை. எவ்வளவு நன்றிகெட்டது!

ஒரு பரிசாரகன் தான் கிடைத்தான் என்று நினைத்தேன். ஆனால் கப்பலுக்கு வேண்டிய அனைவரையும்ல்லவா அவன் தேடிக்கொடுத்தான். சில நாட்களுக்குள்ளேயே ஜகத்தையே புரட்டக்கூடிய ஒரு கோஷ்டியைச் சேகரித்துவிட்டோம். நான் தேர்ந்தெடுத்திருந்தவர்களில் இரண்டு மூன்று பேரை நீக்கிவிட்டான், போதிய காரணங்களுடன். நான் நல்ல சுகமே இருக்கிறேன். ஆனால் என்ன சுகம் வேண்டிக் கிடக்கிறது, கடலிலே பிரயாணம் செய்வதைத் தவிர? உடனே வந்து சேரவும். குமார் ராஜாராமுடன் தாயைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரட்டும். நேரே மா லுவத்திற்கு.

திருவேணி.

பின் குறிப்பு : பரமன் ஓர் அசல் கப்பல் தலைவனைக் தேடியெடுத்திருக்கிறான். அடுத்த ஆடிக்கிடையில் நாம் திரும்பாவிட்டால், அவன் தேடிவர இன்னொரு கப்பலும் ஆட்களும் அனுப்புவான். தூர்ஜயன் தலைமைக்காரியஸ்தனாக நகுலன் என்று ஒருவனை நியமித்திருக்கிறான். தூர்ஜயனைப்பற்றிக் குறைவாக நினைக்கவேண்டாம். அவனுடைய மனைவி சத்திரத்தைப் பார்த்துக்கொள்வாள். ஆரோக்கியம் மட்டுமல்ல அவளும் தான் அவன் கடலை நாடுவதற்குக் காரணமாயிருக்கவேண்டும்.

தி.

பின் குறிப்பு : குமார் தாயுடன் ஓர் இரவு தங்கட்டும்.

எனக்கு வந்த ஆனந்தத்தை நீங்களே கற்பனை பண்ணிப் பார்த்துக்கொள்ளலாம். எனக்குத் தலைகால் புரியவில்லை. ராஜாராம் முணுமுணுத்துத் துக்கித்தது அவனுக்கு அவமானமல்லவா என்று நினைத்தேன். திருவேணியின் கையாட்களில் வேறு ஒருவன் அவனுக்குப் பதிலாக வர உடன்பட்டிருப்பான். ஆனால் எஜமானனின் கட்டளை என்றால் அவர்களுக்கு நடுக்கம் தான். ராஜா ராமைத் தவிர மற்றவர்களில் ஒருவனாக இருந்தால் முணு முணுக்கக் கூடமாட்டான். அவ்வளவு பயம்.

அடுத்த நாள் காலை நானும் ராஜாராமும் கால் நடையாக ஸ்ரீபதிக்குப் புறப்பட்டோம். அம்மாவிடமும் ஸ்ரீபதியிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டேன்.

வண்டியில் நான் நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிட்டேன். மணிக்கணக்காகத் தூங்கியிருக்கவேண்டும். நான் விழித்த தும் ஒரு பெரிய நகரத்தின் நடுவே இருப்பதையறிந்தேன். சூரியனும் உதித்து எவ்வளவோ நேரமாகியிருக்கவேண்டும்.

“எங்கிருக்கிறோம்?” என்று கேட்டேன்.

“இது தான் மாலுவம். இறங்கு” என்றான் ராஜாராம்.

நீல உடையில் ஒரு சத்திரத்து வாசலில் காத்துக் கொண்டிருந்தார் திருவேணி.

“வாருங்கள். ராத்திரிதான் வைத்தியர் பூநகரிலிருந்து வந்தார். எல்லோரும் வந்தாய்விட்டது” என்றார் திருவேணி. “எப்பொழுது பிரயாணம்?” என்று ஆவலுடன் கேட்டேன். “நானைக்குத்தான்” என்று பதில் கிடைத்தது.

8. செங்கல் சத்திரம்

காலை ஆகாரம் முடிந்ததும் திருவேணி செங்கல் சத்திரத்துக்குப் போய் தூர்ஜயனிடம் ஒரு காகிதத்தைக் கொடுக்கச் சொல்லி என்னை அனுப்பினார். செங்கற்களினால் கட்டப்பட்ட அந்தச் சத்திரத்தை எளிதில் கண்டுபிடித்து விடலாம் என்றும் சொன்னார். கப்பல்களையும் கப்பல் காரரையும் பார்க்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததே என்ற பெருமிதத்துடன் வெளியேறினேன். எவ்வளவோ ஜனங்கள், வண்டிகள் நடுவே சென்று சத்திரத்தைத் தேடிப்பிடித்தேன், நல்ல அழகான சிறிய இடம். புதிதாக வெள்ளையடிக்கப்பட்டு இருபக்கங்களிலும் இரண்டு ரோட்டுகளும் அவைகளுக்கு எதிரே இரண்டு வாசல்களுடனும் அது விளங்கியது. எவ்வளவோ புகை மண்டிப் போயிருந்தும் அத்தனை வாசல்கள் இருந்தமையால் உள்ளே தெளிவாக இருந்தது.

அறையினுள் இருந்தவர்கள் எல்லாம் மாலுமிகள். உரத்த சத்தத்தில் என்னவோ பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பயத்தினால் உள்ளே போகாமல் நின்றேன். பக்கத்து அறை ஒன்றிலிருந்து ஒருவன் உள்ளே வந்ததும் அவன் தூர்ஜயனாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரிந்து போயிற்று. இடதுகால் இல்லை யென்றாலும் ஒரு கோலின் உதவியால் ஆனால் வெகு லாகவமாக நடந்தான். உயர்ந்த பலசாலியான அவன் முகத்தில் புன்சிரிப்பும் புத்திசாலித்தனமும் சதா விளையாடின. எவ்வளவோ உற்சாகமாகக் காணப்பட்டான். உண்மையைச் சொல்லப்போனால் எனக்குத் திருவேணியின் கடிதம் வந்ததிலிருந்து தூர்ஜயன் தான் நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒற்றைக்கால் மாலுமியாயிருப்பானே என்ற பயம் உள்ளூரே இருந்தது. ஆனால்

அவனைப் பார்த்ததும் அப்படி இருக்காது என்ற எண்ணம் ஊர்ஜிதப்பட்டது. நான் மீகாமன், கறுப்பண்ணன், கடலேறி இவர்கள் எல்லோரையும் பார்த்திருக்கிறேன், ஆனால் இவன் அவர்களைப்போலில்லை.

தெரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டே உள்ளே சென்று அவனிடம் “தாங்கள் தானே தூர்ஜயன்?” என்று கேட்டேன். “ஆமாம், நீ யார்?” என்றவன் திருவேணியின் கடிதத்தைக் கண்டதும் ஆச்சரியத்தினால் ஒரு குதி குதித்தான்.

“நீ எங்கள் கப்பல் கையாளாக வரப்போகிறாய் அல்லவா?” என்று அவன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே யாரோ ஒருவன் திடீரென்று எழுந்து வெளியே ஓடலானான். அவனுடைய அவசரத்தால் நான் அவனை அவதானிக்க நேர்ந்தது. ஸ்ரீபதிக்கு, முதலில் இரண்டு விரல்கள் இல்லாமல் வந்திருந்தானே அவன், அவனே தான். ”அவனைப்பிடி...கறுப்பண்ணன்” என்று கத்தினேன். “யாராய்க் கிடந்தாலென்ன?பணம் இன்னும் கொடுக்கவில்லை. ஹரி! ஓடிப்போய் அவனைப்பிடி” என்றான் தூர்ஜயன்.

யாரோ ஒருவன் எழுந்து துரத்தினான்.

“எந்த மகாப்பிரபுவாயிருந்தாலும் காசை வைக்காமல்” தப்ப முடியாது. அவன் யாரென்று சொன்னாய்? கறுப்....“....கறுப்பண்ணன். ஏன்? திருவேணி கொள்ளைக்காரனைப்பற்றி உம்மிடம் சொல்லவில்லையா? அவர்களில் ஒருவன்” என்றேன். “ஹும்.....என் வீட்டில், ஹரிக்கு உதவியாக நீயும் போடா.....கொள்ளைக்கார நாபா அவன்?... மோகன் நீ தானே அவனருகில் உட்கார்ந்திருந்தது. இங்கே வா. அவனை முன்னே பின்னே உனக்குத் தெரியுமா?”

மோகன் என்று அழைக்கப்பட்டவன் தலை நரைத்த கிழவன், “எனக்குத் தெரியாது” என்றான் முகத்தில் அசடு வழிய.

“அவன் பெயர்கூடத் தெரியாதா?” என்றான் தூர்ஜயன்.

“இல்லை” என்று பதில் கிடைத்தது.

“பிழைத்தாய். அப்படி பட்டவர்களுடன் உறவு பூண்டாயோ, இங்கே இனிவரக்கூடிய நிலைமையில் நீ இருக்க மாட்டாய்” என்று அதட்டியதும் மோகன் தன் இடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றான்.

தூர்ஜயன் என் காதில் “அவன் அசடே வழிய ஆள் யோக்யன்.....கறுப்பண்ணை? எனக்கு அவனைத் தெரிய வில்லையே!.....ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. ஒரு குருட்டுப் பயலுடன் இங்கே வருவதுண்டு” என்றான்.

“அவனையும் எனக்குத் தெரியும்.....கடலேறி” என்றேன்.

“கடலேறி. ஆமாம்.....கறுப்பண்ணை இவர்கள் இன்று பிடித்துவிட்டால் மட்டும்”.....என்று சூள் கொட்டினான். அவன்மேல் எனக்கு நம்பிக்கை பிறந்தது. கறுப்பண்ணை இங்கே கண்டதும் சந்தேகப் புயல் என் மனத்தில் கிளம்பியது. எங்கள் பரிசாரகனாகப் போகிறவனைக் கூர்ந்து கவனித்தேன். இதற்கிடையில் துரத்திச் சென்ற வர்கள் இளைக்க இளைக்கத் திரும்பி வந்து ஜனக்கூட்டத்தில் அவனைத் தவறவிட்டு விட்டதாகச் சொன்னதும் சந்தேகம் நீங்கியது. தூர்ஜயன் மேல் ஏற்பட்ட நம்பிக்கை மறுபடியும் தளிர்ந்தது.

“குமார்! நீயே பார். இது எவ்வளவு அவமானம் தலைவர் திருவேணிதான் என்ன நினைப்பார். இந்தக் கள்ள ம.—3

ராஸ்கல் என்னிடம் சாராயம் குடிப்பது. நீ உண்மையைச் சொல்வது. என் கண் முன்னாலேயே தப்பிப்போவது. எனக் காகத் தலைவரிடம் பரிந்து பேசு. நீ ரொம்பவும் உஷாரான பையன். முன்பெல்லாம் ஒரு மனிதனாயிருந்த காலத்தில் என்றால் அவனை நாலு அறை கொடுத்து இழுத்துக்கொண்டு வரமாட்டானா ! இப்பொழுதோ இந்தக் கழியில் தொத்திக் கொண்டு திரியவேண்டியிருக்கிறது ” என்று பேசிக் கொண்டே போனவன் பேச்சை நிறுத்தினான். ஏதோ ஞாபகத்துக்கு வந்தது போல் வாயைச் சுழித்தான். “ பணம் பணத்தைக்கூடக் கொடுக்காமல் ஒடிவிட்டானே ” என்று கத்தினான். ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து விழுந்து விழுந்து சிரிக்கலானான். அவன் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகச் சிரித்தான். நானும் கூடச் சிரிக்கலானேன். கடைசியாகக் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டே “இப்படியே இருந்தால் ஆகுமா ? கடமை என்றால் கடமை தான். வா, தலைவரிடம் பிராது செய்வோம். எவ்வளவோ பாரதூரமானது இந்த விஷயம். உம்.....வா.....என் பணம்.....அந்த ஞாபகம் என்னைவிட்டுத் தொலைய வில்லையே ! ” என்றான்.

துறைமுகக் கரைவழியே நடந்து போனோம். போய்ச் சேருவதற்குள் கப்பல்களைப் பற்றியும் மாலுமிகளைப் பற்றியும் எவ்வளவோ சொன்னான். ஒவ்வொரு கப்பலும் எந்தெந்த வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றது என்பதைப் பற்றிச் சொன்னான். ஏதாவது அவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட சிறு கதைகள் சொன்னான். அதிலேயே லயித்த எனக்கு அவன் சிறந்த கூட்டாளி என்று பட்டது.

நாங்கள் தங்கியிருந்த சத்திரத்தை அடைந்தோம். வசந்தத்தை கடைசியாகப் பிரயாணத்திற்குமுன் பார்வை

யிடப் போவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தனர் திருவேணியும் கலாநிதியும்.

நடந்தது அனைத்தையும் ஆவேசத்துடன் அவர்களுக்கு உரைத்தான் தூர்ஜயன். “என்! அப்படித்தானே குமார்?” என்று அடிக்கடி என்னையும் கேட்டுக் கொண்டான். நானும் அவன் பாட்டுக்குத் தாளம் போட்டேன். அவர்களிருவரும் கறுப்பண்ணன் தப்பிவிட்டானே என்று மனவருத்தம் அடைந்தனர். ஆயினும் வேறு என்ன செய்திருக்க முடியும் என்று திருப்திப்பட்டுக்கொண்டே தூர்ஜயனைப் பாராட்டினர். அவன் அதற்குப் பின் புறப்பட்டான்.

“எல்லோரும் நாலுமணிக்கெல்லாம் கப்பலிலே இருக்கவேண்டும்” என்றார் திருவேணி அவனை நோக்கி.

“சரிங்க எசுமான்” என்றான் அந்தப் பரிசாரகன்.

“உம்முடைய சிறந்த மனிதர்களில் எனக்கு அதிகம் நம்பிக்கை கிடையாது. ஆயினும் தூர்ஜயன் மட்டும் ரொம்பப் பொருத்தமானவன்” என்றார் கலாநிதி.

“அவன் ஓர் அதிசய மனிதனல்லவோ” என்றார் திருவேணி.

“சரி. கப்பலைப் பார்க்கப் போகலாம். குமாரும் கூட வரலாமல்லவா?”

“அதற்கென்ன? குமார் வா, கப்பலைப் போய்ப்பார்த்து வருவோம்.”

9. வெடிமருந்தும் ஆயுதங்களும்

வசந்தம் கொஞ்ச தூரத்திலே நின்றனுகொண்டிருந்தது. ஒரு சிறு படகில் அதை நோக்கிச் சென்றோம். நங்கூரங்களூடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த வேறு கப்பல்களின் இரும்புச்

சங்கிலிகளுடன் உராய்ந்துகொண்டு சென்றது எங்கள் படகு. கப்பலில் நகுலன் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவன் ஒரு விநோத ஜந்து. காதில் கடுக்கன், விசித்திரமான கண்கள் இவற்றுடன் நகுலன் திருவேணியோடு வெகு அந்நியோன்யமாக இருந்தான். ஆனால் கப்பல் தலைவருக்கும் திருவேணிக்கும் இடையே அவ்வளவு ஒற்றுமை இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

தலைவரோ ரொம்பவும் கூர்மையான பேர்வழி. அவருக்குக் கப்பலில் நடந்ததெல்லாமே அதிருப்தியை அளித்திருக்கவேண்டும். எதற்காக என்று சொல்லுவதற்கு அவர் ஆள் அனுப்பியிருக்கவேண்டும். ஒரு மாலுமி எங்களைத் தொடர்ந்து வந்தான்.

“தலைவர் பிரதாபன் உங்களுடன் பேசவேண்டுமாம்” என்றான் அந்த மாலுமி.

“தலைவர் சொற்படி நடக்கக் காத்திருக்கிறேன். உள்ளே கூட்டிக்கொண்டு வா” என்றார் திருவேணி.

பிரதாபனும் பின்னால் நின்றிருந்திருக்க வேண்டும். உடனே உள்ளே வந்தார். வரும்பொழுதே கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வந்தார்.

“பிரதாபன்! என்ன என்னுடன் பேசவேண்டும்? எல்லாம் நன்றாகத்தானே இருக்கிறது. பிரயாணத்திற்குத் தயார் தானே” என்று கேட்டார் திருவேணி.

“சரிதான். உங்களை மனம் நோவச்செய்தாலும் பரவாயில்லை. வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாகப் பேசப் போகிறேன். எனக்கு இந்தப் பிரயாணமே பிடிக்கவில்லை. ஆட்களோ, அதிலும் மோசம். என் மேலுத்தியோகத் தரை எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. அவ்வளவுதான். சொல்ல

வேண்டியதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டேன்” என்றார் தலைவர்.

“ஏன்? இந்தக் கப்பலைப் பிடிக்கவில்லையா?” என்று சற்றுக் கோபமாகவே கேட்டார் திருவேணி.

“அதைப்பற்றித் திட்டமாகச் சொல்லமாட்டேன், ஒட்டிப் பார்க்காமல். பார்ப்பதற்கு மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. மேலே சொல்வதற்கில்லை.”

“உம்மை நியமித்தவரைப் பிடிக்கவில்லை என்றும் சொல்வீர்போ விருக்கிறது”

கலாநிதி குறுக்கிட்டார்.

“கொஞ்சம் பொறும். இப்படிப்பட்ட கேள்விகளினால் வீண் மனஸ்தாபம் ஒழிய வேறொன்றுமில்லை. தலைவர் அதிகமாகவோ குறைவாகவோ சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் அவர் சொன்னதை விளக்கவேண்டும். இந்தப் பிரயாணமே பிடிக்கவில்லை என்றீர். எதற்காக?” என்று கேட்டார் கலாநிதி.

“நான் நியமிக்கப்பட்டபொழுது அந்தச் சீமான் குறிப்பிடும் இடங்களுக்கெல்லாம் கப்பலைச் செலுத்தவேண்டும் என்று ரகசிய ஏற்பாடு. அதுசரி, ஆனால் இப்பொழுது பார்த்தால் கப்பலில் உள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் என்னிலும் பார்க்கக் கூடத் தெரிகிறதே, இது நியாயமா?” என்று குறைப்பட்டார் பிரதாபன்.

“நீர் சொல்லுவது சரி” என்று ஒப்புக் கொண்டார் கலாநிதி.

“அடுத்தபடியாகப் புதையல் தேடிப்போகிறோம் என்று என் ஆட்களே சொன்னார்கள்! அப்படியென்றால் அது எவ்வளவோ ஆபத்தான விஷயம். எனக்குப் புதையல்

என்றாலே பிடிக்காது. ரகசியமான புதைபல் என்றாலோ எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. அதிலும் ரகசியத்தை— திருவேணி மன்னித்துக் கொள்ளும்—கிளியிடம் சொல்லிய பிறகு!”

“தூர்ஐயன் கிளியா?” என்றார் திருவேணி.

“கதைக்குச் சொன்னேன். எல்லோரிடமும் சொல்லியாய்விட்டதே என்பதைத்தான் நான் குறிப்பிட்டது. நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள் என்று உங்களுக்கே விளங்கவில்லை என்றுதான் நம்புகிறேன். ஆனால் நான் நிச்சயமாகச் சொல்கிறேன். பெரும் கலகத்தில்தான் இது முடியும். வாழ்வோ மரணமோ என்ற இரண்டில் ஒன்று.” என்றார் பிரதாபன்.

“தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டீர், முற்றிலும் உண்மை. ஆபத்து ஏதாவது நேரிடலாம். ஆனால் நீர் நினைப்பதைப் போல் நாங்கள் அவ்வளவு முட்டாள்கள் அல்ல. மேலும் மாலுமிகளைப் பிடிக்கவில்லை என்றீர். அவர்கள் தங்கள் தொழிலில் சிறந்தவர்களல்லவா?”

“எனக்கென்னமோ பிடிக்கவில்லை. எனக்கு வேண்டிய ஆட்களை நானே பொறுக்கி எடுத்திருக்கவேண்டும்.”

“இருக்கலாம். என்னுடைய நண்பர் உம்முடன் கலந்தாலோசித்துத்தான் செய்திருக்கவேண்டும். ஆனால் அவர் வேண்டுமென்றே இப்படிச் செய்யவில்லை.....உமக்கு நகுலனையும் அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லையா?”

“பிடிக்கவேயில்லை. வேலையில் கைதேர்ந்தவராகத்தான் இருக்கவேண்டும். ஆனால் வேலைக்காரருக்கு அதிக இடம் கொடுக்கிறார். காரியஸ்தன் சரியாக நிர்வாகம் செய்வதாயிருந்தால் தன் மதிப்போடு இருக்கவேண்டும். சீமூள்ளவர்களுடன் சேர்ந்து குடிக்கக்கூடாது”

“சரி நீர் சொல்வதன் கடைசி முடிவு?.....என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்?”

“நீங்கள் இந்தப் பிரயாணம் செய்தேயாகவேண்டுமா?”

“நிச்சயமாய்” என்றார் திருவேணி.

“நல்லது. அப்படியானால் இன்னும் சொல்லவேண்டிய திருக்கிறது. அவர்கள் துப்பாக்கிகளையும் தோட்டாக்களையும் இங்கே கொண்டுவந்து குவித்திருக்கிறார்கள். இங்கே கீழே நல்ல வசதியான இடம் இருக்கிறது. ஏன் இங்கே வைக்கக் கூடாது? அது முதலாவது. உங்களுடைய ஆட்கள் நாலுபேராம். அவர்களில் சிலர் மாலுமிகளுடன் இருப்பானேன்? எங்களுடன் இடம் கொடுக்கலாமே அது இரண்டாவது”

“வேறு ஏதாவது” என்று கேட்டார் திருவேணி.

“ஒன்றே ஒன்று! அவர்களுக்கு அதிகம் சொல்லி விட்டீர்கள்”

“ஆயாம். அளவுக்கு மிஞ்சி” என்றார் கலாநிதி.

“உங்களிடம் ஏதோ தீவின் படமாம்—அவர்களிடம் கேள்விப்பட்டதைத்தான் சொல்லுகிறேன்.....அதில் ஏதோ சிவப்பு அடையாளங்களாம், புதையல் இருக்கும் இடங்களைக் குறிப்பிட. மேலும் அந்தத் தீவு.....” என்கே யிருக்கிறது என்பதைக் கூடத் தெரிந்து வைத்திருந்தார் பிரதாபன்.

“ஒருவனுக்கும் நான் அதைச் சொல்லவில்லையே” என்று கத்தினார் திருவேணி.

“ஆனால் அவர்களுக்குத் தெரியும்” என்றார் பிரதாபன்.

“கலாநிதி! அது உம்முடைய அல்லது குமாருடைய வேலையாக இருக்கவேண்டும்.”

“ யாராயிருந்தாலும் ஒன்றுதான் ” என்றார் கலாநிதி. அவர், பிரதாபன்—இருவருடைய முகங்களிலும் இதற்குப் பொறுப்புத் திருவேணி என்று நம்புகிறார்கள் என்று தெரிந்தது. அவர் கண்டபடி பேசுபவர் ஆனபடியால் நானும் அவரைச் சந்தேகித்தேன். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் அவர் சொல்லியிருக்க மாட்டார். ஒருவருமே தீவு எங்கேயிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லியிருக்க மாட்டார்கள்.

“ யார் இந்தப் படத்தை வைத்திருக்கிறீர்களோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இது எனக்கும் நகுலனுக்குக் கூட ரகசியமாகவே இருக்கட்டும். அப்படிச் செய்ய முடியா விட்டால் எனக்குக் கப்பலை விட்டுப் போக அனுமதி கொடுங்கள் ” என்றார் பிரதாபன்.

“ ஒகோ இதை ரகசியமாக வைத்திருங்கள். துப்பாக்கி மருந்து எல்லாவற்றையும் இங்கே வையுங்கள். உங்களுடைய ஆட்களையும் இங்கேயே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இவ்வளவையும் நீர் கேட்டீர். அதாவது கப்பலில் கலகம் நேரிடுமென்று எதிர்பார்க்கிறீர் ” என்றார் கலாநிதி. “ நீங்கள் அப்படிச் சொல்வது சரியல்ல. ஒரு தலைவனும் இப்படியான அபிப்பிராயம் கொண்டால் கடலிலே போகச் சம்மதிக்க மாட்டான். நகுலன் நேர்மையானவன். வேறு சிலரும் அப்படித்தான். எனக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான். ஆனால் கப்பலுக்கும் அதிலுள்ள ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் நான் ஜவாப்தாரி. சில விஷயங்கள் எனக்குச் சரியென்று படவில்லை. ஆகவே சில ஒழுங்குகளைச் செய்யும்படி கேட்கிறேன். இல்லாவிட்டால் என்னைப் போக விடுங்கள் ” என்று சொல்லிவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

“ திருவேணி ! நான் எதிர்பாராத வண்ணம் அவரும் துர்ஜயனுமாவது நேர்மையானவர்கள் என்று நம்புகிறேன் ” என்றார் கலாநிதி.

“ துர்ஜயன் விஷயத்தில் நீர் சொன்னது சரி. இவரா ? இவர் ஒரு மனிதனாகவோ போற்றக்கூடிய மாலுமியாகவோ காணப்படவில்லை ” என்றார் திருவேணி.

“ உம்...பார்க்கலாம் ” என்று பதிலளித்தார் கலாநிதி.

நாங்கள் வெளியே வந்து பார்த்தபொழுது அவர்கள் எல்லாம் ஆயுதங்களையும் தற்காப்புத் தளவாடங்களையும் தூக்கிக் கொண்டிருந்தனர். ‘ ஹோ ஹோ ’ என்ற வேலையாட்களின் இரைச்சலின் நடுவே நகுலனும் பிரதாபனும் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

துர்ஜயனும் வேறு சிலரும் ஒரு படகில் வந்து சேர்ந்தனர். லாகவமாகக் குரங்குபோல் தாவி ஏறினான் துர்ஜயன். நடந்துகொண்டிருந்த வேலையைப் பார்த்ததும் “இது என்ன?” என்று விசாரித்தான். யாரோ ஒருவன் “ஆயுதங்களை இடம் மாற்றுகிறோம் ” என்றான். “இதைச் செய்து கொண்டிருந்தால் புறப்படுவதற்கு நேரமெங்கே !” என்றான்.

“ என் கட்டளை. நீ கீழே போ. இராச்சாப்பாடு தயார் செய் ” என்றார் பிரதாபன்.

“சரி எஜமான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சமையலறைப்பக்கம் போனான் பரிசாரகன்.

“அவன் நல்லவன் பிரதாபனே” என்றார் கலாநிதி.

“ இருக்கலாம் ” என்று பதில் கொடுத்தவர் நான் ஒரு பிரங்கியைப் பரிசீலனை செய்வதைக் கண்டுகொண்டார்.

“பையா ! அதை விடு. பரிசாரகனுடன் போய் ஏதாவது வேலையைப் பார்” என்று என்னையும் உள்ளே தூரத்தினார்.

திருவேணி சொல்வது சரிதான் என்று அவரை என் மனமார வெறுத்தேன்.

10. பிரயாணம்

காலே, விடிவதற்கு முன் கப்பல் பிரயாணத்துக்குத் தயாராகும்பொழுது நான் அலுப்படைந்து போய் விட்டேன். எவ்வளவுதான் சோர்வாயிருந்தாலும் அன்று படுக்கைக்குப் போயிருக்கமாட்டேன். எல்லாம் எனக்கு விநோதமாகவும் சுவாரஸ்யமாகவும் தோன்றியது—ஊது குழலின் சத்தம், அடுக்காக வந்து கொண்டிருந்த தலைவனின் கட்டளைகள், ஆட்கள் அந்த இருட்டில் தங்கள் தங்கள் இடங்களுக்கு ஓடின ஓட்டம். அன்றிரவு எத்தனை நண்பர்கள், பரமன்கூட, திருவேணியைக் காணவந்தார்கள்.

ஒருவன் ‘ஒரு பாட்டுப் பாடு’ என்றான்.

“அந்தப் பழைய பாட்டுத்தான்” என்றான் இன்னொருவன்.

“ஆகட்டும்.....இதோ” என்று கழியில் ஊன்றிக் கொண்டு தூர்ஜயன் எனக்கு எவ்வளவோ பரிச்சயமான அந்தப் பாட்டின் முதல் அடியைப் படித்தான்.

இறந்தவன் சொத்துக்குப் பதினைந்து பேர்

மற்றவர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து அடுத்த அடியைப் பாடினர்:—

ஓகோகோ. ஒருபுட்டி மது.

பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கையில் ஏனைய கப்பல்களும் நிலமும் எங்கள் கப்பலைவிட்டு வழுக்கிச் செல்வதுபோலிருந்தது. எங்கள் கப்பலின் பாய்கள் இழுக்கப்பட்டன. நங்கூரமும் எடுக்கப்பட்டது. நான் ஒரு மணிநேரமாவது தூங்கப்போவதற்குள் வசந்தம் மணிபல்லவத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டது. முழுப்பிரயாணத்தையும்பற்றி நான் சொல்லப்போவதில்லை. கப்பலோ, முதல்தரம். மாலுமிகளோ கைதேர்ந்தவர்கள். தலைவர், விஷயம் விளங்கினவர்—அப்புறம் கேட்கவா வேண்டும்? ஆனால் மணிபல்லவம்போய்ச் சேர்வதற்குள் நடந்த சில சம்பவங்களைச் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

நகுலன், பிரதாபன் குறிப்பிட்டதிலும் பார்க்க மோசமாயிருந்தான். மாலுமிகள் அவனுக்குக் கீழ்ப்படியவில்லை. தாங்கள் நினைத்தபடி அவனுடன் நடந்துகொண்டார்கள். அவ்வளவுதான் என்றாலும் பரவாயில்லை. இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கப்புறம் அதிகமாகக் குடித்தவன்போல் அடிக்கடி காணப்பட்டான். குடிவெறியில் தடுக்கிவிழுந்து காயப்பட்டுக்கொண்டான். ஒரே படுக்கையாக நாள் முழுவதும் சில நாட்கள் கிடந்தான். தன் வேலையைச் சரிவரச் செய்த நாட்களுமுண்டு.

ஆனால் இவனுக்கு மது எப்படி எங்கேயிருந்து கிடைக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. நாங்கள் ஆனமட்டும் பார்த்தோம். இந்தக் கேள்விக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. நிர்வாகத் திறமையற்றவன் என்பதோடல்லாமல் மற்றவர்களுக்கும் தீய வழிகாட்டியாயிருந்தான். இப்படியே போய்க்கொண்டிருந்தால் முடிவில் இறந்தே போவான் என்பது தெரிந்து விட்டது. ஆகவே ஓர் இருண்ட இரவில் அவன் காணவில்லை என்றதும் நாங்கள் ஆச்சரியப்படவுமில்லை; துக்கப்படவுமில்லை.

“தொலைந்தானா? ரொம்ப நல்லதாய்ப் போச்சு” என்றார் பிரதாபன். அவனுடைய இடத்திற்கு ஒருவனை நியமிக்கவேண்டியதாயிற்று. உள்ளவர்களில் ஆந்திரேயன் தான் லாயக்கானவன். திருவேணியின் முந்திய கடற் பிரயாணங்களின் அதுபவம் மிகவும் உபயோகப்பட்டது. அவனைவிட ஈசுவரன் என்று மிகவும் நம்பிக்கையான அதுபவசாலியான வயோதிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் துர்ஜயனுடைய நெருங்கிய நண்பர்களில் ஒருவன்.

துர்ஜயன் என்றதும் அவனைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டும்போலிருக்கிறது. “அவன் அசாதாரண மனிதன் நன்றாகப் படித்திருக்கிறான் தைரியசாலி.....சிங்கத்தைக்கூட அவனோடு ஒப்பிட்டால் ஒரு மூலைக்கு வராதே. தனியே நாலுபேருக்கு எதிராக அவன் சண்டையிட்டு அவர்கள் மண்டையை நொறுக்கியதை நானே பார்த்திருக்கிறேன்” என்றான் ஈசுவரன் என்னிடம். துர்ஜயனை எல்லோரும் மரியாதை பண்ணினார்கள் அவன் சொற்படி கேட்கவும் தலைப்பட்டனர். தேனொழுக்குப் பேசுவான். ஒவ்வொரு வருக்கும் உதவியும் செய்வான். என்மேல் அவனுக்கு அபார அன்பு. அடிக்கடி என்னைச் சமையலறையில் காண ஆசைப்படுவான். சமையலறை என்றால் துப்புரவாக வைத்திருப்பான்—மினுக்கிக் கழுவி ஒரு மூலையில் அவனுடைய கிளிக்கூண்டு.

“குமார்! ஏதாவது வேடிக்கையாகப் பேசுவோம், வாயேன்” என்று என்னை அழைப்பான். “என்னுடைய கிளியைப் பார். அந்தப் பெயர்பெற்ற கொள்ளைக்காரன் பாலனின் பெயரைத் தான் அதற்கும் வைத்திருக்கிறேன். எங்கள் பிரயாணம் வெற்றிகரமாக முடியும் என்று இப்பொழுது தான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. இல்லையா

பாலன் ?” என்று தன் கிளியை எனக்குக் காட்டுவான். அதுவோ மூச்சு விடாமல் “முக்காலண முக்காலண” என்று கத்தும். ஒன்றில் களைத்த பின்பு, அல்லது தூர்ஜயன் தன்னுடைய கைக்குட்டையால் கூட்டை மூடும்வரை. விடாமல் கத்தும் “பாலனுடைய வயது இருநூறு இருக்கும்—கிளிகளுக்கு மரணம் கிடையாது குமார். பாலன் போகாத இடமும் கிடையாது. மலையாளம், சூரணம், போர்த்துபாலம்—எல்லா இடங்களுக்கும் கொள்ளைக்கார மன்னன் மாயாவிபுடன் பிரயாணம் பண்ணி யிருக்கிறது என்கோ போன இடத்தில் “முக்காலண” என்பதை யாரோ சொல்லிக்கொடுத்து விட்டார்கள்” என்று தன் கிளியைப்பற்றி விடாமல் புளுகுவான்.

கிளியோ போவோர் வருவோரையெல்லாம் திட்டு வதும் ஏசுவதுமாக இருக்கும். “என்ன சொல்கிறதென்று அதற்கே விளங்காது. கெட்டவர்களின் சேர்க்கையினால் இது ஏற்பட்டது. எவ்வளவு பரிசுத்தமான இடத்தில் விட்டாலும் இந்த வார்த்தைகளைத் தான் சொல்லும். எல்லாம் பழக்கதோஷம்” என்று விளங்கப்படுத்துவான் தூர்ஜயன்.

திருவேணியும் பிரதாபனும் அதிகம் பேசுவது கூடக் கிடையாது. திருவேணி தலைவருக்கு வேண்டிய மரியாதையை அளிப்பதாகப் பாசாங்குகூடப் பண்ணவில்லை. பிரதாபனும் ஏதாவது கேட்டால்தான் பதில் சொல்லுவார். அவ்வளவுதான். இருண்டமேகங்களும் அலைகளும் வசந்தம் எவ்வளவு நல்ல கப்பல் என்பதைத்தான் நிரூபித்தன. எல்லோருமே திருப்தியடைந்தவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். ஒரு கப்பலிலும் தங்கள் ஆட்களை இப்படி நன்றாக நடத்தியது கிடையாது. நல்ல சாப்பாடு போதியமட்டும்

கிடைத்தது. கூடை கூடையாகப் பழங்கள், யார் வேண்டுமானாலும் போய்ப் போய் எடுத்துக் கொள்ளலாம். யாருடைய பிறந்த நாளென்றாலும் திருவேணி ஒரு விருந்து ஏற்படுத்துவார். “இதனெல்லாம் லாபம் வருமென்று நினைப்பதற்கில்லை என் அனுபவம் அது” என்று தலைவன் கலாநிதியிடம் முறையிட்டார். பழக்கூடைகளிலிருந்து லாபம் கிடைக்கவில்லையா என்பதை நான் சொல்வதிலிருந்து தெரிந்து கொள்வீர்கள். அது இருந்திராவிட்டால் எங்களுக்கு எச்சரிக்கையே கிடைத்திராது. எல்லோரும் கொலை செய்யப்பட்டிருப்போம்.

அன்றிரவோ அல்லது அடுத்தநாள் காலையோ மணிபல்லவத்தை அடைந்துவிடுவோம் போலிருந்தது மாலை யில் என் வேலை முடிந்ததும் ஓர் ஆரஞ்சுப்பழம் எடுப்பதற்காகப் பழக்கூடையிருக்குமிடம் சென்றேன். அந்தப் பெரிய கூடையில் பழங்கள் இருந்ததாகக் காணேன். உள்ளே இறங்கினேன். இருட்டிலும் கப்பலின் அசைவிலும் உள்ளே நான் தூங்கியிருக்க வேண்டும், அல்லது தூக்கம் வருஞ் சமயமாயிருக்க வேண்டும். யாரோ ஒருவன் கூடையருகில் உட்கார்ந்து அதன்மேல் சாய்ந்தான். நான் வெளியே குதிப்போம் என்று நினைப்பதற்குள் அவன் பேசத் தொடங்கினான். அது துர்ஜயனின் குரல். சில வார்த்தைகளைக் கேட்டதுமே வெளியே வந்தால் அபாயந்தான் என்பது எனக்கு விளங்கிவிட்டது. பயத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டே அவர்கள் பேசிக்கொண்டதெல்லாவற்றையும் கேட்டேன். ஏன் தெரியுமா? அந்தச் சில வார்த்தைகளாலேயே எங்களுள் உண்மையானவர்கள் எல்லோருடைய உயிரும் என் கையில் தான் இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொண்டேன்.

11. சதியாலோசனை

“இல்லை. நான் இல்லை. அப்பொழுது பாலன் தான் தலைவன். என்னுடைய மரக்கால் காரணமாக களஞ்சிய அறைக்காவலில் இருந்தேன். அந்தச் சண்டையில் தான் என் கால் போயிற்று. கடலேறியின் கண்கள் போயின. யாரோ ஒரு நல்ல வைத்தியர் தான் என் காலை வெட்டி மருந்து செய்தது. ஆனால் மற்றவர்களுடன் அவரும் தூக்கிலிடப்பட்டார். எல்லாம் வந்தது அவர்களுடைய கப்பலின் பெயரை மாற்றியதால். ஒரு கப்பலுக்குப் பெயரிட்டால் அப்படியே இருக்கட்டும். ஏன்? பாலனின் ஐராவதம் அப்படியேதானே இருக்கிறது,” என்றெல்லாம் தர்ஜயன் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

“பாலன். அவன் எப்பேர்ப்பட்ட மனிதன்” என்று ஒருவன் வியந்தான்.

“தேவகனும் நல்லவன்தான். அவனுடன் நான் பிரயாணம் பண்ணியதில்லை. முதல் மாயாஷியுடன் அப்புறம் பாலனுடன்தான் நான் திரிந்தது. இதோ இந்தப் பிரயாணம் நானே ஏற்படுத்திக் கொண்டது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். தொளாயிரம் பொன்கள் மாயாஷியுடன் இருந்தபொழுது சேகரித்தேன். பாலனுடன் இரண்டாயிரம். எனக்கு அவ்வளவு போதாதா? எல்லாம் பத்திரமாகச் சேமித்து வைத்திருக்கிறேன். சேகரிப்பதில் என்ன இருக்கிறது? சேமிப்பதுதான் கெட்டிக்காரத்தனம். மாயாஷியின் ஆட்களெல்லாம் எங்கே? ஒருவருக்கும் தெரியாது. பாலனின் ஆட்களை?—இதற்கு முன்பு பிச்சையெடுத்தவர்கள் இப்பொழுது இந்தக் கப்பலில் குசாலாயிருக்கிறோம். கடலேறி—கண்களை இழந்தவன்—ஏதோ செல்

வச்சீமான்போல ஆயிரத்து இருநூறு பொன்களை ஒரே வருஷத்தில் செலவழித்தான். இப்பொழுது அவன் எங்கே? இறந்துபோய் விட்டான். ஆனால் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பெல்லாம் சாப்பாட்டுக்கு வழியின்றி ஒரு செப்புக்காசுக்குக்கூட வழியில்லாமல் களவெடுத்தும் கொலை செய்தும் திரிந்தான். அதுவுங் சாப்பாட்டுக்கு”

“அதனால் என்ன உபயோகம்?” என்றான் அவர்களுக்குள் வயதில் குறைந்தவன்.

“முட்டாள்களுக்கு உபயோகம் இல்லை என்பது உண்மை. ஆனால் நீயோ இளம் வயதுள்ளவன். மிகவும் சாமர்த்தியசாலி என்று பார்த்தவுடனே தெரிந்து கொண்டேன். நான் சொல்வதைக் கேள்” என்று தூர்ஜயன் ஆரம்பித்தான். எந்த வார்த்தைகளினால் என்னை வசியப்படுத்தினானோ அதே வார்த்தைகளினால் இன்னொருவனை மயக்குவதைக் கேட்டதும் எனக்கு ஆத்திரம் பீறிட்டு எழுந்தது. கூடைக்குள் இருந்தபடியே அவனைக் கொன்றுவிடலாமா என்று தோன்றிற்று. ஆனால் ஒட்டுக் கேட்கப்படுகிறான் என்பதை அறியாமலே மேலே பேசிக்கொண்டு போனான்.

“அதிர்ஷ்டசாலிகள் என்றால் இப்படித்தான் உயிரைத் திரணமாக மதித்து எவ்வளவோ ஆபத்துக்களின் நடுவே நன்றாகக் குடிக்கிறார்கள், சாப்பிடுகிறார்கள். அந்தப் பிரயாணத்தின் முடிவிலே கிடைப்பது நூற்றுக் கணக்கான பொற்காசுகளல்லவா? செப்புக்காசுகளல்லவே! அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு குடிக்கிறார்கள், சுகிக்கிறார்கள். ஆனால் என் விஷயத்தில் அப்படியில்லை. நான் அங்கே கொஞ்சம் இங்கே கொஞ்சம் என்று பத்திரம் பண்ணிவிடுவேன்” என்றான்.

“இதற்குப் பின்பு மாலுவத்திற்கு நீ போகப்போவ தில்லையே, அங்கே வைத்திருக்கும் பணம் முழுவதும் வீண் தானே” என்று மற்றவன் கேட்டான்.

“அதற்கெல்லாம் ஒழுங்கு செய்திருக்கிறேன். என் பணம் முழுவதும் என் மனைவியிடமிருக்கிறது. அவள் என்னைச் சந்திக்க வந்துகொண்டே யிருக்கிறாள்” என்றான் பரிசாரகன்.

“உன் மனைவியை நம்பலாமா?” என்று கேட்டான் மற்றவன்.

“அதிர்ஷ்டசாலிகள் என்று நான் குறிப்பிடுவோர் மற்றையோரை நம்புவது கிடையாதுதான். என் வழி தனிப் பட்டது. யாராவது என்னை ஏமாற்றினால் அவர்களுக்கு விதி முடிவடைந்து விட்டது என்று எண்ணிக் கொள்ள லாம். கடலேறிக்கே பயந்தனர் சிலர். வேறு சிலர் பால னுக்குப் பயம். ஆனால் அதே பாலன் எனக்குப் பயம். அவனுடைய ஆட்கள் எல்லாம் எவ்வளவு முரடர்கள்! என் முன்னிலையிலோ ஆட்டுக்குட்டிகள் என்று சொன்னாலும் போதாது.”

“உங்கள் விஷயம் இன்றுமட்டும் எனக்குப் பிடிக்க வில்லை. ஆனால் நீ சொன்னவெல்லாவற்றையும் கேட்டபிறகு நானும் தீர்மானம் பண்ணிவிட்டேன்” என்றான் அந்த இளைஞன்.

“நன்றாய்ச் சொன்னாய், புத்திசாலி” என்று தட்டிக் கொடுத்தான் துர்ஜயன்.

எனக்கு அவர்கள் பேசியது இதற்கப்புறம் நன்றாகப் புரிந்தது. அதிர்ஷ்டசாலி என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டது சாதாரண கடற்கொள்ளைக்காரனை என்று தெரிந்தது. நான்

பார்த்த நாடகம் ஒரு நேர்மையானவனைக் கெடுக்கும் காட்சி என்றும் அறிந்து கொண்டேன். மெதுவாகச் சீழ்க்கையடித்தான் தூர்ஜயன். மூன்றாம் ஆள் ஒருவன் வந்து அவர்களுடன் உட்கார்ந்தான்.

“ரங்கனைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியதில்லை” என்றான் தூர்ஜயன்.

“எனக்குத் தெரியுமே, ரங்கன் முட்டாளா என்ன? ஆனால் நான் அறியவிரும்புகிறவெல்லாம் எவ்வளவு நாள் வரை ஒன்றும் செய்யாமல் இப்படி இருப்பது என்பது தான். பிரதாபனுடைய மிடுக்கு சகிக்கக்கூடியதாக இல்லை. எனக்கு அவர்களுடைய உணவு வேண்டும். சாராயம் வேண்டும். இனிப் பொறுக்கமாட்டேன்” என்றது ஈசுவரனின் குரல்.

“ஈசுவரா! பொறுத்திரு. உனக்கு மூளையே கிடையாது. உனக்குக் காதுகள் இருக்கின்றன, நான் சொல்வதைக் கேட்க. கேள். கஷ்டங்களைப் பொருட்படுத்தாதே. சமயம் வரும். நான் சொல்கிறேன்.”

“மாட்டேன் என்று சொல்கிறேனா? ஆனால் எவ்வளவு காலத்திற்கு?”

“அப்படியானால் சொல்கிறேன். சமயம் வாய்க்க வேண்டாமா? இவன் பிரதாபன் நல்ல கப்பலோட்டி. அடுத்தபடியாகத் திருவேணியும் வைத்தியரும் அந்தப் படத்தை வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களே புதையலைக் கண்டுபிடிக்கட்டும். கப்பலில் கொண்டுவந்து ஏற்றி முடித்ததும் அந்தத் தீனிலேயே அவர்களை முடித்துவிடுகிறேன்” “அதற்கப்புறம் அவர்களை என்ன செய்வது?” என்று கேட்டான் ரங்கன்.

“ என்ன செய்யலாமென்று பார்க்கிறாய்? அங்கேயே விட்டுவிட்டு நடைபயக் கட்டுவதுதான் மாயாவியின் முறை. ஆடுகளை வெட்டுமாப்போல் அவர்களைக் கொலை செய்வதுதான் பாலன், பில்லி—இவர்களுடைய முறை.”

“ பில்லி அதற்கு ஏற்ற ஆள். பிணம், கடிக்கவா போகிறது என்று அடிக்கடி சொல்வான் ” என்றான் ஈசுவரன்.

“ நீ சொல்வது சரி. என்னுடைய தீர்ப்பு—மரணம். நான் குதிரைஸாரட்டில் போகும்பொழுது இவர்களில் யாராவது குறுக்கே வருவதை நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் பொறு. சமயம் வாய்த்ததும் காரியத்தை முடித்து விடுவோம்.”

“ தூர்ஜயன் என்ன மனிதன் ! ” என்று ஆச்சரியப்பட்டான் ஈசுவரன்.

“ பார்த்த பின்பு சொல்வாய். திருவேணியை என்கைகளாலேயே முடித்துவிட்டால்.....எனக்கு நிம்மதி ஏற்படும்.....எனக்குத் தாகமாயிருக்கிறது. ஓர் ஆரஞ்சப் பழம் எடுத்துவா ” என்றான் தூர்ஜயன்.

எனக்குக் குலை நடுங்கியது. ஓடியேயிருப்பேன். கால்களும் கைகளும் மறுத்துவிட்டன. ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. ரங்கன் எழும் சத்தம்.....யாரோ அவனைத் தடுத்தார்கள். ஈசுவரன் “ அந்தச் சுவத்தையா சாப்பிடுவது? வேண்டாம் சாராயம் தான் வேண்டும் ” என்றான்.

‘ ரங்கா ! எனக்குத்தெரியும் எவ்வளவு சாராயம் மிஞ்சியிருக்கிறது என்று. இந்தா திறப்பு. உன்னை நம்பித் தருகிறேன். ஒரு கூஜா நிரப்பிக்கொண்டுவா ” என்றான் தூர்ஜயன். இப்படித்தான் நகுலனுக்கும் சாராயம் கிடைத்திருக்கவேண்டும் என்று அந்தச் சமயத்தில் நினைத்துக் கொண்டேன்.

ரங்கன் இல்லாத சமயத்தில் ஈசுவரன் தூர்ஜயனுடைய காதில் ஏதோ மெள்ளச் சொன்னான். எனக்கும் கேட்டது அந்த முக்கிய சங்கதி. அவர்களில் இனி ஒருவரும் வழிக்கு வரமாட்டார்கள் என்றதும், நம்பிக்கையானவர்களும் கப்பலில் இருப்பது எனக்குத் தெரிந்தது.

ரங்கன் திரும்பி வந்ததும் எல்லோரும் சாராயம் பருகினார்கள். அப்பொழுதுதான் என்மேல் ஏதோ வெளிச்சம் விழுந்தது. அண்ணாந்து பார்த்தேன். சந்திரன் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தான். அதே சமயத்தில் “கரை தெரிகிறது” என்று காவலாளி உரக்கக் கூவியது கேட்டது.

6. யுத்த முஸ்தீபுகள்

காலடி ஓசை கேட்டது. கூணநேரத்தில் நானும் கூடையிலிருந்து வெளியே குதித்துப் பாய்களுக்கிடையே மறைந்து, கண்ணன், கலாநிதி இவர்களுடன் கலந்து கப்பலின் மேல் தளத்தை நோக்கி ஓடினேன்.

எல்லோரும் அங்கு வந்து சேர்ந்திருந்தனர். தென் மேற்குத் திசையில் இரண்டு சிறிய மலைகளும், பின்னால் மேகத்தில் மறைந்த சிகரத்துடன் ஒரு பெரிய மலையும் காணப்பட்டன. ஏதோ கனவில் நடப்பதுபோல் இவை என் பார்வையில் தென்பட்டன. பயமும் ஏக்கமும் தீரவில்லை. அதற்கு மேல் பிரதாபனுடைய குரல் கப்பல் செலுத்துவோருக்குக் கட்டளைகள் பிறப்பித்துக்கொண்டிருந்தது.

“உங்களில் யாராவது அந்தத் தீவைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார் பிரதாபன்.

“நான் பரிசாரகரை இருந்த வியாபாரக்கப்பல் ஒன்று தண்ணீருக்காக அங்குச் சென்றபோது நான் பார்த்திருக்கிறேன்” என்றான் தூர்ஜயன்.

“ ஒரு சிறு தீவுக்குப் பின்னால் தெற்குப் பக்கத்தில் வசதியான குடா ஒன்று இருக்கிறதாமே?” என்று கேட்டார் பிரதாபன்.

“ ஆமாம் எஜமான். ஒருகாலத்தில் கொள்ளைக்காரருக்குப் பெயர்போனதாக இருந்தது அந்தக் குடா. அதோ தெரிகிற பெரியமலைக்குத்தூரதிருஷ்டி என்று பெயர். அதன் மேல்தான் அவர்கள் தங்கள் கப்பல்கள் குடாவில் நிற்கும் போது காவலாளியை நிறுவுவார்கள் ” என்றான் தூர்ஜயன்.

“ என்னிடம் ஒரு படம் இருக்கிறது. சரியான இடமா என்று பார் ”

தூர்ஜயனுடைய கண்கள் படத்தைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டன. ஆனால் அதைப் பார்த்ததும் அவன் எதிர் பார்த்தது அது அல்ல என்று எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அது மீகாமனின் பெட்டியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட படத்தின் நகல்—சிவப்பு அடையாளங்களைத் தவிர, எப்படித்தான் தன் உணர்ச்சிகளை மறைத்தானோ தூர்ஜயன் தெரியாது.

“ சரி எஜமான்! அதுதான் இடம். ரொம்ப அழகாக வரையப்பட்டிருக்கிறதே. யார் இதை வரைந்திருப்பார்கள்? கொள்ளைக்காரருடைய வேலையாயிராது. இதோ அந்தக் குடாவின் பெயரும் போட்டிருக்கிறதே. கிட்டன் குடா-- அப்படித்தான் என் நண்பர்களும் சொன்னார்கள். நீங்கள் இப்பொழுது போகும் திசை பொருத்தமானது ” என்றான் தூர்ஜயன்.

“ வந்தனம். நீ போகலாம். தேவையாயிருந்தால் கூப்பிடுகிறேன் ” என்றார் தலைவர்.

தீவைப்பற்றிக் தெரிந்ததை இவ்வளவு நிதானமாக அவன் சொல்வதைப் பார்க்க ஆச்சரியப்பட்டேன். அவன்

என் அருகே வருவதைக் கண்டு திடுக்கிட்டேன். நான் பழக் கூடையிலிருந்து ஒட்டுக்கேட்ட விஷயம் அவனுக்குத் தெரியாது. அந்தப் பேச்சைக் கேட்டதிலிருந்து அவனை வெறுத்தேன். என்னைத் தட்டிக்கொண்டே “உனக்கு அழகான இடம் ஒன்று. குளிக்கலாம். குதித்து விளையாடலாம். ஆடுகளைத் தூரத்திப்பிடிக்கலாம். நீயே ஓர் ஆட்டுக் குட்டியைப்போல அந்த மலைகள் மேல் ஓடலாம் நினைத்தாலே என்னைப் பால்யமாக்குகிறது” என்றான். அப்புறம் போய் விட்டான்.

பிரதாபன், திருவேணி, கலாநிதி, மூவரும் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். எனக்குத் தெரிந்ததை அவர்களுக்குச் சொல்ல ஆவல்பட்டேன். பகிரங்கமாக அவர்கள்முன் போகத் துணியவில்லை. எக்காரணத்தைக் கொண்டு அவர்களை அடையலாம் என்று ஆலோசிக்கையில் கலாநிதி என்னைக் கூப்பிட்டார். சங்காணைக் கீழே அறையிலிருந்து எடுத்துவரச் சொல்வதற்காகக் கூப்பிட்டிருந்தார். அவர் காதில் மெதுவாக “வைத்தியரே! சொல்வதற்கு அநேகம் இருக்கின்றன. உங்களுடன் பேச விரும்புகிறேன். கீழே அறைக்குப் போய் என்னை ஏதாவது சாக்கில் கூப்பிடுங்கள்” என்றேன். அவருடைய முகம் சிறிது மாறுபட்டது. அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமலே “குமார்! அதுதான். அதைத்தான் நான் கேட்க விரும்பியது” என்று என்னை ஏதோ கேள்வி கேட்டவர் போலவும் அதற்கு நான் பதிலளித்ததுபோலவும் பாசாங்குபண்ணிப் பலத்த குரலில் பதிலளித்தார். அவர் மற்றவர்களுடன் ஏதோ மெல்லிய குரலில் பேசினார். குரலை உயர்த்தாவிட்டாலும் நான் சொல்லியதைத் தான் அவர் அவர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் என்று எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அடுத்தாற்

போல் பிரதாபன் வேலையாட்கள் எல்லோரையும் ஒருமிக்கக் கூப்பிட்டார். “ பசங்களா, நாங்கள் நாடிய தீவு இதுதான் இங்குள்ள ஒவ்வொருவனும் கடமையைப் பிரமிக்கத்தக்க முறையில் செய்திருக்கிறான். உங்கள் நலத்தைக் கோரி மது அருந்த நாங்கள் அறைக்குப் போகிறோம் நீங்கள் எங்கள் நலத்தைக் கோரிக் குடிக்க உங்களிடையே சாராயம் விரியோகிக்கப்படும் ” என்றார்.

மூவரும் அறையை அடைந்தனர். சிறிது நேரத்தில் குமாரை வரும்படி அழைப்பு வந்தது. அவர்கள் ஒரு மேசையைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தனர். மேசைமேல் திராட்சை ரசம், பழங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வைத்தியர் சுங்காணைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு புகை விட்டுக் கொண்டிருந்தார். “ ஏதோ சொல்ல விரும்பினாயே, சீக்கிரம் ” என்றார் திருவேணி

எவ்வளவு சுருக்கமாகச் சொல்லமுடியுமோ அவ்வளவு சுருக்கமாக நான் கேட்டது முழுவதையும் சொன்னேன். மௌனமாக ஆடாமல் அசையாமல் என்னைப் பார்த்த படியே கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர் மூவரும்.

“ குமார் ! உட்கார் ” என்றார் கலாநிதி.

திராட்சைரசம் எனக்கும் பரிமாறினர். என்னுடைய அதிர்ஷ்டத்திற்கும் மனோதிடத்துக்கும் அவர்கள் வந்தன மளித்தனர்.

“ பிரதாபன் ! நீர் கூறியது சரி. நான் முட்டாளாக இருந்தேன். உம்முடைய கட்டளையை நிறைவேற்றச் சித்தமாக இருக்கிறேன் ” என்றார் திருவேணி.

“ நான் உங்களிலும் பார்க்க முழு முட்டாளாக இருந்திருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட ஒரு மாலுமிகள் கோஷ்டியை நான் முன்பு பார்த்ததேயில்லை. ஏதாவது கலாட்டா

பண்ணிக் காரியஸ்தர்களை யெல்லாம் கொலை பண்ணத் திட்டம் போட்டால் எப்படியாவது முன்கூட்டியே குறிப்பாக அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் இவர்களோ.....எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லையே ” என்றார் பிரதாபன்.

“ தலைவரே! ஒன்று சொல்லட்டுமா? எல்லாம் இந்த தார்ஜயனால்தான். அவன் ஒரு அசாதாரண மனிதன் ” என்றார் வைத்தியர்.

“ அவன் கயிற்றில் தொங்கும்பொழுது நன்றாய்த் தானிருக்கும். இதுவரை எல்லாம் வாய்ப்பேச்சுத்தானே. ஆனால் எனக்குத் தோன்றுவதைச் சொல்லட்டுமா ?”

“ நீர் தலைவர். தாராளமாகச் சொல்லும் ” என்றார் திருவேணி.

“ முதலாவதாக இப்பொழுது திரும்புவதென்பது முடியாது. திரும்பினால் காரியம் கெட்டுவிடும். இரண்டாவதாகப் புறையலைக் கண்டுபிடிக்கும்வரை யாது நேர இருக்கிறது? மூன்றாவதாக நம்பிக்கையானவர்களும் அவர்கள் நடுவே இருக்கிறார்கள். எப்பொழுதாவது நாம் கைகலந்துதானையாகவேண்டும். நான் சொல்வது என்ன வென்றால் அவர்கள் சற்றும் எதிர்பாராத சமயத்தில் நாம் கைகலப்பதுதான் உசிதம். உங்கள் வீட்டிலிருந்து கூட்டி வந்த ஆட்களை நம்பலாமல்லவா ?” என்று தனக்குத் தோன்றியதைச் சொல்லி முடித்தார் பிரதாபன்.

“ என்னை எப்படி நம்பலாமோ அதுபோல ” என்று திடமாகச் சொன்னார் திருவேணி.

“ அவர்களில் மூன்றுபேர், குமாருடன் நாங்கள் நாலு பேர். எல்லாமாக ஏழுபேர். இவ்வளவையும் விட இன்னும் நம்பிக்கையானவர்கள் ?” என்று கேட்டார் பிரதாபன்.

“ தூர்ஜயனைக் காணுமுன்னர் திருவேணி கண்டுபிடித்த ஆட்களாய்த்தானிருக்கும் ” என்றார் வைத்தியர்.

“ ஈசுவரன் என் ஆள்தானே ” என்றார் திருவேணி.

“ நான்கூட ஈசுவரன் நம்பிக்கையானவன் என்றுதான் இருந்தேன் ” என்றார் பிரதாபன்.

“ எல்லோரும் எங்களுர் மனிதர் ! கப்பலுடனே அவர்களையும் தீயில் பொசுக்கி விட்டால்.....! ” என்றார் திருவேணி.

“ நான் சொல்ல வேண்டியது அதிகம் இல்லை ஜாக் கிரதையாகப் பொறுத்திருங்கள். கஷ்டம்தான், எனக்குத் தெரியும். அடிதடி படுவதுகூடச் சலபம். ஆனால் எங்கள் ஆட்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா ? ” என்றார் பிரதாபன்.

“ எல்லோரிலும் பார்க்க குமார்தான் எங்களுக்கு உபயோகமானவன். அவனுக்கு அவர்கள் பயப்படுவதில்லை. அவனும் எல்லாவற்றையும் அவதானித்துக் கொள்வான் ” என்றார் வைத்தியர்.

“ குமார் உன்பேரில்தான் எனக்கு அபார நம்பிக்கை ” என்றார் திருவேணி.

அது எனக்குப் பயத்தை உண்டாக்கியது. ஆனால் என் மூலமாகத்தான் அவர்களுக்கு வெற்றி கிடைத்தது. அதுவும் அற்புதந்தான். இப்பொழுது எங்கள் பக்கத்தில் ஆக ஏழுபேர். எல்லாமாகக் கப்பலில் இருபத்து ஆறுபேர். எங்களில் நாளை சிறு பையன். ஆகவே எங்கள் பக்கத்தில் ஆறுபேர். எதிரிகள் பத்தொன்பதுபேர்.

மூன்றாம் பாகம்

கடற்கரை அனுபவங்கள்

13. கடற்கரையை எப்படி அடைந்தேன் ?

காலையில் நான் பார்த்தபொழுது தீவின் தோற்றம் எவ்வளவோ மாறுபட்டிருந்தது. காற்று ஒய்ந்திருந்தாலும் இரவோடு இரவாகத் தென்கிழக்குக் கரையிலிருந்து அரைமைல் தூரத்துக்குள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தோம். ஏராளமான மரங்களினூடாக அந்த மலைகள் வெறும் கற்பாறைகளாக நிமிர்ந்து நின்றன எல்லா மலைகளும் அசாதாரணமானவை. அதிலும் தூரதிருஷ்டி எல்லாக்கரைகளிலும் செங்குத்தான பாரையைக் குறுக்கே வெட்டிவிட்டாற்போல்.

வசந்தத்தில் ஆட்டம் அதிகமாயிருந்தது. காலையில் வெறுவயிற்றுடனே நின்ற எனக்குக் குமட்டல் எடுத்தது. இதனாலோ அல்லது அந்த இடத்தின் குதூகலமற்ற மரங்களும் உயர்ந்த கற்பாறைகளும் எங்களைச் சுற்றிப் பறந்து கொண்டே சப்தஜாலங்களைக் கிளப்பிக்கொண்டிருந்த குருவிகளையும் கொண்ட அந்தக் காட்சியினாலோ மணிபல்லவம் என்ற நினைப்பே வெறுப்பை உண்டாக்கியது.

ஒருவாறு அந்த இயற்கை உண்டாக்கியிருந்த துறைமுகத்தை அடைந்தோம். சிறுபடகுகளில் கரைக்குப்போவதென்று ஏற்பாடாயிற்று. ஒருவிதக் காரணமும் இல்லாவிட்டாலும் நானும் ஒரு படகில் கரைசேர்வது என்று தீர்மானித்தேன். தாங்கமுடியாமல் தகித்தது வெயில். ஆட்களோ வேலைகளைப்பற்றிக் குறை சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள்.

நானிருந்த படகிற்குத் தலைவனாயிருந்த ஆத்திரேயனே தன் ஆட்களை அடக்கி அமைதியை உண்டாக்குவதற்குப் பதிலாக உரத்த குரலில் குறைப்பட்டான்.

“உம். சதா இப்படியே இருக்கப்போகிறதா ? இல்லை தானே” என்ற வார்த்தைகளையும் அடுக்கினான். இது எனக்கு அபசகுனமாகப்பட்டது. இதுவரை முணுமுணுப்பின்றி வேலை செய்தவர்கள் தீவைக் கண்டதுமே கீழ்ப்படிய மறுப்பார்கள் போலிருந்தது. உள்ளே போகும்பொழுது கப்பலோட்டும் கருவியருகில் தூர்ஜயன் நின்றுகொண்டிருந்தான். அந்த இடம் அவனுக்கு நன்றாகப் பரிச்சயப்பட்டது. தயங்காமல் கப்பலை ஓட்டினான். எங்கள் கப்பலை அந்தக் குடாவில் இரு தீவுகளுக்குமிடையே நிறுத்தியிருந்தோம். எந்தக் கரையை அடையவேண்டியிருந்தாலும் ஒரு மைலில் மூன்றில் ஒருபங்கு போகவேண்டியதிருந்தது. கடலின் அடிப்பாகம் வெள்ளை மணல். நாங்கள் வரும் சத்தம்கேட்டுக் குருவிகள் எல்லாம் பேரிரைச்சலுடன் ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டன. அப்புறம் அமைதி நிலவியது.

ஏராளமான மரங்கள் கடலோரம்வரை நிரம்பியிருந்தன. இரண்டு சிற்றறுகள் குடாவுக்குள் வந்து பாய்ந்தன. அங்கிருந்த வீட்டையோ களஞ்சியத்தையோ தெரியவில்லை. அவைகள் மரங்களினால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தப் படம் மட்டும் இல்லாவிட்பால் அந்தத் தீவு தோன்றிய காலத்திலிருந்து அங்குக் கால் மிதித்த மனிதர் நாங்கள் என்று முடிவு கட்டிவிடுவேன்.

கடலிரைச்சலைத் தவிர எங்கும் நிசப்தமாக இருந்தது. ஏதோ ஒரு தூக்கந்தம் வீசியது. அழுகிப்போன மரங்கள், இலைகள் இவற்றின் நாற்றமாயிருக்கலாம்.

“புதையலைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இது மட்டும் நிச்சயம். இஃதோர் அபாயகரமான வாசஸ்தலம்” என்றார் கலாநிதி.

மா லுமிகளின் நிலையோ மிகவும் பயங்கரமானதாக இருந்தது ஒருவருக்கொருவர் ரகசியம் பேசி, இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றாது அந்தந்தப்படியே இருக்கலாயினர். நாங்கள் மட்டுமல்ல; தூர்ஜயனும் நேரப்போவதைக் கண்டு கொண்டான். அங்குமிங்குமாக ஒவ்வொருவருக்கும் நற்புத்தி சொன்னான் மிகவும் கீழ்ப்படிதலுள்ளவன் போலவும் மரியாதையானவன் போலவும் காட்டிக்கொண்டான். எல்லோரையும் பார்த்து ஒரு புன்சிரிப்புச்சிரித்தான். வேலையில்லாத சமயத்தில் மட்டும் மற்றையோருடைய அதிருப்தியை மறைப்பதற்காகவோ என்னவோ ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாக அநேக பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். இந்த மாலையிலே வரப்போவது அந்தகாரம் தான் என்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன. காரியங்கள் எப்படிப்போகின்றன என்று நோக்க நாங்கள் சந்தித்தோம்.

“இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையில் நான் அவர்களுக்கு வேலையிடுவதென்பது முடியாது. இப்பொழுதே மிரட்டுகிறார்கள். நான் ஏதாவது ஏசினால், கட்டாயம் உடனே கலகம் ஏற்படும் இல்லாவிட்டால் தூர்ஜயன் இருக்கிறான், ஏதாவது காரணம் கற்பிப்பதற்கு. இப்பொழுது ஒருவனை மட்டும் நம்பலாம்” என்றார் பிரதாபன்.

“யாரை?” என்று அவசரமாகக் கேட்டார் திருவேணி.

“தூர்ஜயனைத்தான். எங்களைப் போலவே அவனும் அமைதியை விரும்புகிறான். அவனுக்குச் சந்தர்ப்பம் அளித்தால் அவர்களை வாய்ப் பேச்சினாலேயே வழிக்குக் கொண்டு

வந்து விடுவான். ஆகவே எல்லோரும் மாலையில் கடற்கரைக்குப் போய்வரட்டும் எல்லோருமாகப் போனால் கப்பலை நாம் ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளலாம். சிலர் போனால், என்னை நம்புங்கள். தூர்ஜயன் அவர்களை முன்போலாக்கி விடுவான்” என்றார் பிரதாபன்.

அவர் கூறிய பிரகாரம் நடப்பதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. கைத்துப்பாக்கிகள் எங்களுக்கிடையே கொடுக்கப்பட்டன. நம்பிக்கையானவர்களுக்கு மட்டும்—ராஜாராம் ஜீவன் எல்லோருக்கும்—ராஜாராமுக்கு விஷயம் விளக்கப்பட்டது. நாங்கள் எதிர்பார்த்தபடி இச்செய்தியைக் கேட்டு அவன் அதிர்ச்சியடையவில்லை. அப்புறம் தலைவன் மாலுமிகளுக்குக் கூறுவாரானார்.

“பசங்களா, அலுப்பினால் அசந்துபோயிருக்கும் நீங்கள் மாலையில் கடற்கரைக்குப் படகுகளில் போய் உலாவி வாருங்கள். சூரியாஸ்தமனத்துக்கு அரைமணிக்கு முன் ஒரு பிரங்கி சுடுவேன். உடனே திரும்பிவிடுங்கள்” தீவில் கால் வைத்ததுமே புதையல் கிடைத்துவிடும் என்று அந்த முட்டாள்கள் எண்ணினார்களோ என்னவோ எல்லோருமாகச் சேர்ந்து இதைக் கேட்டதும் உற்சாகத்தில் கூச்சல் போட்டார்கள். கிளைகளிலிருந்த பறவைக் கூட்டம் இன்னொரு தடவை வானில் உயரப் பறந்தன.

பிரதாபன் புத்திசாலித்தனமாக உடனே அங்கிருந்து மறைந்துவிட்டார். அதுவும் நலத்திற்குத்தான் என்று நினைக்கிறேன். நின்றிருந்தால் எதைச் செய்திருக்க முடியும்? தூர்ஜயன்தான் தலைவன். ஆனால் அவன் கோஷ்டி இன்னமும் அவனை எஜமானாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவன்தான் எல்லாவற்றையும் ஒழுங்கு பண்ணினான். ஆறு பேர் தங்குவதாகவும் தூர்ஜயனையும் சேர்த்துப் பதின்மூன்று

பேர் படகில் போவதாகவும் தீர்மானித்தனர். படகில் ஏற வேண்டியவர்கள் ஏறினர். அதற்கப்புறம் எல்லோரையும் காப்பாற்ற வசதியளித்த பைத்தியக்காரத்தனமான ஒரு யோசனை எனக்கு உதித்தது. “ஆறுபேரை விட்டுச் செல்வதால் கப்பலை ஆக்ரமிப்பது முடியாது. ஆறுபேரைத்தானே விட்டுச் செல்கிறார்கள். ஆகையால் என்னைக் கப்பலில் ஏற்ற வேண்டியதில்லை. கடலோரம் போவோம்” என்று தோன்றிற்று. படகுகள் புறப்படும் சமயம் நானும் ஒன்றில் குதித்து விட்டேன். ஒருவரும் என்னைக் கவனிக்கவில்லை. ஒரு துடுப்பு வலிப்பவன் மட்டும் “குமாரா! தலையைக் கொஞ்சம் குனிந்துகொள். இடைஞ்சலாக இருக்கிறது” என்றான். இதைக் கேட்டதும் தூர்ஜயன் இன்னொரு படகிலிருந்து எட்டிப்பார்த்தான். கூப்பிட்டும் பார்த்தான். எனக்கு ஏன் வந்தேன் என்று தோன்றிற்று. நானிருந்த படகு முதலில் கரையை அடைந்தது. கிளையொன் றைப்பற்றிக் கரைக்குத் தாலினேன். தூர்ஜயன் கூப்பிட்ட தையும் கேளாதவன் போல் குதித்துப் பாய்ந்து ஓடினேன். இனிமேல் ஓட முடியாது என்றமட்டும் ஓடினேன்.

14. ஆரம்பம்

தூர்ஜயனிடமிருந்து தப்பிவிட்டேன் என்ற உற்சாகத்தில் என்னைச் சுற்றியிருந்த அந்த விசித்திரத் தீவின் பகுதியை ஆவலுடன் பார்த்தேன். சேறும் சக்தியும் புல்லும் நிறைந்த ஒரு பிரதேசத்தைக் கடந்து ஒரு மணற்பகுதியை அடைந்திருந்தேன். முன்னால் ஒருமைல்வரை இடையிடையே மரங்கள் செறிந்த மணற்காடு. வெகு தொலைவில் ஒரு மலை. அதன் சிகரங்கள் வெயிலில் பிரகாசமாகத் தோன்றின. திடீரென்று காட்டுப் பட்சிகள் பறக்க

ஆரம்பித்தன. எங்கள் ஆட்கள் அந்தப் பக்கத்தை நெருங்குகிறார்களென்று உணர்ந்தேன். தொடர்ந்து மனிதக் குரலும் கேட்டது. பயத்தால் பதுங்கிக் கொண்டே நடப்பதை உற்றுக் கேட்டேன். அவர்கள் பேசியது ஒன்றும் சரியாகக் கேட்கவில்லை. தூர்ஜயனின் குரலும் அடிக்கடி கேட்டது. எதைப்பற்றியோ பலமான விவாதம் நடந்திருக்க வேண்டும். சிறிது நேரம் ஓய்ந்தனர். ஆகாயத்தில் பறந்து கொண்டிருந்த பட்சிகளும் மரக்கிளைகளுக்குத் திரும்பின. அவர்கள் இருந்த திசையை அவர்கள் குரலிலிருந்தும் பறவைகள் நடந்துகொண்ட மாதிரியிலிருந்தும் அறிந்து கொண்டேன். தவழ்ந்து அவர்கள் இருந்த திசைக்குச் சென்று ஒரு புதரில் மறைந்து கொண்டேன். தூர்ஜயனுடைய முகம் கோபத்தால் சிவந்திருந்தது.

“காமா! உன்னைப்பற்றி எனக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லாவிட்டால் இப்பொழுது இந்த இடத்தில் உன்னை எச்சரிக்கை செய்து கொண்டிருப்பேனா? உன்னைக் காப்பாற்ற நான் முயற்சி செய்வதை அவர்கள் அறிந்தால் நான் எங்கிருப்பேன்?” என்று ஒருவனைக் கேட்டான்.

காமன் என்று அழைக்கப்பட்டவன் “தூர்ஜயன்! உனக்கோ வயது போய்விட்டது. நேர்மையானவன் என்ற பெயரையும் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய். உன்னிடம் மற்றவர்களைப் போலல்லாமல் பணமும் இருக்கிறது. நீ தைரியசாலி என்றே நினைக்கிறேன். நீயுமா வஞ்சகம் செய்யப் பார்க்கிறாய்? என் கடமையை நான் செய்யத் தவறினால்...” என்னும் பொழுதே ஒரு பலத்த அலறல் கேட்டது. யோக்கியமான ஒருவனைக் கண்டுபிடித்த அதே சமயத்தில் இது இன்னொருவனைப் பற்றிய சத்தம். பட்சிகள் சீச்சிட்டுப் பறந்தன. தூரதிருவ்ஷடி அந்தப் பயங்கர அலறலைப் பல தடவை எதிரொலித்தது. கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பின்பு

அமைதி திரும்பியது. பட்சிகளின் மெல்லிய ஓசையும், தொலைவில் அலைகளின் இரைச்சலும் கேட்டன. காமன் அதைக் கேட்டதும் துடித்துப் பாய்ந்தான். ஆனால் தூர்ஜயன் அசையவேயில்லை. நின்ற இடத்திலேயே கழியின் மேல் ஊன்றியபடி இரைமேல் பாய எத்தனம் பண்ணும் மிருகம்போல் நின்றான்.

“தூர்ஜயன்” என்று கையை அவன் தோளில் வைத்தான், காமன்.

“கையை எடு” என்று நழுவினான் தூர்ஜயன்.

“சரி மாசுபட்ட இருதயம் கொண்டவனாக இருந்தால்லவோ நீ எனக்குப் பயப்படவேண்டும்? உன்மேல் ஆணையாகக் கேட்கிறேன், அது என்ன?” என்று கேட்டான் அவன்.

“அதுவா?” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான். கண்கள் கண்ணாடித் துண்டுகள்போல் ஜொலித்தன. “அது அழகனின் முடிவாயிருக்கும்” என்றான் தூர்ஜயன்.

உடனே காமனின் ஆத்திரம் மட்டுக்கு மிஞ்சியது.

“அழகன்! அவன் ஆத்மா உண்மையான நாவாய்க்காரனுடையது சாந்தியடையட்டும். நான் உன் நண்பனாயிருந்தேன். ஆனால் இனி இல்லை. எப்படித்தான் இறந்தாலும் கடமையைச் சரிவரச் செய்துகொண்டே இறப்பேன். அழகனைக் கொன்றுவிட்டீர்கள். இல்லைபா? முடியுமானால் என்னையும் முடித்துவிடு” என்று கூவினான் காமன்.

இதைச் சொல்லி முடித்ததும் முகத்தைத் திருப்பிக்கரையை நோக்கி நடந்தான். ஆனால் அதிகதூரம் போகக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. தூர்ஜயன் ஒரு மரக்கிளையைப் பற்றிக்கொண்டே ஊன்றிக்கொண்டிருந்த கழியைக் காம்பனை

நோக்கி வீசினான். அவனுடைய முதுகில் பட்டது. பெருங் கூச்சலிட்டுக் கொண்டே விழுந்தான். பிரக்ஞை வர அவ காசமின்றியே தூர்ஜயன் அவன் மேல் தாவித் தன் கத்தியால் நாதியற்ற அந்த உடம்பில் இருதடவை குத்தினான். என்னுடைய மறைவிடத்திலிருந்து கொண்டே அவனுடைய பெருமூச்சைக் கேட்க முடிந்தது.

நினைவிழப்பது என்றால் என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அந்தச் சில நாட்களிலே உலகம் என் கண் முன் சுழன்றது. தலை கிறுகிறுத்தது. மணியடிப்பதுபோலவும் காதில் யாரோ கூச்சலிடுவது போலவும் சத்தங்கள் கேட்டன! சுய அறிவு திரும்ப வந்ததும் அவன் புல்லினால் தன் கத்தியிலிருந்த ரத்தத்தைத் துடைப்பதையும் காமன் தரையில் கவனிப்பாரற்றுக் கிடப்பதையும் கண்டேன். சூரியன் ஈவிரக்கமின்றித் தகித்துக்கொண்டிருந்தான். என் கண் முன்னாலேயே கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்பு தான் ஒரு படுகொலை நிகழ்ந்தது என்பதை நம்ப முடியவில்லை. இப்பொழுது தூர்ஜயன் ஊதுகுழலை எடுத்து ஊதினான். எதற்காக என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால் அதைக்கேட்கப் பயம் அதிகரித்தது. இன்னும் ஆட்கள் வருவார்கள், நானும் கண்டுபிடிக்கப்படலாம். காமனும் அழகனும் கொல்லப்பட்டுவிட்டனர். அடுத்தபடி என்னைத் தொலைத்து விட்டால்?

புதர்களிடையே தவழ்ந்துகொண்டே எவ்வளவு வேகமாகப் போக முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தேன். தெளிவடைந்ததும் திசை எது என்றுகூடப்பார்க்காமல் ஓடினேன்—வெகு வேகமாக. கொலைக்காரர்களிடமிருந்து தப்பினால் போதுமென்றாகிவிட்டது. பீரங்கி கேட்டதும் எப்படி இந்தக் கொலைகார

ருடன் படகில் கப்பலுக்குப் போவது? கட்டாயம் என்னைக் கண்டதுமே கொலை செய்துவிடுவார்கள். இனியென்ன? வைத்தியர், திருவேணி, வசந்தம். பிரதாபன்—எல்லாவற்றையும் மறக்கவேண்டியதுதான். எனக்கு முன் மரணம் தன் கோரப் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தது. அவர்கள் கையினால் அல்லது பசியினால் சாகத்தான் வேண்டும். இரு சிகரங்களுள்ள மலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். இந்த எண்ணங்கள் இடைவிடாது என்னை வாட்டின.

அங்கே ஒரு சம்பவத்தினால் நான் மலைத்துப்போய் நின்றேன்.

15. காட்டு மனிதன்

மலைச்சரிவில் சில கற்கள் உருண்டு விழுந்தன. என்னை அறியாமலே என் கண்கள் அந்தப்பக்கம் நோக்கின. ஏதோ பிரம்மாண்டமான சொரூபம் பாய்ந்துகொண்டே ஓடுவதைக் கண்டேன். ஒரு வழியாலும் அது மனிதனா, மந்தியா, குரங்கா என்று நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. கறுத்து ரோமம் நிறைந்தது என்பதைத் தவிர ஒன்றும் தெரியவில்லை. இரண்டு பக்கங்களிலும் அபாயம் வழிபார்த்திருந்தது. பின்னால் அந்தப் பாவிகள், முன்னால் இந்த மிருகம் இந்தத் தெரியாத மிருகத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் அறிமுகமான தூர்ஜயன் தேவலை என்று பட்டது. ஆகவே படகுகளை நோக்கி ஓட்டமெடுத்தேன். திரும்பவும் அந்த உருவம் வெளிப்பட்டது குனிந்து குனிந்து ஆனால் மனிதன் போலவே இரண்டு கால்களினால் மாணப்போல் வேகமாக என்னைத் தொடர்ந்தது. ஓடித் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது என்று தெரிந்துகொண்டேன். ஒன்று மட்டும் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடிந்தது—அந்த உருவம் மனித உருவம்

என்பதுதான். காட்டுமனிதரைப் பற்றி அறிந்தவைகளை ஞாபகத்துக்குக் கொணர்ந்தேன். என்னவானாலும் அவன் மனிதன்தானே என்ற எண்ணத்தில் தூர்ஜயனைப் பற்றிய பயம் மீண்டும் குடிக்கொண்டது. ஏதாவது தப்புவதற்கு வழி உண்டா என்று ஆலோசிக்கையில் என் இடையில் துப்பாக்கியிருப்பது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. தைரியம் வந்தது. அந்தக் காட்டுமனிதனை நோக்கி நடந்தேன். இதுவரை ஒரு மரத்தின் பின்னால் மறைந்திருந்த அவன் என் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்திருக்கவேண்டும். அவனை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்ததும் தயங்கித் தயங்கி என்னை நோக்கி வந்து முழந்தாளில் விழுந்து என்னை வணங்கினான். நான் பேராச்சரியம் அடைந்தேன். அதைக் கண்டதும் இன்னும் ஒரு தடவை தயங்கினின்றேன்.

“நீ யார்” என்று கேட்டேன்.

‘நான் அபாக்கியவான் தூமகேது. மூன்று வருஷங்களாக மனிதக்குரலைக் கேட்டதுகூட இல்லை’ என்று துருப்பிடித்த பொருள்போல் தடித்த அமானுஷ்யமான குரலில் சொன்னான். அவன் எங்களுர் மனிதன் என்று தெரிந்தது. புனிதமான தேஜஸ் நிறைந்த முகம். உதடுகள் கூட வெயிலினால் கறுத்துப் போயிருந்தன. இருண்ட அவன் முகத்திலே கண்கள் மட்டும் பிரகாசமாயிருந்தன. அவன் உடையோ சொல்லத்தரமன்று. கிழிந்து நைந்துபோன கந்தலான பாய்க்கு உபயோகப்படுத்தும் சீலையைச் சுள்ளிகளாலும் கயிற்றுத் துண்டுகளினாலும் பொதிந்து மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

“மூன்று வருஷங்கள்! உன் கப்பலுடைந்து போய் விட்டதா?” என்று கேட்டேன்.

‘ இல்லை. தீவாந்தரசிகளை விதிக்கப்பட்டு இந்தத் தீவில் நிராதரவாக ஒதுக்கப்பட்டேன் ” என்றான்.

இப்படிச் செய்யப்படுவதைப்பற்றி முன்பே கேள்விப்பட்டிருந்தேன். அதுவும் அதிகமாகக் கொள்ளைக்கூட்டங்கள் மத்தியில் இந்த முறையில் தண்டிப்பது வழக்கத்தில் இருந்தது. வெடிமருந்துடன் பெயர் ஊர் தெரியாத தீவாந்தரத்தில் விட்டுச் செல்வது ஒரு தண்டனை.

“ இந்தத் தூர்ப்பாக்கியம் மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு நேர்ந்தது. இன்றுவரை ஆட்டிறைச்சியையும் காட்டுப் பழங்களையும் மீன்களையும் தின்று உயிரைக் காத்தேன். எங்கிருந்தாலும் மனிதன் தனக்கு வேண்டியதைத் தேடிக்கொள்ளலாம். ஆனால் பஞ்சபரமான்ன பட்சணங்களை உண்ண விரும்பி அந்த ஆசையினால் உள்ளம் சலித்து விட்டது. ஒரு கட்டி வெண்ணெய் உன் கையிலிருக்குமா ? வெண்ணெயைப்பற்றி எத்தனை நாள் கனவுகள் கண்டிருக்கிறேன் ”

“ திரும்பவும் கப்பலையடைந்தால் உனக்கு ஏராளமான வெண்ணெய் எடுத்துத் தருகிறேன் ”

இதுவரை என் உடையைத் தடவிக் கொண்டும் தன் இனத்தவனைக் கண்டு குதூகலித்துக்கொண்டுமிருந்தவன் ஏன் வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான்.

“ கப்பலை அடைந்தால்.....! ஏன் ? யார் உன்னைத் தடுப்பது? ”

“ நீயல்ல, அது மட்டும் நிச்சயம். ”

“ ரொம்ப சரி. அதிருக்கட்டும் உன் பெயர் ? ”

“ குமார் ”.

“குமார். குமார்.....நான் எவ்வளவோ வெட்கப்படக் கூடிய ஜீவனம் செய்தேன். என்னைப் பார்த்தால் என் அம்மா நல்லவளாய்ப் பயபக்தியானவளாய் தெய்வநிந்தனை செய்யாத வளாய் இருந்திருப்பாள் என்று உன்னை நினைக்கக்கூட முடியவில்லையல்லவா ?”

“ஏன்? அப்படி ஒன்றும் இல்லையே”

“என் அம்மா எவ்வளவு நல்லவள் நானும் நல்லவனாய்த் தானிருந்தேன். எவ்வளவு வேகமாகத் தேவாரம் சொல்வேன் தெரியுமா? ஆரம்பித்தது ‘கிறுச்சி’ கட்டுவதில் பணயம் வைத்துக் காசை வீசுவது தெரியாதா? ஆனால் முடிந்தது இதில். எல்லாவற்றையும் முடிவு செய்து விட்டேன். இனி நல்லவனாகத்தான் இருப்பேன். சாராயம் அதிகமாகக் குடிக்கமாட்டேன். இன்னொன்று தெரியுமா? நான் இப்பொழுது பெரிய தனவந்தன்.”

அவன் என்ன, தனிமையில் வாடிப் பித்துக்குளியாகி விட்டானோ என்று சந்தேகிக்கேன் அதை அவன் முகத்திலிருந்தே கண்டு கொண்டான்.

“பணக்காரனாகிவிட்டேன் என்கிறேன்! நான் சொல்கிறேன். உன்னை என்னவெல்லாமாக ஆக்கப் போகிறேன் பாரேன். உன் அதிர்ஷ்டம் முதலில் என்னைக் கண்டு பிடித்தாய்”

அவன் முகம் கறுத்தது. என் கையை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டே ஆள்காட்டி விரலை என் கண் எதிரில் காட்டிக்கொண்டு “குமார், சொல். அது பாலனின் கப்பலல்லவே?” என்று கேட்டான்.

இதைக் கேட்டதும் எங்களுக்கு உதவிபுரியக் கூடிய ஒருவன் கிடைத்துவிட்டான் என்ற ஆனந்தம் கிட்டியது.

உடனே “அது பாலனுடையதல்ல, பாலன் இறந்து போனான். ஆனால் உனக்கு உண்மையைச் சொல்கிறேன். அதில் அவன் ஆட்களில் எஞ்சிய சிலர் எங்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கிறார்கள்” என்றேன்.

“ஒற்றைக்கா லூடன் ஒருவனுமில்லையா?” என்று மெதுவாகக் கேட்டான்

“யார் தூர்ஜயை?”

“ஆமாம். அதுதான் அவன் பெயர்.”

“அவன் எங்கள் பரிசாரகன். அவர்கள் தலைவன்”

எனக்கு வலிக்கக் கூடியதாக அவன் பிடியிலிருந்து என் கைகளை அழுக்கினான்.

“நீ தூர்ஜயனால் அனுப்பப் பட்டவனாயிருந்தால் நான் இறந்ததற்குச் சரி. எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்” என்றான்.

அந்த க்ஷணமே தீர்மானித்து விட்டேன். அவன் கேட்டதற்கு விடையாக எங்கள் பிரயாணம், நேரப்போகும் அபாயம் எல்லாவற்றையும் சொன்னேன். வெகு கவனத்துடன் கேட்டான் அவன். முடிந்ததும் என் தலைமேல் கையை வைத்துக்கொண்டே “நீ நல்ல பையனாக இருக்கிறாயே. உங்கள் நிலைமை மிகவும் எக்கச்சக்கமானது அல்லவா? என்னை நம்பு. தூமகேதுவால் முடியும். உதவி செய்தால் திருவேணி தாராள மனத்துடன் நடந்து கொள்ளக் கூடியவரா?” என்று கேட்டான்.

“அவரைப் போல் தாராள மனதுடையவர்கள் வெகு அபூர்வம்” என்றேன்.

“அது சரி. ஆனால் என்னை வாயில் காப்பவனாகவோ ஊழியனாகவோ நியமிப்பதல்ல நான் விரும்புவது. அது என்

குறியல்ல. நான் சொல்வது எனக்கு - இப்பொழுது முழுவதுமே என் சொந்தமானதிலிருந்து ஆயிரம் பொண்களாவது கொடுப்பாரா?"

“நிச்சயமாய். நாங்கள் அதைப் பங்குபோட்டுக் கொள்வது என்றுதானே தீர்மானித்திருந்தோம்.”

“வீட்டுக்குப் போவதற்கு?”

“திருவேணி பெரிய மனிதர். இல்லாவிட்டாலும் ஆட்கள் இல்லாத பட்சத்தில் கப்பலைச் செலுத்த நீயும் உதவி செய்துதானேயாகவேண்டும்”.

“அப்பொழுது சரி” என்று மனநிம்மதி அடைந்தான்.

“இனிச் சொல்கிறேன் கேள். புதையலை இங்கு மறைத்து வைத்தபொழுது நான் பாலனின் கப்பலில் ஊழியனாயிருந்தேன். அவனும் வேறு ஆறு பலசாலிகளும் இங்கு தங்கினர். நாங்கள் எல்லோரும் ஐராவதத்திலேயே இருந்தோம். பாலன் திரும்பிவரும்பொழுது தனியே தலையில் ஏதோ காயத்துடனும் வெளிறிய முகத்துடனும் வந்தான். மற்ற ஆறுபேரையும் கொலை செய்து புதைத்து விட்டான். அவன் ஒருவன் ஆறுபேரை எப்படிக் கொன்றான் என்பது எல்லோருக்கும் புரியாத மர்மமாயிருந்தது. பில்லி அவன்கீழ் முதல் காரியஸ்தன். தூர்ஜயன் களஞ்சியக் காவலாளி. அவர்கள் பாலனைப் புதையல் என்கே மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று கேட்டனர். அவன் “நீங்கள் விரும்பினால் கரைக்குப்போய்த் தங்கலாம். கப்பல் உங்களுக்குக் காத்திராது. இன்னும் பணம் சேகரிக்கப் புறப்படுகிறது” என்றான். அவ்வளவுதான் அவன் சொல்லியது. இன்னொரு கப்பலில் மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு இவ்வழியே போகையில் ‘இந்தத் தீவில் தானே பாலனின் புதை

யல். நாம் இறங்கி அதைத் தேடிப்பிடிப்போம்' என்றேன். எங்கள் தலைவனுக்கு இது பிடிக்கவில்லை. ஆனால் என் நண்பர்கள் எல்லோரும் சம்மதித்தார்கள். பன்னிரண்டு நாட்களாகத் தேடியலைந்தோம். அவர்களுக்குச் சலித்துப்போய் விட்டது. என்னைத் திட்டினார்கள். ஒரு நாள் அவர்கள் எல்லோரும் கப்பலையடைந்தனர். “தூமகேது! இதோ ஒரு கோடரி, ஒரு துப்பாக்கி. நீ இங்கேயே தங்கிப் பாலனின் பணத்தை எடுத்துக்கொள்” என்றனர் குமார்! அன்று தொட்டு ஆகாரமின்றி அலைகிறேன் என்னைப்பார். சாதாரணமான மாலுமிபோல் தெரிகிறதா? இல்லை என்பாய். நானும் தான் சாதாரண மாலுமியாயிருக்கவில்லையே” என்று கண்களைச் சிமிட்டினான்.

“இப்படியே திருவேணியிடமும் சொல்லு. அவன் சாதாரண மாலுமியாயிருந்ததாமில்லை என்று. மூன்று வருஷங்கள் இந்தத்தீவில் மழை, பனி, வெயில் எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டே இடையிடையே கடவுளைத் தியானித்துக் கொண்டும் வயதுபோன அவன் அம்மா உயிருடனிருக்கிறாரா என்ற எண்ணத்திலும் காலம் கழித்திருக்கிறான். ஆனால் தூமகேதுவின் நேரமெல்லாம் (அப்படித்தான் திருவேணியிடம் சொல்) இன்னொரு விஷயத்தில் செலவழிக்கப்பட்டது. அப்படிச் சொல்லிவிட்டு நான் செய்வதைப்போல் கண்களைச் சிமிட்டு” என்றான் இன்னொரு தடவை கண்களைச் சிமிட்டிக் கழுத்தை நொடித்தான்.

“மேலும் தூமகேது நிரம்ப நல்லவன். (நீ அப்படிச் சொல்) அவன் தானே கொள்ளைக்காரனாயிருந்தபடியால் அவர்களைப் பார்க்க பிறவியிலேயே சீமான்களாகிய எங்களிடம் அபார நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே போனான்.

“ நீ சொல்லியதில் ஒன்று எனக்கு அர்த்தமாகவில்லை. அதனால் ஒன்றுமில்லை. ஏனென்றால் கப்பலை நான் அடைவது எப்படி?”

“ தெரிகிறது. கஷ்டம்தான். என்னுடைய கைகளாலேயே செய்த படகு ஒன்று இருக்கிறது அந்த வெள்ளி மலையின் கீழ் வைத்திருக்கிறேன். அப்படி ஏதாவது என்றால் இருண்டதும் அதில் போகலாம் என்று நினைக்கிறேன்” என்றவன் “ ஹேராய் ! அது என்ன !” என்று கேட்டான்.

சூரியாஸ்தமனத்துக்கு இன்னும் இரண்டுமணி நேரம் இருந்தும் கப்பலிலிருந்த பிரங்கிகள் லொன்று வெடித்த சத்தம் அந்தத் தீவின் அமைதியை ஊடுருவிச் சென்றது. “ சண்டையை ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். என் பின்னாலேயே வா ” என்று சொல்லிக் கொண்டே குடாவை நோக்கி ஓடினேன். அவன் என்னை ஆட்டுத்தோல் உடையில் கஷ்டமின்றியே தொடர்ந்தான்.

“ இடது புறம் குமார் மரங்களிடையே ஓடு. இந்த இடத்தில்தான் நான் என் முதல் ஆட்டைக் கொன்றது இப்பொழுது அவை இங்கே வருவதில்லை” தூமகேதுவுக்கு அவ்வளவு பயம் ” என்று ஏதாவது பேசிக்கொண்டே வந்தான். விடையை எதிர்ப்பார்க்கவுமில்லை. நான் விடையளிக்கவுமில்லை. இரண்டாவது தடவை அந்தப் பிரங்கி சப்தித்தது துப்பாக்கி வேட்டுகளும் எங்கள் காதுகளுக்கு எட்டின. எங்கள் முன் ஒரு கால் மைல் தூரத்தில் எங்க ஒருடைய கொடி பறந்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டு ஓடுவதை நினைத்தேன்.

மறைவிடம்

16. சுப்பலைக் கைவிட்டோம்.

கலாநிதி சொன்ன பகுதி:—

படசுகள் கரையை அடைந்தபொழுது ஒன்றரை மணி இருக்கும். நானும் திருவேணியும் பிரதாபனும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். கொஞ்சமாவது காற்று வீசியிருந்தால் கப்பலிலுள்ள ஆறு கொள்ளைக்காரரையும் கட்டிப் போட்டு விட்டுக் கப்பலைக் கடலில் செலுத்தியிருப்போம். ஆனால் காற்றே வீசவில்லை. அத்துடன் குமாரும் கரைக்கும் போய்விட்டான் என்று கண்ணன் வந்து சொன்னான். அவன் உயிருடன் திரும்பி வரவேணுமே என்ற கவலையில் ஆழ்ந்தோம். அவர்கள் இருந்த நிலையில் பையன் திரும்புவது துர்லபம் என்று தோன்றியது. மேலே போய்ப் பார்த்தோம். வெயில் துர்நாற்றமோ சகிக்க முடியவில்லை. அவர்கள் விட்டுச் சென்ற அறுவரும் ஒரு பாயின் நிழலில் ஏதோ சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். கரையில் படசுகள் கட்டப்பட்டிருந்தது தெரிந்தது. படசுகளில் ஒவ்வொருவன் உட்கார்ந்திருந்தான். பொறுத்திருக்கமுடியவில்லை. கண்ணனும் நானும் படகில் கரைக்குப்போவதென்று தீர்மானித்தோம். படத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த மறைவிடத்தை நோக்கிப் படகைச் செலுத்தினோம். படசுக்காவலில் இருந்த இருவரும் எங்கள் வருகையைக் கண்டு திடுக்கிட்டனர். அவர்கள் உடனே சொல்லியிருந்தால் என்ன நேர்ந்திருக்குமோ? அவர்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. வேறு உத்தரவிருந்திருக்கவேண்டும். தங்கள் வேலையிலீடுபட்டார்கள்.

அந்தக் கரையில் ஒரு வளைவு இருந்தது. அந்த வளைவு எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் இடையே வரும்படி படகைச் செலுத்தினோம். கரை சேர்வதற்கு முன்பே அவர்கள் படகுகள் எங்கள் கண்பார்வையிலிருந்து மறைந்தன. தலையைச்சுற்றி ஒரு லேஞ்சி, கையில் தயாராகத் துப்பாக்கி, இவற்றுடன் விரைந்தேன். நூறு கஜம் போவதற்குள் மறைவிடத்தை அடைந்தேன்.

ஒரு மலையுச்சியில் ஒரு நீர்வீழ்ச்சி யுற்பத்தியாகுமிடத்தைச் சுற்றிக் காத்திரமான ஒரு மரத்தாலான வீடு. நாற்பதுபேர் இருக்க வசதியும் துப்பாக்கியினால் சடுவதற்கு வேண்டிய துவாரங்களுமிருந்தன. அதற்கு வெளியே கொஞ்சதூரம் மரம்செடி இல்லாத வெளியைச் சுற்றி ஆறடி உயரமுள்ள வேலி. வாசலோ, இடைவெளியோ அல்லது எதிரிகள் பதுங்கவோ முடியாத அந்த வேலியைப் பிய்த்து எறிவதும் ரொம்ப கஷ்டம். உள்ளேயிருந்து கொண்டே சுலபமாக எதிரிகளை வேட்டையாடிவிடலாம். ஜாக்கிரதையான காவல், போதிய உணவு இருந்தால் ஒருபெரிய சைனியத்தையே எதிர்க்கலாம். எனக்கு மிகவும் உவகை அளித்தது அந்த நீர்வீழ்ச்சி. வசந்தத்தில் வேண்டிய பாணங்கள் பழங்கள் பட்சணங்கள் எல்லாமிருந்தும் தண்ணீரை மட்டும் நாங்கள் கண்டதில்லை. இதைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையிலே மரணத்தலுவலையில் இருக்கும் ஒரு மனிதனின் கதறல் கேட்டது. குமாரைக் கொன்றுவிட்டார்கள் என்ற எண்ணந்தான் முதலில் எழுந்தது. காலத்தை வீண்விரயம் செய்தால் எவ்வளவு கஷ்டம் என்பதை என் தொழில் எனக்குக் கற்பித்திருந்தது. உடனே கப்பலுக்குத் திரும்ப எண்ணிப் படகினுள் வந்து குதித்தேன். கண்ணன் ஜூராக

வேலை செய்தான். கண் மூடித் திறப்பதற்குள் கப்பலை யடைந்தோம்.

எல்லோரும் நடுக்கத்துடன் காணப்பட்டனர். திருவேணியின் முகம் வெள்ளைவேளேர் என்றிருந்தது. அந்த அறுவரில் ஒருவனைக் காட்டிப் பிரதாபன் “அவன் வேலைக்குப் புதிசுபோல் தெரிகிறது. அந்தக் கூக்குரலைக் கேட்டுக் கதி கலங்கிவிட்டான். கஷ்டமின்றியே அவன் மனத்தை மாற்றிவிடலாம்” என்றார்.

நான் என்ன செய்ய உத்தேசித்திருந்தேன் என்பதை அவரிடம் கூறி எப்படி அதைச் செய்து முடிப்பது என்று தீர்மானித்தோம். ராஜாராயின் கையில் இரண்டு துப்பாக்கிகளைக் கொடுத்துக் காவலுக்கு நிறுத்தினோம். கண்ணன் படகைக் கப்பலருகிற்குக் கொணர்ந்து சேர்த்தான். வெடிமருந்து, துப்பாக்கிகள், உணவு, திராட்சைரசம், என் தொழிலுக்கு வேண்டியவை ஆகியவற்றை நான் படகில் ஏற்றினேன். திருவேணியும் பிரதாபனும் மேல் தளத்தில் நின்றனர். கப்பலில் இருந்த துன்மார்க்கரின் தலைவனான ஈசுவரனிடம் “ஈசுவரா. இதோ நாங்கள் இருவர் தயாராக இருக்கிறோம். உங்களில் யாராவது அசைந்தால் அவன் உயிர் அவனுடையதல்ல” என்று பிரதாபன் சொன்னார். அவர்களில் சிலர் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒருவருடன் ஒருவர் மெதுவாக ரகசியம் பேசினர். எங்களுக்குப் பின் புறமாக வரலாமென்று படிவழியே தடதடவென்று கீழே ஓடினர். கீழே நின்ற ராஜாராமைக் கண்டு வந்தவழியே திரும்பினர். மேலே ஒரு தலை தெரிந்ததோ இல்லையோ “கீழே போடா நாயே” என்று பிரதாபன் மிரட்டினார். அதற்கப்புறம் அவர்கள் ஒன்றுமே கலாட்டா பண்ணவில்லை. இதற்கிடையில் படகில் இதற்குமேல் ஏற்ற முடியாது என்று

தோன்றும்வரை பொருள்களை நிரப்பிவிட்டோம். நானும் ஜீவகனுமாகக் கரையை நோக்கிப் படகைச் செலுத்தினோம். எங்களை இரண்டாவது தடவை கண்டதும் படகுகளில் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தவர்கள் பீதியடைந்திருக்க வேண்டும். ஒருவன் எழுந்துபோவதைக் கண்டோம். அவர்களுடைய படகை அதுதான் சமயம் என்று அழித்து விடலாமா என்று எண்ணினேன். அகஸ்மாத்தாக துர்ஜயன் சமீபத்தில் இருந்தால் அதிக ஆசை கோடி தரித்திர மாகிவிடுமேயென்று அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டேன். மூவருமாகக் கொண்டுவந்த பொருட்களைச் சுமந்து சென்று வேலிக்கு உள்ளே போட்டுவிட்டு ஜீவகனைக் காவலுக்கு நியமித்தோம். மீதியிருந்த பொருள்களையும் மறைவிடத்துக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டு நான் மட்டும் தனியே படகில் வசந்தத்தை நோக்கிச் சென்றேன்.

இன்னுமொரு தடவை படகை நிரப்புவது மிகவும் அபாயகரமானதாகப்பட்டது. எங்களிடம் துப்பாக்கிகள் அதிகமிருந்தன. ஆனால் அவர்கள் எண்ணிக்கையில் கூடியவர்கள். எப்படியிருந்தாலும் கரையிலிருந்தவர்கள் வசம் துப்பாக்கி என்ற நாமமே கிடையாது. அந்த ஒரு துணிவு மட்டும் இருந்தது.

திருவேணி என்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர் படகைக் கப்பலுடன் சேர்த்துக் கட்டினார். இறைச்சி, ரொட்டி, ஆளுக்கொரு துப்பாக்கி, வாள் எல்லாம் படகிற்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தோம். எஞ்சியிருந்த தளவாடங்கள் எல்லாவற்றையும் கடலுக்குள் தூக்கி வீசினோம். ராஜாராமும் படகில் வந்து ஏறினான். பிரதாபன் புறப்படும்பொழுது கொள்ளைக்காரரை நோக்கி “ உங்களைத் தான். நான் சொல்வது கேட்கிறதா ? ” என்றார். பதிலில்லை.

“உன்னைத் தாண்டா, நாரையன்” என்றார்.

அப்பொழுதும் பதிலில்லை.

“நாரை, நான் கப்பலைக் கைவிடப் போகிறேன். நீ தலைவனைப் பின்பற்று என்று தான் சொல்லுகிறேன். எனக்குத் தெரியும், நீ உள்ளூர நல்லவன். என் கடிகாரப்படி அரை நிமிஷம் தருகிறேன். விரும்பினால் ஓடிவா” என்றார். கொஞ்சநேரம் பேச்சுமூச்சில்லை.

“வா என்கிறேன். தாமதம் செய்வதனால் என்னையும் இவர்களுடையுமல்லவா அபாயத்திற் குள்ளாக்குகிறேன்” என்றார்.

உள்ளே பலவிதச் சத்தம், ஆளுக்கு ஆள் அடித்துக் கொண்ட மாதிரி. முகத்தில் கத்திக்காயத்துடன் ஓடிவந்தான் நாரையன்.

“என்னை உங்களுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்கிறேன்” என்றான். அடுத்த க்ஷணமே படகு கரையை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

17. படகு மூழ்கியது

இந்த ஐந்தாவது பிரயாணம் முந்தியது எல்லாவற்றிலும் பார்க்க மாறுபட்டதாயிருந்தது. அதிகமான பளுவை ஏற்றிவிட்டோம். ஐந்து மனிதரையே கொண்டு அதில் போவது முடியாது. அதோடு ரொட்டி, இறைச்சி, ஆயுதங்கள் என்றால் சொல்லவும் வேண்டுமா? தண்ணீர் படகின் விளிம்புடன் நின்றது. எத்தனையோ தடவை உள்ளேயும் சிதறியது. கொஞ்சதூரம் போவதற்குள் தெப்பமாய் நனைந்துவிட்டேன். இப்பொழுதோ ஆற்றுநீர் கடலை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதுபோய்க்கொண்டிருந்த திசைக்கு

விட்பாலோ கொள்ளைக்காரரின் படகுகள் அருகில் போய்ச் சேர்ந்திருக்கும்.

“ மறைவிடத்தை நோக்கிச் செலுத்த முடியவில்லை. நீங்கள் கொஞ்சம் பலமாகத் துடுப்பு வலிக்க முடியுமா ? பாருங்கள் ” என்று பிரதாபனிடம் சொன்னேன்.

“ இல்லை. படகு மூழ்கிவிடும். நீங்கள் தான் இயன்ற வரை முயன்று பாருங்கள் ” என்றார் பிரதாபன்.

“ இப்படியே போய்க் கொண்டிருந்தால் கரை சேர்வோமோ இல்லையோ ” என்றேன் நான்.

“ இல்லை. இப்படியே போனால் நீரோட்டம் தளர்ந்த இடத்தை யடையலாம். அப்புறம் கரைவழியே வந்து சேரலாம் ”

“ இப்பொழுதே நிலைமை பரவாயில்லை ” என்றான் நாரையன்.

“ பிரங்கி,” என்று கேட்ட பிரதாபன் குரலில் கொந்தளிப்புத் தென்பட்டது.

“ அதுவா ? கரைக்கு அதை எப்படிக் கொண்டுவரப் போகிறார்கள். இல்லை, கொண்டுவந்தாலும் இந்த மரங்களிடையே அதை இழுத்துச் செல்ல முடியுமா ? ” “ திரும்பிப்பாரும் கலாநிதி ” என்றார் பிரதாபன்.

கலக்கத்துடனும் பீதியுடனும் திரும்பிப் பார்க்கையில் கப்பலிலிருந்த ஐவரும் பிரங்கியைச் சரிபண்ணிக் கொண்டிருந்தனர். அதற்கு வேண்டிய மருந்து யாவும் கப்பலிலே தான் என்பது அப்பொழுதுதான் என் நினைவுக்கு வந்தது.

“ ஈசுவரன் பாலனின் பிரங்கி சுடும் நிபுணையிருந்தவன் ” என்று நாரையன் சொன்னான். நாங்கள் இறங்க வேண்டிய இடத்திற்குப் படகைச் செலுத்தினோம். ஆற்றுத்

தண்ணீரிலிருந்து விலகிவிட்டபடியால் வேண்டிய திசையில் படகைச் செலுத்த முடிந்தது. பார்க்கப்போனால் அவர்கள் எங்களை நோக்கிச் சுட்டால் குறிதப்பமுடியாது என்று மட்டும் தெரிந்தது.

ஈசுவரன் பிரங்கியருகில் இரும்புக் குண்டுகளைக் கொண்டு வந்து வைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

“இங்கே யார் குறிவைத்துச் சுடுவதில் நிபுணர்?” என்று கேட்டார் பிரதாபன்.

“திருவேணி தான்” என்றேன் நான்.

“திருவேணி! அவர்களில் ஒருவருக்கு இலக்குவையும், பார்க்கலாம். ஈசுவரன் என்றால் தேவலை.”

நிதானமாகக் குறிவைத்தார் திருவேணி. சத்தம் கேட்டதும் ஈசுவரன் குனிந்தான். பின்னால் நின்ற நால்வரில் ஒருவன் விழுந்தான். விழுந்தவனுடைய கூச்சல் கேட்டு அவனுடைய தோழர்கள் மட்டுமல்ல கரையில் பலரும் கூச்சலிட்டனர்.

“அதோ வருகின்றன அந்தப் படகுகள்” என்றேன் நான்.

“படகு மூழ்கினாலும் பரவாயில்லை. கரை சேராவிட்டால் அப்புறம் வழி கிடையாது. உம்” என்றார் பிரதாபன்.

“ஒரு படகுதான் இங்கே வருகிறது. மற்றது நம்மைப் பிடிக்கக் கரைவழியே வருகிறதாக்கும்” என்றேன்.

“அவர்களைப் பற்றிக் கவலையில்லை. அந்தப் பிரங்கியிலிருந்து தப்புவது தான்.....திருவேணி, அவர்கள் தயார் என்றதும் சொல்லுங்கள். திடீரென்று படகை நிறுத்துவோம்.” கரையிலிருந்து முப்பது கஜ தூரத்தில்தானிருந்தோம்.

“ இன்னொருவனைத் தீர்த்துவிடலாம், நினைத்தால் ” என்றார் பிரதாபன். ஆனால் அவர்களோ பிரங்கியைச் சடுவதில் இன்னும் காலதாமதம் செய்வார்கள் என்று தோன்றவில்லை. விழுந்தவனைப்பற்றி அவர்கள் கவலைப்பட வேயில்லையே.

“ தயார் ” என்றார் திருவேணி.

“ நிறுத்து ” என்றார் பிரதாபன்.

அதே சமயத்தில் பிரங்கிச் சத்தம் கேட்டது. (இதைத்தான் குமாரும் கேட்டிருக்கவேண்டும். திருவேணி சுட்ட சத்தம் அவனுக்குக் கேட்டிருக்காது). குண்டு எங்கே போயிற்று என்று தெரியவில்லை. எங்கள் தலைக்குமேல் போயிருக்க வேண்டும். அதுபோன வேகம்தான் எங்கள் படகை மூழ்கடித்திருக்க வேண்டும். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மூன்றடி ஆழமுள்ள அந்த இடத்தில் படகு மூழ்கியது. நானும் பிரதாபனும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்த படி நின்றோம். மற்றவர்கள் தலைகீழாக மூழ்கி நனைந்து மூச்சுத் திணற வெளிவந்தார்கள். இதுவரை அபாயம் ஒன்றுமில்லை. ஒருவருக்கும் காயமேற்படவுமில்லை. எல்லோரும் சுகமாகவே கரைசேர முடியும். ஆனால் எங்கள் பொருள்கள் எல்லாம் கடலடியிலே. கீழே தள்ளியதாமல்லாமல் குழியையும் பறித்ததாம் என்ற மாதிரி எங்கள் துப்பாக்கிகளில் நானும் பிரதாபனும் வைத்திருந்ததைத் தவிர மற்ற மூன்றும் நனைந்துவிட்டன. இதற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல் கடற்கரையில் ஆட்கள் ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டது. மறைவிடத்துக்குப் போய்ச் சேர்வோமோ இல்லையோ என்ற பயம் ஒருபுறம். ஜீவகனும் கண்ணனும் மறைவிடத்தில் தாக்கப்பட்டால் நின்று பிடிப்பார்களா என்ற பயம் இன்னொருபுறம்.

இவையெல்லாம் மனத்தில் ஊசலாடப் பொருள்களையெல்லாம் கடலுக்கடியில் விட்டு விட்டுக் கரையை நோக்கி விரைந்தோம்.

18. முதல் நாளைய சண்டை முடிவடைந்தது

இயன்ற அளவு வேகமாக மறைவிடத்தை நோக்கி ஓடத் தலைப்பட்டோம். கொள்ளைக்காரர் நெருங்கிக் கொண்டேயிருப்பது குரல்களிலிருந்தும் கால் ஓசையினின்றும் புலப்பட்டது.

“பிரதாபன்! எங்களில் நன்றாகச் சுடக்கூடியவர் திருவேணி. அவரிடம் உம்முடைய துப்பாக்கியைக் கொடும். அவருடையதுதான் உபயோகமற்றதாக ஆகிவிட்டதே” என்றேன்.

அவர் அப்படியே செய்தார். நாரையன் பாதுகாப்பின்றி வருவதாகக் கவனித்த நான் என் வாளை அவரிடம் கொடுத்தேன். அதை மடக்கிக் காற்றில் வீசி யுத்தத்திற்குத் தயார் பண்ணுவதைக் கண்ட எங்களுக்கு மனமகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. மறைவிடத்தை அடைந்தோம். அதே சமயத்தில் எதிரிகளில் ஏழுபேர் இன்னொரு திசையை வந்தடைந்தனர். ஆந்திரேயன் தலைமையின் கீழ் வந்த அவர்கள் சற்றுத் தயங்கினர். தயக்கம் தெளிவதற்குள் நான், திருவேணி, கண்ணன், ஜீவகன் நால்வரும் துப்பாக்கியால் சுட்டோம். ஒருவன் விழுந்தான். மற்றவர்கள் மரங்களிடையே ஓட்டமெடுத்தனர்.

துப்பாக்கியில் மருந்தை நிரப்பிக் கொண்டே விழுந்த வளைப் போய்ப் பார்த்தோம். நெஞ்சில் சூடுபட்டு இறந்து போய்க் கிடந்தான். இந்த வெற்றியில் மகிழ்ச்சி கொண்

டோம். அதே சமயத்தில் ஒரு மூலையிலிருந்து ஒரு கைத் துப்பாக்கி வேட்டு கேட்டது. ராஜாராம் கீழே விழுந்தான். சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி நானும் திருவேணியும் சுட்டோம். குறிவைக்க ஒன்றுமேயில்லாத படியால் தோட்டா வீணானதுதான் மிச்சம். பாவம் ராஜாராம்! பிரதாபனும் நாரையனும் அவனைப் புரட்டிப் பார்த்தனர். அவனுக்கு இனிச் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை என்பது உடனே எனக்கு விளங்கிவிட்டது.

அவனை உள்ளே தூக்கிக்கொண்டு சென்றோம்.

“நான் இறந்துவிடுவேனா வைத்தியர்?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை, வீட்டுக்குப் போகிறாய்” என்றேன்.

“என் கையால் அவர்களை ஒருதரம்கூடச் சுடவில்லையே” என்றான்.

“என்னை மன்னிக்கமாட்டாயா?” என்று துக்கித்தார்திருவேணி.

“எஜமான் அது மரியாதையாக இருக்குமா?” என்றான் அவன். இது நடந்து கொண்டிருக்கையில் பிரதாபன் ஒரு தடியை நட்டு அதில் கப்பலின் கொடியைப் பறக்கவிட்டார். கொண்டுவரப்பட்டிருந்த பொருள்களைப் பார்வையிட்டார் ராஜாராம் இறந்ததும் இன்னொரு கொடியால் அவனை மூடிவிட்டார். விசனித்துக் கொண்டிருந்த திருவேணியைத் தட்டித் “துக்கப்படாதேயுங்கோ, கடமை செய்ப்பொழுது சாவதிலும் பார்க்க வேறு எப்படிச் சாவது நல்லது” என்று தேற்றினார். என்னை ஒரு மூலைக்கு அழைத்து எவ்வளவு கிழமைகளில் அடுத்த கப்பலை எதிர் பார்க்கிறோம் என்று கேட்டார். கிழமைக் கணக்கில் முடி

யாது; பல மாதங்களாகுமென்றும் ஆடிவரையில் திரும்பா விட்டால் பரமன் தேடிவரக் கப்பல் அனுப்புவதாக ஏற்பாடு” என்றும் சொன்னேன்.

“அப்படியானால் எங்கள் நிலைமை மகாமோசமாக அல்லவா இருக்கிறது” என்றார்.

“ஏன்? அப்படி என்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“அந்த இரண்டாவது மூட்டை போனதே பெரிய துர்ப்பாக்கியம் என்று சொல்லவேண்டும். துப்பாக்கி தோட்டா இவைகளைப் பற்றி ஒன்றுமில்லை. ஆனால் உணவு தான்.....அவன் இருந்தாலும் இறந்தாலும் உணவு விஷயத்தில் கஷ்டம்தான்” என்று ராஜாராமைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

அப்பொழுது ஒரு வெடிச்சத்தம். ஒரு பிரங்கிக் குண்டு கூரைமேல் பறந்து பின்னால் காட்டுக்குள் விழுந்தது. இரண்டாவது தடவை குறி அவ்வளவு மோசமில்லை. மறைவிடத்திற்குள் விழுந்து மணலைக் கிளப்பி எறிந்தது. சேதம் ஒன்றுமில்லை.

“தலைவரே! வீடோ கப்பலிலிருந்து பார்த்தால் தெரியாது. கொடியைப் பார்த்துத்தான் குறி வைக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. அதை எடுத்துவிட்டால் என்ன?” என்று கேட்டேன்.

“அதை எடுக்கவா? முடியவே முடியாது” என்றார் பிரதாபன்.

எனக்கும் அவர் சொல்லியது சரி என்று பட்டது மாலே முழுவதும் பிரங்கி அதிர்ந்து கொண்டேயிருந்தது ஆனால் அதனால் எங்களுக்கு ஒரு தீங்கும் ஏற்படவில்லை.

“இதனால் ஒரு நன்மை மட்டும் இருக்கவே இருக்கிறது. எங்கள் முன்னால் உள்ள மரங்களிடையே எதிரிகள் இல்லை என்று தெரிகிறது. தண்ணீர் இப்பொழுது வற்றியிருக்கும். எங்கள் பொருள்களை எடுத்துவர யார் முன் வருவார்கள்?” என்று கேட்டார் பிரதாபன்.

நாரையனும் கண்ணனும் முன்வந்தனர். அவர்கள் துப்பாக்கி சகிதம் புறப்பட்டனர். ஆனால் அதனால் பிரயோசனம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. எங்கள் வைரிகளில் நாலேந்துபேர் எங்கள் படகிலிருந்த பொருள்களைத் தூக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். ஒன்றில் அவர்கள் நாங்கள் கினைத்ததிலும் பார்க்கத் தைரியசாலிகளாயிருந்திருக்கவேண்டும். அல்லது ஈசுவரின் பிரங்கி வன்மையில் நல்ல நம்பிக்கை யிருந்திருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரிடமும் ஒவ்வொரு துப்பாக்கி இருந்தது. எங்கோ இருந்து அது அவர்களுக்குக் கிடைத்துத்தானே இருக்கிறது!

பிரதாபன் தம்முடைய தினசரிக் குறிப்பை எழுத உட்கார்ந்தார். அவருடைய அன்றைய குறிப்பு;—

பிரதாபன், கலாநிதி, நாரையன், திருவேணி, கண்ணன், ஜீவகன் இவ்வளவுபேரும் பத்து நாட்களுக்குப் போதுமான உணவுப் பொருள்களுடன் மணிபல்லவத்தில் உள்ள மறைவிடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தோம். இவ்வளவு பேருந்தான் எங்களில் நம்பக் கூடியவர்கள், யோக்கியர்கள். ராஜாராம் எதிரியால் சுடப்பட்டு இறந்தான். குமார்

அப்பொழுதுதான் எனக்குக் குமாரசம்பற்றிய ஞாபகம் வந்தது. யாரோ உரக்கக் கூப்பிட்டது கேட்டது காவலில் இருந்த கண்ணன் “யாரோ நம்மைக் கூப்பிடுகிறார்கள்” என்றான்.

“வைத்தியர், பிரதாபன் கண்ணா” என்றது குரல் ஓடிப்போய்ப் பார்த்தேன். குமார் வேலிக்கு மேலிருந்து உள்ளே குதித்தான்.

19. மறைவிடம்

குமார் சொன்ன தொடர்ச்சி :—

தூமகேது அந்தக் கொடியைக் கண்டதும் என்னைக் கையைப் பிடித்து நிறுத்திவிட்டுக் கீழே உட்கார்ந்தான்.

“அதோ பார், அது உன் நண்பர்கள்” என்றேன்.

“அது எங்கள் சத்துருக்களாய்த்தானிருக்கும்” என்றேன்.

“அந்தக் கொடியை தூர்ஜயனா பறக்கவிடுவான். சண்டை நடந்திருக்கிறது. உன் நண்பர்கள் தப்பித்துக் கொண்டு பாலன் எத்தனையோ வருஷங்களுக்கு முன் கட்டிய இந்த மறைவிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள்”

அப்படியிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்! அப்படியென்றால் அவர்களை உடனே அடைய விரும்புகிறேன்.

“நான் வரமாட்டேன். உன் திருவேணியைக் கண்டு அவருடைய நல்வாக்கைப் பெறும்வரை, தூமகேது வைக் காணவேண்டுமென்றால் யாரேனும், இன்று நீ என்னைச் சந்தித்தாயே, அந்த மரத்தடிக்கு வந்தால் போதும். யார் வருவதாயிருந்தாலும் கையில் ஏதாவது வெள்ளை வஸ்துவுடன் தனியேதான் வரவேண்டும்.”

“நீ வைத்தியரை அல்லது திருவேணியைச் சந்திக்க விரும்புகிறாய் அல்லவா? அந்த மரத்தடியில் உன்னைக் காணலாம் அவ்வளவுதானே?”

“ நேரத்தைப்பற்றிக் கேட்கவில்லையே. மத்தியானத்திலிருந்து சூரியாஸ்தமனத்திற்கிடையில் ”.

“ நல்லது நான் விடை பெற்றுக்கொள்ளட்டுமா ? ”

மறந்துவிடாதே... .. இந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் ஓர் இரவாவது கரையில் தங்கினால் காலையில் அவர்கள் மனைவிகள் விதவைகளாகவேண்டியிருக்கும் !.

அப்பொழுது ஒரு பிரங்கிக் குண்டு நாங்கள் நின்ற இடத்திலிருந்து கொஞ்ச தூரத்தில் வந்து விழுந்தது. நாங்கள் மரங்களை நோக்கி வெவ்வேறு திசையில் ஓடினோம். ஒரு மணி நேரம்வரை தொடர்ந்து பிரங்கிமாரி பொழிந்து கொண்டேயிருந்தனர். அது ஓய்ந்ததும் மறைவிடத்திற்குள்ளே போய்ச் சேர்ந்தேன். என் நண்பர்களுக்கு நடந்த வெல்லாவற்றையும் சொன்னேன். அப்புறம் அந்த வீட்டைப் பார்வையிட்டேன். அடி மரங்களால் கட்டப்பட்ட அந்த வீடு வேலியின் உள்ளேயுள்ள வெளியின் நடுவே அந்த மலையுச்சியிலே இருந்தது. வாசலருகில் அழகான நீர் வீழ்ச்சி. உள்ளே நெருப்பு எரிக்க ஓர் இரும்புக் கூடையும் தட்டையான கல்லும் காணப்பட்டன. குளிர்ந்த மாலைக் காற்றுக் கட்டிடத்தில் உள்ள துவாரங்களைப் பிய்த்துக் கொண்டு மண்மாரியாகப் பெய்தது. கண்ணில் மண், வாய்க்குள் மண், சாப்பாட்டிலும் மண். புகைபோக்கி மூலமாக வெளியே புகை கொஞ்சம்தான் போக முடிந்தது. உள்ளே புகை நிறைந்து கண்கலங்கி மூச்சுத் திணறினோம். நாரையன் முகத்தை மூடிக் கட்டியிருந்தான். ராஜாராம் குளிர்ந்து விறைத்துச் சுவமாய் சுவரோரத்தில் கிடந்தான்.

பிரதாபன் எங்களைச் சும்மா இருக்க விடவில்லை. இருவரை விறகு வெட்டிவரவும், இருவரை ராஜாராமை அடக்கஞ்செய்ய ஒரு குழி வெட்டவும் வைத்தியரைச் சமையல்

வேலையிலும் என்னைக் காவலிலும் நியமித்தார். தாம் எல்லோரையும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டும் உற்சாகமூட்டிக் கொண்டும் திரிந்தார். வைத்தியர் இடையிடையே புகையினால் கலங்கிப்போயிருந்த கண்களுடன் வெளியே மூச்சு வாங்குவதற்காக வந்தார். வந்தபொழுது என்னிடம் ஏதாவது ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்வார். ஒரு சமயம் “பிரதாபன் என்னிலும் பார்க்க எவ்வளவு புத்திசாலி” என்றார். இன்னொரு தடவை சிறிதுநேரம் பேசாமல் நின்றார். பின்பு “இந்தத் தூமகேதுவுக்குப் பைத்தியமா” என்று கேட்டார்.

“அப்படித்தான் தெரிகிறது” என்றேன்.

“மூன்று வருஷம் நிர்மானுஷ்யமான பிரதேசத்திலிருந்தவன் பைத்தியமாகியிருப்பான். அவனுக்கு வெண்ணெய் மேலா அதிகப் பிரியம் என்றான்?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம் வெண்ணெய் வேண்டும் என்றான்” என்றேன்.

“குமார்! உணவில் கவனம் செலுத்துவது எவ்வளவு நல்லது என்கிறாய். உனக்குத் தெரியும் என் பையிலிருக்கும் பெட்டியை. ஆனால் அதற்குள்ளே என்ன இருக்கிறது என்று தெரியுமா? நல்ல வெண்ணெய். அது தூமகேதுவுக்கு” என்றார்.

இரவு சாப்பாட்டுக்கு முன்பாகவே ராஜாராமை வேண்டிய மரியாதைகளுடன் அடக்கம் செய்தோம். போஜனம் முடிந்ததும் எங்களில் தலைவர்களான மூவரும் என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்க ஒரு மூலையில் கூடினர்.

அவர்கள் உணவு விஷயத்தைப் பற்றித்தான் கவலைப்பட்டிருக்கவேண்டும். பசியின் கொடுமையாலேயே அந்தத் தூர்த்தர்களுக்குப் பணிய நேரிடும் என்ற பயம். ஆனால்

அவர்களை எதிர்ப்பது அவர்கள் சரணடையும்வரை இல்லா விட்டால் வசந்தத்தையும் கொண்டு ஒடிப்போகும்வரை என்று தீர்மானித்தோம். அவர்கள் பத்தொன்பதிலிருந்து பதினைந்துபேராகிவிட்டனர். இருவர் காயப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதிலும் அந்தப் பிரங்கியின் பக்கத்தில் நின்ற வன் இறந்திருக்காவிட்டால் படுகாயமாவது பட்டிருக்க வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் விட எங்களுக்கு உதவி புரியக்கூடிய நண்பர் இருவர்—சாராயமும், சூரியனின் வெப்பமும்.

அரை மைல் தூரத்தில் இரவு முழுவதும் பாட்டும் கூத்துமாகக் கேட்டது. அது சாராயத்தின் வேலை; அவர்கள் அந்த இடத்தில் இன்னும் ஒரு கிழமை தங்குவார்களா னால் சுரத்தினால் பீடிக்கப்படுவர்—அது காலநிலை செய்யக்கூடிய வேலை.

“ஆகவே எங்களை ஜயிக்க முடியாவிட்டால் அவர்கள் ஓட்டமெடுக்க வேண்டியதுதான்” என்றார் கலாநிதி.

“என் கையிலிருந்து தவறியது இதுதான் முதல் கப்பல்” என்றார் பிரதாபன்.

நான் அலுப்பினால் அயர்ந்து விட்டேன். காலையில் பலர் கூச்சலிடுவதைக் கேட்டு விழித்தேன்.

“வெள்ளைக்கொடி, தூர்ஜயனாய் இருக்கவேண்டும்” என்று யாரோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். யார் என்று பார்ப்பதற்குச் சுவரிலிருந்த துவாரத்தை நோக்கி ஓடினேன்.

20. தூர்ஜயன் தூது.

இருவர் வேலியருகில் நின்று கொண்டிருந்தனர். ஒரு வன் வெள்ளைக்கொடியை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தான். மற்ற வன்தூர்ஜயன். அசையாமல் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“இது ஏதாவது ஏமாற்று வேலையாயிருக்கும். எல்லோரும் ஜாக்கிரதையாக உள்ளே இருங்கள்” என்றார் பிரதாபன்.

“யாரங்கே? அசைந்தாயோ தொலைந்தாய்” என்று கூவினார்.

“சமாதானம், நிதானம்” என்றான் தூர்ஜயன். பிரதாபன் எங்கள் பக்கம் திரும்பி “கலாநிதி! வடபக்கத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளும். குமார், கிழக்கே. நாரை, மேற்கே. எல்லோரும் துப்பாக்கியைத் தயாராய் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஜாக்கிரதை!” என்றார்.

அப்புறம் எதிரியை நோக்கி “இந்தச் சமாதானக்கொடியின் அர்த்தம் என்ன?” என்று கேட்டார். இந்தத் தடவை கூடவந்திருந்தவன் பதிலளித்தான்.

“தலைவன் தூர்ஜயன் உடன்படிக்கை செய்து ஒற்றுமையை உண்டாக்க வந்திருக்கிறார்.”

“தலைவன் தூர்ஜயனா? எனக்கு அப்படி ஒருவனையும் தெரியாது, யாரவன்?” என்று கேட்டவர் தமக்குள் “தலைவனும். ஹும்.....தலைவன்” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

இந்தத் தடவை தூர்ஜயன் “என்னைத்தான் சொல்லுகிறான். நீங்கள் கப்பலைக் கைவிட்டபின் என்னைத் தலைவனாக நியமித்திருக்கிறார்கள். நாங்கள் வழிக்குவரத் தயார், ஓர் உடன்படிக்கையின் பேரில். பிரதாபன்! என்னை ஒன்றும் செய்யாமல் உள்ளே வந்துபோக அனுமதி கொடுங்கள்” என்றான்.

“உன்னோடு பேச நான் விரும்பவில்லை. நீ இஷ்டப்பட்டால் உள்ளே வா. ஏதாவது வஞ்சகம் என்றால் உனக்குத்தான் ஹானி விளையும்.”

“தங்கள் வார்த்தை ஒன்றே போதுமானது” என்று சொல்லிவிட்டு மற்றவன் தடுத்ததையும் அசட்டை செய்து வேலியின் உள்ளே தன் ஊன்றுகோலை எறிந்து விட்டு வேலிமேல் ஏறி உள்ளே இறங்கினான். நான் உள்ளே நடப்பதைக் கவனிப்பதில் ஈடுபட்டு வாசலருகே உட்கார்ந்திருந்த பிரதாபனை அணுகினேன். அவர் நீர்வீழ்ச்சி உற்பத்தியையே பார்த்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தார். தூர்ஜயன் அந்தச் சரிவான மணற்றிடரில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு ஏறிப் பிரதாபனை அணுகினான். ஒரு நீல நீண்ட அங்கி முழங்கால் வரை அணிந்திருந்தான்.

‘இப்படி வா. உட்கார்’ என்றார் பிரதாபன்.

“வெளியே உட்காரச் சொல்லுகிறீர்களே, இந்தக் குளிரில்?”

“யோக்கியமானவனாய் இருந்தால் சமையலறையிலேயே இருப்பாய். இது எல்லாம் உன்வேலை. என் கப்பல் பரிசாரகன் என்றால் தேவலை. கப்பல் தலைவன், கொள்ளைக் காரர் தலைவன் என்றால் நாசமாய்ப்போ”

அவன் உட்கார்ந்து கொண்டே “எழுந்திருப்பதற்கு உதவிசெய்துவிடுங்கள்.....இது மிகவும் நல்ல இடமாக இருக்கிறதே. குமாரும் இங்கேயிருக்கிறானே. குமார்! தீர்க்காயுசாயிருக்கணும். வைத்தியர்! வந்தனம். எல்லோரும் ஒரு குடும்பம்போல்.....” என்றான்.

“ஏதாவது சொல்ல விரும்பினால் சொல்லேன்” என்றார் பிரதாபன்.

“சரிதான். கடமை என்றால் கடமைதான். ராத்திரி உங்கள் வேலை எங்களில் சிலரைப் பயமுறுத்திக்கூட விட்டது. ஏன்? என்னையும்தான். அதனால்தான் இப்

பொழுது இங்கே வந்தேன். ஆனால் அதைத் திரும்பவும் செய்யப்போகிறீர்களா? நாங்கள் சாராயத்தைக் குறைத்து ஜாக்கிரதையா இருக்கவேண்டும். அவ்வளவுதானே! நான் குடிவெறியில் இல்லை களைப்படைந்திருந்தேன். ஒரு நிமிஷம் முன்னாடி விழித்திருப்பேன் என்றால் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்திருப்பேன். நான் போய்ப் பார்த்தபொழுது அவன் சாகவில்லை

“அப்புறம்?” என்று நிதானமாகக் கேட்டார் பிரதாபன். அவன் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தது அர்த்தமற்ற பேச்சு என்பதைத் தன் குரலில் காண்பித்துக்கொள்ளவில்லை. எனக்கோ, அவன் பேச்சின் சாரம் புலப்பட்டது. தாமகேது கடைசியாகச் சொல்லியபடி இரவில் குடியில் மயங்கியிருந்த சமயம் அவர்களைத் தாக்கியிருக்கிறான். ஆகவே இனி நாங்கள் சமாளிக்கவேண்டிய சத்துருக்கள் ஆகப் பதினாலுபேர் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அவன் சொல்லிக்கொண்டே போனான்.

“எங்களுக்கு வேண்டியது புதைபல். அதை அடைந்தே தீருவோம். ஆனால் நீங்கள் உங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாமல்லவா?..... உங்களிடம் ஒரு படம் இருக்கிறது. இல்லையா?”

“இருக்கலாம்” என்றார் பிரதாபன்.

“இருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் இப்படி நடந்துகொள்வது முறையா? உங்களுக்கு அதனால் பயன் ஒன்றுமில்லை எனக்கு வேண்டியது அந்தப்படம். கொடுத்துவிடுங்கள். உங்களுக்குத் தீங்கு நான் நினைத்தவனேயல்ல”.

“இது சரிப்பட்டுவராது. நீங்கள் செய்யப்போவது என்ன என்று எனக்குத் தெரியும். நான் கவலைப்படப்

போவதில்லை. இப்பொழுது உங்களால் அதைச்செய்ய முடியாது”

கோபத்துடன் “நாரையன் ஏதாவது.....” என்று ஆரம்பித்தான் தூர்ஜயன்.

“நிறுத்து. இவன் எனக்கு ஒன்றும் சொல்லவுமில்லை நான் அவனை ஒன்றும் கேட்கவுமில்லை.” என்று சீறி விழுந்தான் பிரதாபன்.

சற்று நிதானமாகவே “இருக்கலாம். எது சரி, எது தப்பு என்று யார் எப்படி எண்ணுகிறார்களோ யாருக்குத் தெரியும்.....இவ்வளவு தான் விஷயம். படத்தைக் கொடுத்துவிட்டு அப்பாவிகளான அவர்கள் தலையை அயர்ந்திருக்கையில் உடைப்பதை நிறுத்துங்கள். உங்களை எங்காவது பத்திரமாகக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுகிறேன். இங்கேயே தங்க விரும்பினால் புதையலைப் பங்கு போடுவோம். போகும் வழியில் சந்திக்கும் முதல் கப்பலை உங்களை ஏற்றி வரும்படி அனுப்பிவிடுகிறேன்” என்றான் தூர்ஜயன். பிரதாபன் எழுந்துகொண்டே “இவ்வளவுதானா?” என்று கேட்டார்

“ஆமாம். இல்லையென்றால் என்னை இனி நீங்கள் காணப்போவதில்லை.”

“மிகவும் நல்லது. நான் சொல்வதைக் கேள். ஒவ்வொருவனாக நிராயுதபாணியாக வாருங்கள். எங்களுரில் பஞ்சாயத்து முன்னிலையில் நியாயமான தீர்ப்பை அடைவீர்கள். இல்லையென்றால் உங்கள் பிணத்தை இந்தத் தீவிலேயே பார்ப்பேன். நீங்கள் புதையலை அடையப் போவதில்லை. கப்பலைச் செலுத்த லாயக்கானவனும் உங்களில் கிடையாது. எங்களுடன் நீங்கள் போரிடலாம். உங்களில் ஐவரிடமிருந்து நாரையன் எங்களைச் சேர்ந்து

விட்டான். உங்கள் நிலைமை ஆபத்தானது. இது உனக்கு என் கடைசி வார்த்தை நீ போகலாம். அடுத்த தடவை இந்தப் பக்கம் தலை காட்டினாயோ சுட்டுத்தள்ளிவிடுவேன். போ வெளியே சிக்கிரம்.” தூர்ஜயனின் கண்கள் கோபத்தால் சிவந்தன.

“கை கொடுத்து என்னைத் தூக்கிவிடு” என்றான்.

“என்னை முடியாது.”

“வேறு யாராவது?”

முக்கி முனகித் திட்டிக்கொண்டே தவழ்ந்து சுவரோரத்தை அடைந்து அதைப் பற்றி எழுந்தான்.

“நன்றாகச் சிரி, இந்த வீட்டை இன்னும் ஒரு மணிக்குள் சர்வநாசமாக்கி விடுகிறேன். அப்புறம் மறு உலகத்தில் சிரிப்பாய். இறக்கப் போகிறவர்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள்” என்று வசை மொழிந்து விட்டுப் போனான். கொடியைப் பிடித்திருந்தவன் வேலையைக் கடக்க உதவி புரிந்தான். மற்றகூணமே இருவரும் மரங்களிடையே மறைந்தனர்.

21. தாக்குதல்

தூர்ஜயன் மறைந்ததும் பிரதாபன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் உப்புறம் திரும்பினார். நாரையனைத்தவிர ஒருவராவது தன் கடமையை நிறைவேற்றுவதில் ஈடுபட்டிராமை கண்டு அவருக்கு நிஜமாகவே கோபம் வந்துவிட்டது.

“உங்கள் இடங்களுக்குப் போங்கள். நாரை, உன் கடமையைச் சரிவர நிறைவேற்றியதாகக் குறிப்பிட்டு வைக்கிறேன். திருவேணி, வைத்தியர், உங்களை யெல்லாம்

தப்பாகவல்லவா எண்ணிக் கொண்டேன் ” என்று எங்கள் மேல் சிறிவிழுந்தார். எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் வேலைக்குத் திரும்பினர். பார்த்துக்கொண்டே நின்றார் பிரதாபன். அப்புறம் “ நல்ல சூடு கொடுத்திருக்கிறேன் துர்ஜயனுக்கு. இன்றைக்குக் கட்டாயம் எங்களைத் தாக்குவார்கள். எண்ணிக்கையில் கூடியவர்களாயிருந்தாலும் நாங்கள் பதுங்கியிருக்க இடம் இருப்பதனால் அவர்களைத் துரத்தியடித்து விடலாம், நீங்கள் மனம் வைத்தால் ” என்றார்.

எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா இல்லையா என்று சுற்றிப் பார்த்தார். இதற்கிடையில் துப்பாக்கிகள் எல்லாம் தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்தன. புகையினால் அவஸ்தைப் படாமலிருப்பதற்காகக் குளிர்காயும் நெருப்பு அணைக்கப் பட்டிருந்தது.

எனக்குக் காலை ஆகாரம் எடுத்துவந்தேன். எல்லோருக்கும் சாராயமும் பரிமாறப்பட்டது. பிரதாபன் அந்த இடத்தைக் காவல் பண்ணவேண்டிய திட்டத்தை எடுத்துச் சொன்னார்.

வைத்தியர், நீங்கள் கதவோரத்தில் வெளியே உடம்பைத் தெரியவிடாமல் இருங்கள். கண்ணனும் ஜீவகனும் முறையே கிழக்கு மேற்குப் பக்கங்களைக் காவல் புரியுங்கள். வடக்கேதான் அபாயம் அதிகம். அங்கே திருவேணியும் நாரையனும். வேலையைக் கடந்து உள்ளே வந்து விட்டார்களானால் எங்களுக்கு விமோசனமே கிடையாது. குமார், உனக்கும் எனக்கும் சூறிபார்த்துச் சுடத்தெரியாதாகையால் வெடிமருந்து நிரப்பிக் கொடுப்பதற்கும்...அப்படி எவ்வளவு ஒத்தாசை செய்யமுடியுமோ அவ்வளவும் செய்வோம்.”

சூரியன் மேல்வானத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான். கார் மறைந்துவிட்டது. மணல் கொதித்தது. வெப்பத்தால் உடம்பு வெயர்த்துக் கொண்டியது. ஒரு மணிநேரம் சென்றது. ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

“கிடக்கிறார்கள் நாரை, நீ...” என்று பிரதாபன் ஆரம்பிக்கும் பொழுதே ஜீவகனிமருந்து தாக்குதலைப் பற்றிய முதலாவது செய்தி வந்தது.

“யாரையாவது பார்த்தால் உடனே தீர்த்துவிட்டுமா?” என்றான்.

“ஆமாம். அப்படித்தானே சொல்லியிருக்கிறேன்” என்றார் பிரதாபன்.

“ரொம்ப சந்தோஷமுங்க” என்று மரியாதையாகச் சொல்லிவிட்டுத் தன் வேலையில் கவனத்தைச் செலுத்தினான் ஜீவகன்.

மேலே ஒன்றும் நேரவில்லை. ஆனால் நாங்கள் ஜாக்கிரதையாகத்தானிருந்தோம்.

சிறிது நேரத்தில் ஜீவகன் எதையோ நோக்கித் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தான். அந்தச் சத்தம் ஓய்வதற்குள் நாளைக்கத்திலிருந்தும் துப்பாக்கி வேட்டுகள் கிளம்பின. அதனால் கிளம்பிய புகை நீங்கியதும் நிசப்தமாக இருந்தது அந்தக் கானகம். எங்கள் வைரிகள் வருகையைக் காண்பிக்கக் கிளை ஒன்று கூட ஆடவில்லை நடுவே! துப்பாக்கி முனை ஒன்றுகூடத் தென்படவில்லை.

“ஆள் அகப்பட்டானா?” என்று கேட்டார் தலைவர்.

“இருக்காதுங்க” என்றான் ஜீவகன்.

“குமார்! அவன் துப்பாக்கியில் மருந்து போட்டுக் கொடு. வைத்தியர், உம்ம பக்கத்தில் எத்தனை?”

“மூன்று குடுகள் இந்தப் புறத்தில். இரண்டு அரு கருகே. ஒன்று மேற்குப் புறத்தில். தொலையில்” என்றார் வைத்தியர்.

“மூன்று! உமது பக்கத்தில் எத்தனை திருவேணி?”

திருவேணி ஏழாயிருக்கலாம் என்றார். நாரையனோ எட்டு அல்லது ஒன்பது என்றான். மேற்கிலிருந்தும் கிழக்கிலிருந்தும் ஆக ஒவ்வொரு துப்பாக்கி வேட்டுத் தான்கேட்டது. ஆகவே வடக்கிலிருந்துதான் முக்கிய தாக்குதலை எதிர்பார்க்கலாம் என்பது தெளிவாயிற்று. பிரதாபன் எங்கள் அணிவகுப்பில் ஒரு மாறுதலும் செய்யவில்லை; எதிரிகள் வேலையைக் கடந்துவிட்டால் மட்டும் எங்களைச் சலபமாகத் தீர்த்துவிடுவார்கள். ஆலோசனை பண்ணுவதற்கோ நேரமில்லை. திடீரென்று ஒரு பெருங் கூச்சலுடன் வடபாகத்தில் கொள்ளைக்காரர் சிலர் எங்கள் வேலையை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தனர். அதே சமயத்தில் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தையும் ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு குண்டு கதவின் வழியாக நுழைந்து வைத்தியரின் துப்பாக்கியைத் தூள்தூளாக்கியது. குரங்குகள் போல எங்கள் வைரிகள் வேலையை ஏறிக்கடந்து கொண்டிருந்தார்கள். திருவேணியும் நாரையனும் ஓயாமல் சுட்டனர். மூவர் விழுந்தனர்— ஒருவன் முகங் குப்புற உள்ளே, இருவர் வெளிப்புறத்தில். இவர்களில் ஒருவன் அதிகப் பீதியடைந்திருக்க வேண்டும். உடனே எழுந்து ஒரே ஓட்டமாக ஓடி மரங்களிடையே மறைந்தான். இருவர் இறந்தனர். ஒருவன் ஓடிப்போய் விட்டான். நால்வர் மட்டும் எங்கள் மறைவிடத்திற்குள் வந்து சேர்ந்து விட்டனர். ஏழெட்டுப்பேர் மரங்கள் மறைவிலிருந்து பிரயோஜனமற்ற ஓயாத குண்டுமாரியைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தார்கள். கூச்சல் போட்டுக்

கொண்டே நால்வரும் உள் கட்டிடத்தை நோக்கி ஓடிவந்தனர். எத்தனையோ தடவை சுட்டுப்பார்த்தும் அந்த அவசரத்தில் குறி தவறிவிட்டது.

ஆந்திரேயனுடைய முகம் எங்கள் சுவரின் நடுஜன்னலில் தெரிந்தது. “எல்லாரும் அவர்கள் மேல் பாயுங்கள்” என்று இடிபோன்ற குரலில் கட்டளையிட்டான். இந்தச் சமயத்தில் ஒருவன் கண்ணனுடைய துப்பாக்கியைப் பறித்து அதனால் ஓர் அடியுடன் அவனை நினைவிழக்கச் செய்தான். இன்னொருவன் கதவோரத்தில் இருந்த கலாநிதிமேல் ஒங்கிய வாளுடன் பாய்ந்தான்.

நாங்கள் எதிர்பார்த்ததற்கு எதிர்மாறாக இருந்தது எங்கள் நிலைமை. ஒளிவிடத்தில் இருந்து வெளியில் அகப்பட்ட சத்துருக்களைத் தாக்கிக் கொண்டிருந்த நாங்கள் இப்பொழுதோ மறுப்புக்குக்கூட வழியில்லாமல் எதிரிகள் கையில் இருந்தோம். மரவீடு புகைமண்டிப் போய்விட்டது. அதுவும் நன்மைக்குத் தான். கூச்சல்களும் துப்பாக்கி வேட்டுகளும் ஒரு பலத்த அழுகுரலும் என் காதில் விழுந்தன.

“வெளியே, நண்பர்களே! அவர்களுடன் வாட்சண்டை செய்யுங்கள்!” என்று கூனிநூர் பிரதாபன்.

நான் ஒரு வாளைப் பற்றினேன், அதே சமயத்தில் இன்னொரு வாளை இழுத்த யாரோ என் கையைக்கூடக் காயப்படுத்திவிட்டார்கள். அதையும் கவனிக்காமல் வெளியில் ஓடினேன். யாரோ பின்னால் வந்துகொண்டிருந்தான். யாரென்று தெரியவில்லை. முன்னாலோ வைத்தியர் ஒருவனைத் தூரத்திக் கொண்டே போய் முகத்தில் ஒரு வேட்டுக் காயத்துடன் ஓடப்பண்ணினார்.

‘ வீட்டைச் சுற்றி ’ என்றார் தலைவர். அவருடைய குரலில் ஒரு மாறுதலை அந்தக் குழப்பத்தில் கூட என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. அவர் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்து கிழக்குப் பக்கமாக ஒங்கிய வாளுடன் வீட்டைச் சுற்றி ஓடி ஆரம்பித்தேன்.

மறுகணம் ஆந்திரேயன் ஒங்கிய வாளுடன் தென்பட்டான். சூரிய வெளிச்சத்தில் ஜொலித்தது அந்த வாள். நானே ஒருபக்கமாக நழுவினேன். கால் வழக்கி மணற்சரிவில் புரண்டேன்.

நான் வெளியே ஓடிவந்ததிலிருந்து வேலையைக் கடந்து கொள்ளைக் கூட்டத்தார் வந்து கொண்டிருந்தனர். ஒருவன் சிகப்புத் தொப்பியுடன் வாயில் கத்தியைக் கௌனியபடியே மேலே ஏறிவிட்டான். இன்னொருவன் அப்பொழுதுதான் ஏறிக்கொண்டிருந்தான். இதற்கிடையில் சண்டை முடிந்தது. ஜயம் எங்களுக்குக் கிடைத்தது.

என் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த நாரையன் ஆந்திரேயனைத் தொலைத்து விட்டான். இன்னொருவன் சுடப்பட்டு வீழ்ந்து கிடந்தான். வைத்தியர் இன்னொருவனைச் சமாளித்திருந்தார். உள்ளே வந்த நால்வரில் தப்பிய நாலாமவன் சாவுக்கு அஞ்சி ஓடுவதற்கு வேலையைக் கடந்து கொண்டிருந்தான்.

“ அவனை முடித்து விடுங்கள், சுடுங்கள் ” என்று கூவினார் வைத்தியர். ஆனால் அவர் ஆணை நிறைவேற்றப்படவில்லை. அவன் பிழைத்தான். தாக்கியவர்களில் விழுந்த ஐவரைத் தவிர வேறொருவரையும் காணோம், நால்வர் உள்ளே கிடந்தனர். ஒருவன் வேலிக்கு வெளியே.

வைத்தியர், நாரையன், நான்—மூவரும் ஒரே ஓட்டமாக உள்ளே ஓடினோம். அவர்கள் எங்களை நோக்கிச் சுட்டுவிட்டால் என்ற பயம். வீபோ நிர்மலமாயிருந்தது. ஆனால் அதைக் காப்பாற்ற நாங்கள் கொடுத்த விலை—கண்ணன் உணர்ச்சியற்றுக் கிடந்தான். ஜீவகன் மண்டையில் சூடுபட்டு அசையாமல் கிடந்தான். நடுவே திருவேணி தலைவனைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“தலைவருக்குக் காயம் பட்டுவிட்டது” என்றார் திருவேணி.

“எல்லோரும் போய்விட்டார்களா?” என்று கேட்டார் பிரதாபன்.

“ஆமாம் முடிந்தவர்கள் ஓடிவிட்டார்கள். ஆனால் ஐவர் இனி ஓடவே முடியாது” என்றார் வைத்தியர்.

“சபாஷ்! ஐந்துபேரா? அவர்களில் ஐவர் எங்களில் ஆக மூவர். அப்பொது இனி நாலும் ஒன்பதும் * தான் மிச்சம்” என்று சந்தோஷப்பட்டார் பிரதாபன்.

* திருவேணியில் கப்பலில் சுட்டப்பட்டவன் அன்று மரலையே இறந்துபோய் விட்டான். ஆகவே அவர்களில் எட்டுப் பேர்தாம் மிச்சம். ஆனால் அவ்விஷயம் அப்போது இவர்களுக்குத் தெரியாது.

ஐந்தாம் பாகம்

நீலக்கடல் அலையில்

22. தூமகேதுவின் படகு

கொள்ளைக்காரர் திரும்பவும் தலை காட்டவில்லை. நன்றாக வாங்கியிருந்தார்களே அன்று.

கண்ணன் சில மணிவரை மட்டும் உயிருடனிருந்தான். பிரதாபனுக்குப் பலமான காயம். ஆனால் பிராண பயமிருக்கவில்லை. சில கிழமைகளுக்குக் கையை அசைக்க இயலாதுபோல் தோன்றியது.

மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்குமேல் வைத்தியரும் திருவேணியும் தலைவருடன் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்புறம் வைத்தியர் படத்தைச் சட்டைப்பையில் போட்டுக்கொண்டு துப்பாக்கியுடன் வேலியைக் கடந்து மரங்களிடையே மறைந்தார்.

நாரையனும் நானும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். இதைப் பார்த்ததும் நாரையன் மலைத்துப் போய்விட்டான். “வைத்தியருக்குப் பைத்தியமா என்ன?” என்றான்.

“என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

“அவருக்கு இருக்கோ இல்லையோ! அவருக்கு மூளையில் கோளாறு இல்லையென்றால் எனக்குத்தான் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும்” என்றான்.

“இல்லை. அவருக்கு ஏதோ புது யோசனை உதயமாகியிருக்கவேண்டும். தூமகேதுவைக் காணப்போகிறார் போலிருக்கிறது” என்றேன்.

நான் நினைத்தது சரியென்று அப்புறம் தெரியவந்தது. அப்பொழுது வீட்டுக்குள் வெயில் சூட்டினால் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தோம். வைத்தியரின் அதிர்ஷ்டம் மரங்களின் சூளிர்ச்சியை அனுபவிக்கிறார் என்று பொறமைப்பட்டேன். நான் வெளியே போகக்கூடாதென்று உத்தரவு. அவர்களுக்குத் தெரியாமல் நழுவிவிடத் தீர்மானித்தேன். ஒரு வரும் என்னைக் கவனிக்கவில்லை. பைநிறைய ரொட்டியும் இரண்டொரு கைத்துப்பாக்கிகளும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினேன்.

என்னுடைய நோக்கம் தூமகேதுவின் படகு வெள்ளி மலை அடியில் இருக்கிறதா என்பதைப் பார்த்துவிட்டு வருவதுதான். திருவேணியும் நாரையனும் பிரதாபனுக்கு மருந்து போட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமயம் வேலையைக் கடந்து மரங்களினூடாக நடந்து கடற்கரையை அடைந்தேன்.

கடலில் வசந்தம் நின்று கொண்டிருந்தது. அருகே ஒரு படகில் தூர்ஜயன் யாரோ இருவருடன் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவர்களில் ஒருவன் சிவப்புத் தொப்பியுடன் எங்கள் மறைவிடத்தில் நான் பார்த்தவர்களில் ஒருவன் என்று கண்டு கொண்டேன் ; கொஞ்ச நேரத்தில் படகு கரையை நோக்கிப் புறப்பட்டது. இதற்கிடையில் சூரியன் அஸ்தமனமாகிக் கொண்டிருந்தான். இதற்குமேல் காலந்தாழ்த்தினால் படகைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போய்விடும் என்று பயந்து வெள்ளிமலையை நோக்கி நடந்தேன், நடந்தேன் என்று சொன்னேன். எவ்வளவு தூரம் புதர்கள் நடுவே தவழ்ந்தேன். அந்த மலையடிவாரத்தை அடையும்போது இருட்டிவிட்டது. நேரே அதன்கீழ்

அடர்த்தியான புற்றரை. அதில் நடுவே ஆட்டுத் தோலினால் ஆக்கப்பட்ட ஒரு கூடாரம்—எங்களுரில் குறவர்கொண்டு திரிவது மாதிரி. அதற்குள் புகுந்தேன். அங்கே யிருந்தது நான் தேடிவந்த பொருள். தூமகேதுவின் படகு மரத்துண்டுகளினாலும் ஆட்டுத் தோலினாலும் அமைக்கப்பெற்றது. மிகவும் சிறியதாயிருந்த அது கடலில் ஒரு முழு மனிதனுடைய பாரத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு மிதக்குமா என்ற சந்தேகம் எழுந்தது.

சரிதான் வந்த காரியம் முடிந்ததும் வீடு திரும்பினேன் என்று நினைக்கிறீர்களா? அதுதானே இல்லை. இதற்கிடையில் ஓர் அபூர்வ யோசனை தோன்றியது. இரவோடு இரவாக வசந்தத்தை அணுகி நங்கூரத்தை அறுத்து அதைக் காற்றினாலும் அலைகளினாலும் தள்ளப்பட்டு எங்காவது ஒதுங்க விடுவதே என் திட்டம். காலையில் நடந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு கொள்ளைக்காரர் கப்பலில் திரும்ப ஆவலாயிருப்பார்கள் என்பது தெரிந்துவிட்டது. அதைத் தடுக்க இஃது ஓர் அரிய சந்தர்ப்பமல்லவா? அதிலும் கப்பலில் தங்கியிருப்பவர்களிடம் படகு கிடையாது என்பதைக் கண்ணூரக் கண்டேன். ஆகவே எனக்கும் அதனால் ஆபத்து நேரிடுவது அசாத்தியம் என்று தோன்றிற்று.

ஆகவே உட்கார்ந்து ரொட்டியை எடுத்து வயிரூர உண்டேன். நன்றாக இருட்டும்வரை நானும் பொறுத்தேன். என்னுடைய வேலைக்கு ஏற்ற இரவாயிருந்தது. மேகங்களினால் மூடப்பட்ட ஆகாயத்திலிருந்து பகலின் சாயை மறைந்ததும் படகைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு தடவித்தடவிக்கடற்கரைக்கு வந்தேன். அந்த இருட்டில் புலப்பட்டது இவ்வளவுதான்:—

ஒன்று, கடலோரத்தில் கள்ளர் தீ மூட்டி அதன் அருகில் பாடிக்கொண்டும் குடித்துக் கொண்டும் இருந்தது. மற்றது வசந்தம் லேசாக மெல்லிய வெளிச்சத்துடன் தெரிந்தது.

23. காரியம் கைகூடியது

அந்தப் படகு என்னுடைய அளவு மனிதருக்கு வசதியானதாகத்தானிருந்தது. ஆனால் அதைச் செலுத்துவது மிகவும் கஷ்டமானதாயிருந்தது. பக்கவாட்டில் நகர ஆரம்பித்துவிட்டது. இல்லாவிட்டால் நின்ற இடத்திலேயே தட்டாமலை சற்ற ஆரம்பித்துவிட்டது. காற்றும் வற்று நீரும் உதவி செய்திராவிட்டால் கப்பலை அடைந்திருப்பேனா என்பது சந்தேகந்தான். ஒருவாறு கப்பலை அடைந்தேன். வற்றுநீரோடு இழுபட்டுக் கொண்டிருந்ததால் என் கையில் அகப்பட்ட அதைக் கட்டியிருந்த கயிறு விறைப்பாக இருந்தது. என் கத்தியால் ஒரு வெட்டு அவ்வளவுதான். கப்பல் கடலை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்துவிடும்.....ஆனால் இந்தக் கயிற்றை வெட்டினால் உடனே படகும் உதறப்பட்டு மூழ்கி விடுவோமே என்ற திகில் ஏற்பட்டது. இந்தச் சமயத்தில் காற்றுக் கொஞ்சம் எதிராக வீசவே கயிறு தளர்ந்தது. கத்தியை எடுத்து வெட்ட ஆரம்பித்தேன். இன்னொரு தடவை காற்று என் உதவிக்கு வரும்வரை பொறுத்தேன்.

வேறு யோசனைகளில் ஈடுபட்டிருந்தபடியால் உள்ளே யிருந்து கேட்ட சத்தங்களை நான் கவனிக்கவில்லை. இப்பொழுது கப்பலுக்குள்ளே என்ன நடக்கிறது என்று அறிய ஆசைப்பட்டேன். ஈசுவரனும் சிகப்புத் தொப்பியும் தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் குரலிலிருந்து அறிந்தேன். அப்பொழுது ஒருவன் ஜன்னலைத் திறந்து

குடியர்களின் கூச்சலுடன் எதையோ வெளியில் எறிந்தான். வெறும் புட்டியாயிருக்கலாம் என்று ஊகித்துக் கொண்டேன். குடியர்களான இவர்கள் இப்பொழுதும் குடித்துக் கொண்டதானிருந்திருக்கவேண்டும். குடித்தது மட்டுமல்ல கோபத்தில் ஒருவரை ஒருவர் திட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று உச்சஸ்தாயியில் ஒருவரை ஒருவர் திட்டினார்கள். எங்கே சண்டை போட்டுக் கொள்வார்களோ என்று நினைத்தேன். ஏதோ குசுகுசு என்று மட்டும் கேட்டது. இப்படி இரண்டு மூன்று தடவை நடந்தது. கடற்கரையில் தீயின் ஜுவாலை நன்றாகத் தெரிந்தது. ஒருவன் நான் அடிக் கடி கேட்ட அந்தப் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வருகிறது இந்த வரிகள் :—

கூடச் சென்றது எழுபத்தஞ்சு
திரும்பி வந்தது ஒன்றே ஒன்று.

இன்னொரு தடவை காற்று வீசியது. என் வேலையும் முடிந்தது. திடீரென்று கப்பலருகே உந்தித் தள்ளப் பட்டேன். அதுவோ நகர ஆரம்பித்து விட்டது. எங்கே கப்பலின் கீழ் நசுக்கப்பட்டு விடுவேனோ என்று பயந்து படகை முழுமூச்சாகச் செலுத்தினேன். இதோ விபத்தி லிருந்து தப்பிவிட்டேன் என்ற சமயத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த கப்பலின் கயிறு என் கையில் அகப்பட்டது. அதைப் பலமாகப் பற்றிக் கொண்டேன்.

என் அப்படிச் செய்தேன் என்று எனக்கே தெரியாது. கயிறு அகப்பட்டதோ இல்லையோ உள்ளே என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்க ஆசைப்பட்டேன். என் படகில் கயிற்றைப் பிடித்தபடியே எழுந்து நின்று உள்ளே பார்த்தேன்.

கப்பலும் படகும் வெகு வேகமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. உள்ளேயிருந்தவர்கள் இதுவரை எப்படி இதை அறியாமல் இருக்கிறார்கள் என்பது புரியவில்லை. ஆனால் உள்ளே பார்த்ததும் குட்டு வெளிப்பட்டது. ஈசுவரனும் அவன் தோழனும் கட்டிப் புரண்டு கொண்டிருந்தார்கள். இன்னொரு தடவை என் படகில் நின்றுகொண்டு பார்ப்பதும் துர்லபம் என்று பட்டது. படகில் உட்கார்ந்தேன். ஒருகணம் கண்களை மூடிக்கொண்டேன். குளிர்காய்ந்து கொண்டிருந்தவர்களின் கூச்சல் முடிவடைவதற்கு அறிகுறியான பாட்டுக் கேட்டது.

இறந்தவன் சொத்துக்குப் பதினைந்துபேர்
ஒகோகோ ! ஒரு புட்டி மது.

குடியும் சாத்தானும் தப்பவிட்டோர்
ஒகோகோ ! ஒரு புட்டி மது.

குடியும் சாத்தானும் வசந்தத்துக்குள்ளே இருவரைப் படுத்தும் பாட்டை நினைத்துக் கொண்டேன். அப்பொழுதுதான் என் படகு வேறு திசையில் தள்ளப்படுவது தெரிந்தது வேகமும் அதிகமாகக் கூடியிருந்தது.

திரும்பிப் பார்த்தேன். பின்னால் கொள்ளைக்காரரின் தீக்குவியல் முன்னாலோ அகண்ட கடல். அதை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தோம்.

அதே சமயத்தில் கப்பலில் யாரோ சத்தமிட்டது கேட்டது. தட தடவென்று காலடி ஓசை. இருவரும் சண்டை பிடிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டு தங்கள் நிலைமையைக் கண்டு கொண்டார்கள் என்பது தெரிந்தது.

கடைசியாகப் படகில் படுத்துக் கொண்டு கடவுளைத் தியானிக்க ஆரம்பித்தேன். கடலை அடைந்ததும் அலை

களில் அகப்பட்டு என் கஷ்டங்கள் எல்லாம் தீர்ந்துவிடும். சாவது அவ்வளவு கஷ்டமல்ல. ஆனால் என் தலைவீதியை நினைக்க எனக்குப் பகீர் என்றது.

இப்படியே மணிக்கணக்காக மரணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு கிடந்தேன். அலுப்பினால் தூக்கம் வந்தது. வீட்டைப் பற்றியும், ஸ்ரீபதியைப் பற்றியும் கனவு காண ஆரம்பித்து விட்டேன்—இவ்வளவு திகில்களுக்கும் மத்தியில்.

24. படகின் கதி

நான் விழிப்படைந்த பொழுது நன்றாக விடிந்துவிட்டது. புதையல் தீவின் தென்மேற்குக் கோடியில் இருப்பதை உணர்ந்தேன். சூரியனின் கிரணங்களைத் தூரதிருஷ்டி மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஏறக்குறையக் கரையிலிருந்து கால் மைல் தொலையில் மிதந்து கொண்டிருந்தேன். கரைக்குப் படகைச் செலுத்தலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் கரையில் பாறையின்மீது மோதிக்கொண்டிருந்த அலைகள் என்னை நொறுக்கிவிடும்போல் தோன்றின. இல்லை போய்ச் சேர்ந்தாலும் அந்தச் செங்குத்தான பாறைகளில் ஏற முடியும்போல் தோன்றவில்லை. ஆகவே அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டேன். அது மட்டுமா? அந்தப் பாறைகள்மீது அசைந்து வந்து 'பளப்' என்ற ஓசையுடன் கடலுள் குதித்துக் கொண்டிருந்த பயங்கரப் பிராணிகள் என்னைக் கலக்கின. ஹானி விளைக்காத கடல் சிங்கங்கள் அவை என்று தெரிந்தும், பாறைகளும், பாய்ந்தோடும் அலைகளும் அவற்றுடன் இதுவும் சேர்ந்து என்னை மிரட்டி விட்டன.

ஆகவே காற்று வாக்கில் என் படகைச் செலுத்தித் தீவின் வடபகுதியை அடைவது என்று தீர்மானித்தேன். காற்று என் பின்னாலிருந்து வீசிக்கொண்டிருந்தது. நான் நிமிர்ந்து உட்காரப் பார்த்தேன். படகு ஆட்டம் கொடுத்தது. திரும்பவும் குப்புறப்படுத்துக் கொண்டேன்.

எப்படியாவது கரையை அடைவது என்று தீர்மானித்தேன். தாங்கமுடியாத தாகத்தினால் தவித்தேன். சூரியனின் வெப்பமும் நீர்த்திவலைகளிலிருந்து என் உதட்டில் ஊறிய உப்பும் என்னைத் தகித்தன.

இதற்கிடையில் நான் கண்டதோர் காட்சி கொண்ட எண்ணத்தைக் கைவிடச் செய்தது. என் முன்னால் அரை மைலுக்கிடையில் வசந்தம் சென்று கொண்டிருந்தது. கட்டாயம் என்னைக் கைது செய்து விடுவார்கள் என்று தோன்றியது. ஆனால் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கிப் போயிருந்த என்னால் எதையும் யோசிக்க முடியவில்லை.

வடமேற்கே போய்க்கொண்டிருந்த கப்பலைக் கண்டதும் இருந்த இடத்திற்கே திரும்பவும் செலுத்துகிறார்கள் என்று நினைத்தேன். மேற்குத் திசையில் கப்பல் திரும்புவதைக் கண்டதும் என்னைக் கண்டு கொண்டார்கள் என்று பயந்தேன். கடைசியாகக் கப்பல் காற்று வந்த திசைக்குத் திரும்பி உதவியற்றுப் பாய்கள் காற்றில் உதறலெடுக்க நின்று கொண்டிருந்தது.

“ முட்டாள்கள் குடி மயக்கத்தி லிருக்கிறுப் போலிருக்கிறது ” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டேன். வசந்தமோ திரும்பவும் ஆரம்பித்தது. வடக்கே, கிழக்கே..... இப்படிக்கடைசியாக முன்போல் அசைவற்று நின்றது. அதைச் செலுத்துவார் யாருமில்லை என்று தெரிந்து விட

டது. அப்படியானால் அவர்களெங்கே? குடிமயக்கத்தி லிருக்கிறார்களா? அல்லது அதை விட்டு ஒடியே விட்டா ர்களா? கப்பலை அடைந்தால் அதைத் தலைவரிடமே ஒப் படைக்க முடியும்போல் தோன்றியது.

அலைகளினூடே சர்வ ஜாக்கிரதையாக என் படகைச் செலுத்தினேன். அருகே அணுகியும் யாரும் அதன்மேல் தென்படவில்லை. அவர்கள் ஒடியே விட்டார்கள், இல்லா விட்டால் வெறியில் உள்ளே கிடப்பார்கள். உள்ளேயே அவர்களை விட்டுப் பூட்டிவிட்டு நான் வசந்தத்தை எதுவும் செய்யலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

படகு கப்பலில் மோதிவிடும்போல் தோன்றியது. ஆலோசிக்கச் சமயம் அதுவல்ல. ஒரே மூச்சாகப் பாய்ந்து கப்பலில் இருந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்த கயிறு ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு கால் வைப்பதற்கு வசதியான இடத் தையும் கண்டு பிடித்தேன். அங்கே மூச்சவிட முடியாமல் தொங்கிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு சப்தம், படகைக் கப்பல் மோதித் தள்ளிவிட்டது என்பதை உணர்த்தியது. இனி வசந்தம்தான் எனக்குக் கதி. வேறு வழியேயில்லை என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்துவிட்டது.

25. தலைவன் குமார்

ஒருமாதிரி கப்பலில் ஏறினேன். இரு காவலரும் இருந்தனர். சிகப்புத் தொப்பி, கைகளை நீட்டியவண்ணம் பற்கள் வெளியே தெரிய விறைத்துப் போய்க் கிடந்தான். ஈசுவரன் தலை சோர்ந்து மார்பிலே படிய எதிலோ சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். கப்பலின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் ஆழ்ந்து கொண்டேயிருந்தான். கடைசியில் மேல் தளத்

தில் அசைவற்றுக் கிடந்தான். அதே சமயத்தில் அவர் களைச் சுற்றி இரத்தம் சிந்தப்பட்டிருப்பதைக் கவனித்தேன். ஒருவரை ஒருவர் கொலைசெய்து விட்டார்கள் என்றுதான் நினைத்தேன்.

திடீரென்று ஈசுவரன் நிமிர்ந்து திரும்பவும் தான் முன் இருந்த நிலையில் சாய்ந்து கொண்டான். ஒரு முனகல் அவன் அலுப்பையும் வலியையும் எனக்குத் தெரி வித்தது. அவன் வாய் திறந்திருந்தவிதம் என் நெஞ்சைப் பிளந்தது. ஆனால் அவர்கள் ஆரஞ்சக் கூடைக்குள் நான் இருக்கும்போது பேசிக்கொண்டதை நினைக்கவே கருணை பறந்தோடி விட்டது.

“நான் வந்திருக்கிறேன், ஈசுவரன்!” என்றேன். அவன் பேசுவதற்கோ என்னைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படுவ தற்கோ சக்தியற்றிருந்தான். அவன் வாயிலிருந்து “சாராயம்” என்ற ஒரு வார்த்தை மட்டும் வெளிவந்தது. உடனே சீழ் அறைக்கு ஓடினேன். பட்டப்பகலாயிருந்தும் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. வெறும் புட்டிகள் கப் பலின் அசைவில் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டிருந்தன. வைத்தியருடைய புத்தகங்களில் ஒன்று எத்தனையோ பக்கங்கள் பிய்க்கப்பட்டு மேசைமேல் கிடந்தது. எல்லாப் பூட்டுகளும் பெட்டிகளும் உடைக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் அந்தப் படத்தைத் தேடிப்பார்த்திருக்க வேண்டும். எங்கே பார்த்தாலும் கறுப்பு விரல்களின் அடையாளங்கள்.

எனக்குக் கொஞ்சம் ரொட்டி, பழங்கள் வெண்ணெய் எடுத்துக் கொண்டேன். ஒரு புட்டியில் கொஞ்சச் சாராயம் ஈசுவரனுக்கு, தண்ணீர்ப் பீப்பாய்க்குச் சென்று தாகந்தீரக் குடித்தேன். கடைசியாக ஈசுவரனிடம் சாராயத்தைக் கொடுத்தேன்.

ஒரே மூச்சில் இருந்ததில் கால் வாசியை முடித்து விட்டான். “இதுதானே வேண்டும் என்றேன்” என்றான்.

ஒரு மூலையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த நான் “அடி பலமா?” என்று கேட்டேன். நாய்மாதிரி குரைத்தான்.

“வைத்தியர் இருந்தால் எல்லாம் சரியாகப் போய் விடும். அதோ அவன் அதிர்ஷ்டசாலி இறந்து விட்டான்.....நீ என்கிருந்து வந்தாய்?” என்றான்.

“நான் கப்பலைக் கைப்பற்ற வந்தேன். இனிமேல் கொண்டு உத்தரவு வரும்வரை நான் தான் கப்பல் தலைவன். தெரிகிறதா?” என்றேன்.

ஒருமாதிரி என்னைப் பார்த்தான்—முறைத்து.

“நசுவரன்! அந்தக் கொள்ளைக்காரர் கொடிக்கு என் கப்பலில் இடமில்லை. அதை எடுத்து விட்டுமா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அதைப் பிடுங்கி எறிந்து விட்டேன்.

“தொலைந்தான் துர்ஜயன்” என்று சொல்லிக் கொண்டேன். என்னையே கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன் “தலைவரே! கரைக்குப்போக வேண்டும் இனி. அவ்வளவுதானே, நான் ஏதாவது சொல்லலாமா?” என்று கேட்டான்.

“தாராளமாய்” என்று சொல்லிக் கொண்டே திரும்பவும் நான் சாப்பிட ஆரம்பித்தேன்.

கீழே கிடப்பவனைக் காட்டி “இவன்.....ஒங்காரம் என்று பெயர்.....இவனும் நானும் கப்பலைத் திருப்பிச் செலுத்துவது என்று ஆரம்பித்தோம்....—ஹும்..... அவன் இறந்து விட்டான். இனி யார் கப்பலைச் செலுத்து

வார்கள் என்று தெரியவில்லை. நான் சொல்லிக் கொடுக்கா விட்டால் உனக்கோ முடியாது. ஆகையால் என் காயத்தைக் கட்டிக்கொள்ள ஒரு லேஞ்சியும் உண்ண உணவும் கொடு நான் சொல்லித் தருகிறேன் ; நியாயம் தானே ” என்று கேட்டான்.

“ஒன்றுமட்டும் சொல்கிறேன். திரும்பி நான் போகப் போவதில்லை. வடக்கேயுள்ள குடாவுக்குச் செலுத்த வேண்டியதுதான் ” என்றேன்.

“ உண்மை ; நான் என்ன முட்டாளா, இதைக்கூட விளங்க முடியாமலிருக்க ? எனக்கு வாய்த்த சமயத்தை நமுவ விட்டு விட்டேன். இனி உன் ராஜ்யம். நீ சொல்கிறபடி செய்கிறேன் ” என்றான்.

இது சரி என்று பட்டது. கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் வசந்தம் வடகுடாவை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. மத்தியானத்துக்கு முன் நாங்கள் விரும்பிய இடத்தை ஒரு விக்கினமும் இன்றி அடைந்துவிடுவோம்போல் தோன்றியது. கீழே போய் ஒரு லேஞ்சியை எடுத்துவந்து நானும் அவனுமாக அவனுடைய தொடையில் இருந்த காயத்துக்குக் கட்டுப்போட்டோம். சாப்பாட்டுக்குப் பின் கொஞ்சச் சாராயமும் பருகிய பிறகு நிதானமாக, தெளிவாக எல்லோரையும்போல என்னுடன் பேசினான். வேற்று மனிதனாக மாறிவிட்டான்.

என் தலைமைப் பதவியும் என் ஜயமும் எனக்குக் குதூகலத்தை உண்டாக்கின. ஆனால் மற்றவர்கள் தனியே போனதற்கு என்ன சொல்வார்களோ என்ற பயம் பிடித்துக்கொண்டது. ஈசுவரனின் கண்களும் அவனுடைய உதடுகளில் தவழ்ந்த புன்சிரிப்பும் ஏதோ குதூ நடக்கப் போகிறது என்பதை எனக்குப் பறையடித்தன.

26. ஈசுவரனின் முடிவு

கடற்கரையில் அலைகள் அநேகமாய் இருந்தமையால் கரை சேரும் முன் இன்னொரு தடவை சாப்பிட ஆரம்பித்தோம். “தலைவன்! இதோ கிடக்கிறானே ஓங்காரம், அவனைக் கடலில் வீசிவிட்டாலென்ன? என் வரையில் இதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. ஆனால் அவன் இருப்பது அருவருப்பாக இருக்கிறது. அவன் முடிவுக்கு நான் காரணம் என்று எனக்கு.....இதைப்பற்றிப் பரவாயில்லை” என்றான்.

“அந்த வேலை எனக்குப் பிடிக்காது. அதைச் செய்ய என் உடம்பில் வலுவும் கிடையாது. ஆகவே என்வரையில் அவன் அதோ கிடக்கிறான்” என்றேன்.

“இது ஒரு சகுனங்கெட்ட கப்பல். மாலுவத்தில் நாங்கள் கால்வைத்ததிலிருந்து எத்தனை மாலுமிகள் பலியாகினிட்டார்கள். ஏன் ஓங்காரம் கூட—இறந்தவன் பிழைக்கப்போகிறானா? நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

“உடம்பை அழிக்கலாம்.....உயிரை? அஃது உனக்குத் தெரிந்திருக்கும் வேறு ஏதாவது உலகிலிருந்து எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறானே, யார் கண்டார்கள்?”

“அது கிடக்கிறது. நான் கண்டதிலிருந்து உயிர் மட்டும் ஒன்றையும் சாதிக்கப்போவதில்லை.... குமார்! இன்னும் கொஞ்சம் சாராயம் எடுத்து வருகிறாயோ?”

இவனுக்கு இந்தச் சமயம் சாராயம் வேண்டியிருக்கவில்லை. ஏதோ காரணமாக என்னைக் கீழே அனுப்பிவிட்டுத் தனியே இருக்க விரும்புகிறான். அது மட்டும் நன்றாகப் புலப்பட்டது. எதற்காக? அவன் என்னைப் பார்க்கக் கூட விரும்பவில்லை. அங்கேயும் இங்கேயும் ஆகாசத்தையும்

ஒங்காரத்தையும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தான். ஒன்றையும் கவனிக்காதவன்போலக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பினேன்.

“சாராயமா? எது சிவப்பா? வெள்ளையா? என்று ஒன்றுமே தெரியாதவன்போலக் கேட்டேன்.

“எதுவானாலும் சரிதான்” என்றான்.

“சரி, போய்த் தேடிப்பார்த்து எடுத்துவருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தடதடவென்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டு சென்றேன். பின்பு மெதுவாகச் சத்தமின்றி வந்து ஒளிந்துகொண்டு அவனைக் கவனித்தேன். நான் கண்டது.....!

முனகிக்கொண்டே எழுந்தான். காலில் வலி அதிகமாயிருக்கவேண்டும். கயிறுகள் நடுவே மறைந்து கிடந்த ரத்தம்ம்தோய்ந்த கத்தி ஒன்றை எடுத்துக் கையில் கூர்மையாயிருக்கிறதா என்று அழுத்திப் பார்த்தான். அதைத் தன் உடைக்குள் மறைத்துவிட்டுத் தானிருந்த இடத்திற்குத் திரும்பச் சென்றான். எனக்கு வேண்டியதைத் தெரிந்து கொண்டேன். அவனால் நடக்கமுடியும். ஆயுதமும் வைத்திருக்கிறான். விரும்பினால் என்னை ஸ்வாஹா பண்ணிவிடுவான். அப்புறம் அவன் நண்பர்களிடம் செல்லலாம். அல்லது கப்பல் பிரங்கியை வெடித்தால் அவர்களே அவன் உதவிக்கு வரவும் கூடும். ஆனால் கப்பலைக் கரை சேர்க்கும் வரை ஒன்றும் செய்யமாட்டான் என்பது மட்டும் தெரிந்தது. இந்த யோசனையிலீடுபட்டபடி சாராயப்புட்டி ஒன்றைக் கையிலேந்திக்கொண்டு அவனிடம் சென்றேன். வெயிலைத் தாங்க முடியாதவன்போல் படுத்திருந்தான். சாராயத்தை வாங்கிக் குடித்துவிட்டுக் கொஞ்சநேரம் பேசாமல் கிடந்தான்.

“குமார்! என் வீடு.....அதுதான் என் ஆசை” என்றான்.

“இப்படி உன் நிலைமையில் மரணத்தறுவாயில் நான் கிடந்தால் ஆண்டவன் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருப்பேன்” என்றேன்.

“ஏன்? எதற்காக?”

“இறந்தவர்களைப்பற்றிக் கொஞ்சம் முன்புதானே பேசிக் கொண்டிருந்தோம். நீயோ, கொலை களவு பொய் புனைசுருட்டு—இவை நடுவே வாழ்ந்தாய். இப்பொழுது கூட உன் காலடியில் உன் கையால் மடிந்தவன் ஒருவன் கிடக்கிறான். அப்புறம் ஏன் என்று கேட்கிறாய்! ஆண்டவன் மன்னிப்பைப் பெற. அதற்காகத்தான்.”

கொஞ்சம் சூடாகவே பேசினேன். என்னைக் கொல்வதற்கு என்று அவன் உடையில் பதுங்கியிருந்தது நான் பார்த்த கத்தி. அவனோ பேசிக்கொண்டே போனான்.

“முப்பது வருஷங்களாக குமார்! கடலில் எவ்வளவோ கண்டிருக்கிறேன். நன்மைக்குக் காலமில்லை என்பதுதான் நான் கண்டது. யார் முதல் கைவைக்கிறானோ, அவன்பாடுதான் வேட்டை. இறந்தவர்கள் கடித்தா விடப்போகிறார்கள்.....” என்று சொல்லிக்கொண்டே போனவனுடைய குரல் மாறுபட்டது.

“.....இந்த நாடகம் போதும். கப்பலைக் கரை சேர்த்தாகவேண்டும். நான் சொல்கிறபடி செய்” என்றான்.

இன்னும் இரண்டு மைல் இருந்தது. கடினமான பாதை. சூடாவைச் சுற்றி அடர்த்தியான மரங்கள். அதன் கோடியில் ஒரு பாழ்பட்ட கப்பல் கடைசிக் காலத்தை அணுகிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பரிதாபகரமான காட்சி

அங்குள்ள அமைதியையும் நிசப்தத்தையும் புலப்படுத்தியது. அவன் நன்றாகச் செலுத்தினான். கப்பல் கரைக்கு அருகே போய்ச்சேர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவன் சொன்ன வேலைகளையெல்லாம் நான் செய்துகொண்டே யிருந்தேன். திடீரென்று கப்பல் கரையை அடைந்தது. வேலையில் ஈடுபட்டிருந்ததில் ஈசுவரனைக் கவனிக்கவில்லை எனக்கு நேர இருந்த அபாயத்தைக்கூடக் கவனியாமல் ஆவலுடன் வெளியே பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன். ஏதோ நெஞ்சு திடுக்கென்றது. திரும்பிப் பார்த்தேன். கையில் கத்தியுடன் ஈசுவரன் என்னை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். இருவரும் ஒருவரையொருவர் கண்டு கொண்டதும் பெரும் கூச்சலிட்டோம். நான் பயத்தினால், அவனோ ஆவேசத்தில்; மிருகங்கள் உறுமுவதைப்போல் என்மேல் பாய்ந்தான். நான் திடீரென்று விலகினேன். முகம் குப்புற விழுந்தான். நான் பிழைத்தேன். என் கைத்துப்பாக்கியை எடுத்து அவன் எழும்புவதற்குள் குறிபார்த்துச் சட்டேன். அது நனைந்து போயிருந்தமையால் வெடிக்கவில்லை. நான் அதைக் கவனியாமல் விட்டதற்கு என்னையே நொந்துகொண்டேன். அவனோ விட்டபாடிலை. இன்னொரு துப்பாக்கியை உபயோகிக்க அவகாசமிருக்கவில்லை. அதனால் உபயோகமுமில்லை என்று தெரிந்துவிட்டது. நான் சிறிது தயங்கினேன். தன்னைச்சுற்றி ஓடப்பார்க்கிறேன் என்று நினைத்து அவனும் சற்றுத் தயங்கினான். நான் ஒருபுறம் ஓடமுயன்றேன். அவனும் அந்தப்புறம் காலெடுத்து வைத்தான். நான் வீட்டிலே அடிக்கடி விளையாடிய கிளித்தட்டு மாதிரி இருந்தது. ஆனால் இவ்வளவு நடுக்கத்துடனும் பயத்துடனும் இந்த விளையாட்டை முன்னொருபோதும் விளையாடியது கிடையாது. எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் இப்படியே

இவனை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் எப்படித்தான் இது முடியுமோ?

இப்படியிருக்கையில் வசந்தம் மண்தரையில் மோதி ஒருபக்கம் சரிந்தது. நாங்கள் இருவரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் புரண்டு விழுந்தோம். ஒங்காரத்தின் சடலம் எங்கள் மேல் வந்து விழுந்தது. அவன் பக்கத்தில் கிடக்கிறேன் என்ற உணர்ச்சி என் வயிற்றில் பரவியது. துடித்து எழுந்து நின்றேன். அவனோ அந்தச் சுவத்தோடு புரண்டு கொண்டிருந்தமையால் சிறிது தாமதமாயிற்று. சரிந்திருந்த கப்பலில் ஒருவதற்கு வசதியில்லை. எப்படியோ தப்பித்தாக வேண்டியிருந்தது. உடனே ஒரு பாய்மரத்தைப் பற்றி அதன்மேல் ஏறலானேன். என் லாகவத்தினால் பிழைத்தேன். அவனுடைய கத்தி என்கீழ், மரத்தில் பாய்ந்தது. ஈசுவரன் திகைப்பும் கோபமும் நிரம்பியவனாய் மேலே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

அதுதான் சமயமென்று என் துப்பாக்கியில் மருந்து நிரப்பினேன். இதைப் பார்த்த அவன் திடுக்கிட்டான். கஷ்டப்பட்டுக் கத்தியை வாயில் கௌவியபடி என் பின்னால் ஏறினான். அவனுடைய காயம்பட்ட கால் அவனுக்கு வேதனையை அளித்தது. நான் துப்பாக்கியைக் கையில் பிடித்த படி கடைசியாக அவனைப் பார்த்து “மேலே ஒரு அடி எடுத்து வைத்தாயோ சுட்டுவிடுவேன்.....இறந்தவர்கள் கடித்தாவிடப் போகிறார்கள் என்றுதான் நீயே சொல்லியிருக்கிறாயே” என்று ஒரு பரிகாசச் சிரிப்புடன் சொன்னேன்.

வாயிலிருந்த கத்தியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு “குமார்! ஏதாவது ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளவேண்டியதுதான். நான் தூதர்வீட்டசாஸி, இல்லாவிட்டால் அந்தக்

கப்பல் புரண்டு நான் உன்னைக் கொல்வதைத் தடுத்திருக்குமா? எப்படியும் உன்னிடம் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதுதான்” என்றான்.

இதைக் கேட்டுக்கொண்டே யிருக்கையில் அவன் கை காற்றில் உயர்ந்தது. மின்னல்போல் ஏதோ காற்றில் பறந்தது. தோளில் ஒரு வலி அந்தக் கூணமே குறிபார்க்கவுமில்லை; சுட்டேன். என் இரண்டு துப்பாக்கிகளும் அதன் பின் கைதவறி நீரில் விழுந்தன. தனியே அல்ல. ஈசுவரனும் தலைகீழாக ஓர் இரைச்சலுடன் நீரில் விழுந்தான்.

27. முக்காலனா

கப்பல் பக்கவாட்டில் சரிந்திருந்தது என்று சொன்னேன் அல்லவா? ஆகவே அவன் தண்ணீருக்குள்ளே தான் விழுந்தான். ஒரு தடவை ரத்தம் தோய நிமிர்ந்தான். அப்புறம் ஒரே தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டான். சலனமற்ற நீரில் வெள்ளை மணலில் அவன் கிடப்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. இரண்டொரு மீன்கள் அவன் அருகே நீந்திக் கொண்டு சென்றன. எழும்புவதற்குப் பிரயத்தனம் பண்ணுகிறான் போல் தோன்றியது தண்ணீரின் அசைவினால். ஆனால் எந்த இடத்தில் என்னைக் கொலை செய்ய நினைத்தானோ அதே இடத்தில் மீன்களுக்கு உணவாக அவன் இறந்து கிடந்தான். இது எனக்குப் புரிந்தும் பயந்தே போய்விட்டேன். பச்சை இரத்தம் உடம்பெல்லாம் வழிந்தோடியது. என் தோளில் கிழித்துக் கொண்டு நின்ற கத்தி காய்ச்சிய இரும்புபோல் கொதித்தது. நானும் அவனருகே சவமாக விழவேண்டியவன்தானே என்று நினைக்கக் குலை நடுங்கியது. கண்களை இறுகழுடிக் கொண்டேன். அந்தக் கத்தியை இழுத்து எடுத்துவிடலாம் என்றால், அது

என் பின்னால் மரத்தில் நன்றாக ஏறியிருந்தது. எனக்கும் மனோதிடம் போதவில்லை. அந்த எண்ணத்தில் என் உடம்பு நடுக்கமெடுத்தது. அந்த அசைவிலே கத்தியில் மாட்டிக் கொண்டிருந்த என் தோல் அறுந்தது. நான் விடுபட்டேன்.

மெதுவாகக் கீழே இறங்கினேன். அந்தக் காயத்துக்கு மருந்து போட்டுக் கட்டினேன். அது ஆழமான தாகவோ அபாயகரமானதாகவோ இருக்கவில்லை. என்னுடைய சொந்தமாகிவிட்ட அந்தக் கப்பலைச் சுற்றிப்பார்த்தேன். ஒங்காரத்தின் சுவத்தை அப்புறப்படுத்துவதில் முனைந்தேன். தவிட்டு மூட்டையைத் தூக்குவது மாதிரி இழுத்துக் கடலில் தள்ளினேன். அவனுடைய சிவப்புத் தொப்பி நீரில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. நீரலைகள் அடங்கியதும், அவனைக் கொலை செய்தவனுக்கு அருகிலேயே அவன் அமைதியாகக் கிடப்பது தெரிந்தது. இருவருக்கும்டையே ஜீவன் நிறைந்த மீன்கள் குதித்து விளையாடின. நான் கப்பலில் தனியானேன்.

கப்பலில் இருந்த எல்லாவற்றையும் பத்திரமாக ஒதுக்கிவிட்டு மெதுவாக ஒரு கயிறுவழியே ஏறி இடையளவு தண்ணீரில் இறங்கினேன்; நான் கரையில் ஏறும்பொழுது சூரியன் அஸ்தமனமாகிவிட்டான். ஒரே ஓட்டமாக ஓடிப் போய் நடந்தது எல்லாவற்றையும் மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்ற ஆவல் மீறியது. நான் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்தது தப்பு என்றாலும் அதற்கெல்லாம் ஈடு செய்வதாக இருந்தது நான் வசந்தத்தைக் கைப்பற்றியது.

இப்படியே நடந்துகொண்டுபோய் நான் தூமகேதுவை முதலில் சந்தித்த இடத்தை அடைந்தேன். நன்றாக இருட்டி விட்டது. இரு மலைகளுக்கும் இடையே ஒரு நெருப்புத் தென்பட்டது. அந்தத் தீவுமனிதன் இரவு உணவைத் தயா

ரித்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் இப்படித் தன் மறை விடத்தைப் பகிரங்கமாக்க அவன் முட்டாளா, என்ன? இதைப் பற்றிச் சிந்திக்கையில் சந்திரன் வானில் தோன்றினான். அவன் உதவியால் ஓட்டமும் நடையுமாக எங்கள் மறைவிடத்தை அடைந்தேன்.

அங்கே ஒருவருடைய நடமாட்டமும் தென்படவில்லை. ஒரு பெரு நெருப்பு எரிக்கப்பட்டு அதன் தணல் மட்டும் வெளியே காணப்பட்டது. நிசப்தமாக இருந்தது எனக்குத் திகிலாயிருந்தது. பெரு நெருப்பு எரிப்பது எங்கள் வழக்கமல்ல. பிரதாபனுடைய கட்டளையின்படி விறகு விஷயத்தில் நாங்கள் ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். நான் பார்த்ததென்ன? நான் இங்கு இல்லாத சமயம் ஏதோ நடந்திருக்கவேண்டும். நிழல்களிடையே பதுங்கிக் கொண்டே வேலியைத் தாண்டி உள்ளே சென்றேன். தவழ்ந்து கொண்டே உள்ளே சென்றேன். உள்ளேயிருந்தவர்கள் குறட்டை விடும் சத்தம் கேட்டது. நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். போதிய காவலின்றி இப்படி இருந்தால் என்னைத் தவிர தூர்ஜயன் இப்படி வந்திருந்தால் என்று நினைத்தேன். தலைவர் காயம் பட்டதனால்தான் இப்படியெல்லாம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். கதவருகில் நிமிர்ந்து நின்ற எனக்கு உள்ளே இருட்டில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. காதில் கேட்டது அவர்கள் குறட்டை; அதைவிட ஏதோ எதையோ கொத்துவதுபோல் ஒரு சத்தம். அது என்ன வாயிருக்கும் என்று என்னை ஊகிக்கவே முடியவில்லை.

கைகளை நீட்டிக்கொண்டே உள்ளே சென்றேன். பேசாமல் போய் என் இடத்தில் படுத்துக்கொள்வது காலையில் அவர்கள் என்னைப்பார்த்து மலைக்கட்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். என் காலில் ஏதோ தட்டுப்பட்டது

தூங்கிக்கொண்டிருந்த யாரோ ஒருவனுடைய கால். ஆனால் அவன் புரண்டு படுத்தான். விழிக்கவில்லை.

திடீரென்று இரவைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒரு சத்தம் “ முக்காலண ! முக்காலண !....”என்று விடாமல் கேட்டது.

தூர்ஜயனின் கிளி பாலன் ! அதுதான் கூண்டைக் கொத்திக் கொண்டிருக்கவேண்டும். தீவிரமான காவலாளி போல் என் வருகையைத் தெரிவித்துவிட்டது. என் மலைப்பு நீங்க அவகாசமேற்படவில்லை. அந்தச் சத்தத்தில் தூங்கினவர்கள் துடித்து எழுந்தார்கள். தூர்ஜயனின் குரல் “ யார் அங்கே ” என்று கேட்டது.

நான் ஓட முயன்றேன். யாருடனோ மோதி இன்னொரு திசையில் ஓடி இன்னொருவன் கையிலகப்பட்டுக் கொண்டேன். அவன் என்னை இறுக்கப் பிடித்துவிட்டான்.

“ ரங்கா ! ஒரு லாம்பு கொண்டுவா ” என்றான் தூர்ஜயன்.

ஒருவன் வெளியே சென்று ஒரு விளக்குடன் திரும்பி வந்தான்.

ஆறாம் பாகம்

தலைவன் துர்ஜயன்

28. எதிரிகள் கையில்.

அந்த விளக்கின் வெளிச்சத்திலே நான் எது நடக்கக் கூடாதென்று பயந்தேனோ அது நடந்துவிட்டதாகத் தெரிந்தது. அந்த மறைவிடமும் சகல சாமான்களும் கொள்ளைக்காரர் கையில் இருந்தன. ஒரு கைதியாவது இருப்பதாகக் காணோம். ஆகவே அவர்கள் எல்லோரும் கொலை செய்யப்பட்டு விட்டார்கள் என்பதைத் தவிர வேறு எதை நினைக்க முடியும்? கூடவே இறப்பதற்கு நான் இல்லாமற்போனேனே என்று வருந்தினேன். அவர்களில் அறுவர் இருந்தனர். தூக்கத்தினால் சிவந்த கண்களுடன் ஐவர் எழுந்து நின்றனர். ஆறாமவனோ அப்பொழுது தான் எழுந்துகொண்டிருந்தான். அவன் தலையில் கட்டியிருந்த ரத்தம் தோய்ந்த துண்டு சில மணிகளுக்குள்ளேதான் அவன் காயம்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதைக் காட்டியது. துர்ஜயனின் தோளில் உட்கார்ந்திருந்தது கிளி. அவன் உடை முன்னையிலும் பார்க்க அழுக்கடைந்திருந்தது.

“ஓ! குமார், எங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தாயா? வா, சமாதான முறையில்தானே” என்றான் அவன். ஒரு பீப்பாயின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டே சுங்காளைப் பற்றவைத்தான். “நீங்களெல்லாம் குமாருக்கு எழுந்து நிற்கவேண்டியதில்லை.....எனக்கு இது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. குமார், முதலில் பார்த்தபொழுது நீ நிரம்பப் புத்திசாலி என்று நினைத்தேன். ஆனால் இது என்ன?” என்று தொடர்ந்து கேட்டான். இதற்கெல்லாம் நான் பதிலளிக்கவில்லை. தைரியமாக நிற்பவன்போல்

தூர்ஜயனுக்கெதிரில் நின்றேன். ஆனால் மனம் மட்டும் சோகத்தில் சூனியமாகி விட்டது.

“குமார், எனக்கு உன்பேரில் நல்ல பிரியம். என்றைக்கும் நீ எங்களோடு சேர்ந்து உன் பங்கைப் பெற்றுக் கனவானாகவே மாிக்கவேண்டும் என்று விரும்பினேன். ஆனால் இப்பொழுதோ நீ கட்டாயம் அப்படித்தான் செய்தாக வேண்டியிருக்கிறது. பிரதாபனோ கண்டிப்பான பேர்வழி. கடமை என்றால் கடமைதான் என்கிறார். வைத்தியரோ நீ செய்தவெல்லாம் பிசகு என்கிறார். உன் ஆட்களிடம் போவது முடியாது. தூர்ஜயனையே சரணடைய வேண்டும்” என்றான் மேலும்.

அது வரையில் நல்லதுதான், என் நண்பர்கள், தூர்ஜயன் சொல்வதில் கொஞ்சத்தையாவது நம்பலாம், உயிரோடிருக்கிறார்கள். ஆனால் என்னைத் தான் அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“நீ என் கையிலிருக்கிறாய் என்பதைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. மிரட்டி, பயமுறுத்திக் காரியம் பார்ப்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. உனக்குப் பிடித்தால் சேரலாம். இல்லாவிட்டால் நீ உன் பதிலைச் சொல்—அதற்கு வேண்டிய சுதந்திரம் அளிக்கிறேன்” என்று அடுக்கினான்.

இதுவரை என் இருதயம் பலமாக அடித்தது. மரணத்தின் சாயை என்மேல் படருவதாகப் பயந்து கொண்டிருந்தேன். நடுங்கிய குரலில் “நான் பதில் சொல்லத்தான் வேண்டுமோ?” என்று கேட்டேன்.

“உன்னைக் கட்டாயப்படுத்துவார் யாருமில்லை. நிதானமாக யோசித்துச் சொல்” என்றான்.

எனக்குத் தைரியம் பிறந்தது. “அப்படியானால் என்ன நடந்தது என்பதை நான் முதலில் அறியவேண்டும். நீங்கள் இங்கே ஏன் வந்தீர்கள்? என் நண்பர்கள் எங்கே?” என்று கேட்டேன்.

“அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பதைத் தெரிந்திருப்பவன் பாக்கியசாலி அல்லவோ” என்றான் ஒரு கொள்ளைக்காரன்.

“உன்னை யார் கேட்டார்கள்?” என்று மிரட்டி அவனை அடக்கிவிட்டு என்னைப் பார்த்து தூர்ஜயன் “நேற்றுக் காலை யில் வெள்ளைக் கொடியுடன் வைத்தியர் என்னிடம் வந்தார். கப்பல் போய்விட்டது என்றார். நாங்கள் பார்த்தோம். கப்பலைக் காணவில்லை. ஆகவே ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொள்வோமா என்று கேட்டார். அதன் முடிவாகத்தான் இந்த மறைவிடம் எங்கள் வசமாயிற்று. அவர்கள் எங்கோ புறப்பட்டுப் போனார்கள். எங்கே என்று எனக்குத் தெரியாது” என்று விஷயத்தை விளக்கினான்.

“அவர் கடைசியாகச் சொன்னதை உன் மூளைக்குள்ளே பதியவை. எத்தனை பேர் போகிறீர்கள் என்று நான் கேட்டதற்கு அவர் சொன்னது “எங்களில் நால்வர், காயத்துடன் ஒருவர். அந்தப் பையன் எங்கே தொலைந்தானோ, அவன் நாசமாய்ப் போக, அவனைப்பற்றி நாங்கள் கவலைப்படப் போவதில்லை என்பதுதான்” என்றான் திரும்பவும்.

“இவ்வளவு தானா?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம், நீ தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது இவ்வளவு தான்.”

“இப்பொழுது நான் உங்களைச் சேர்வதா இல்லையா என்று சொல்லவேண்டும்?”

“ஆமாம்.”

“அப்படியென்றால் நீங்கள் என்னிடம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது கொஞ்சம் இருக்கிறது. எது வந்தாலும் எனக்குப் பரவாயில்லை. எத்தனையோ பேரின் சாவை உங்களைச் சந்தித்ததினாலுந்து கண்டிருக்கிறேன். முதலாவது இங்கே உங்களுக்கு ஆட்களில்லை, கப்பலில்லை, புதையல் இல்லை. இது எல்லாம் யாரால்? நான் தான் காரணம், நான்தான் இந்தத் தீவு தென்பட்ட இரவு நீயும் ரங்கனும் கடலுக்கடியில் இப்போது கிடக்கும் ஈசுவரனும் பேசிக் கொண்டதை ஆரஞ்சக் கூடையில் ஒளிந்திருந்து கேட்டேன். அதைச் சமயத்துக்கு முன்னதாகவே எல்லோருக்கும் சொன்னேன். இப்பொழுது கப்பலை அறுத்துவிட்ட வனும் நானேதான். அதிலிருந்த காவற்காரரைக் கொன்று நீங்கள் காணமுடியாத இடத்தில் அதைப் பத்திரப்படுத்தி விட்டேன். இதையெல்லாம் நடத்தியவன் நானே. என்னைக் கொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றினால் அப்படியே செய்யுங்கள். ஒரு கொசுவுக்கு நான் எவ்வளவு பயமோ அவ்வளவு பயம் தான் உங்களிடமும். ஒன்று மட்டும் சொல்வேன். என்னைத் தப்பவிட்டால் நடந்ததை மறந்து பஞ்சாயத்து முன்னிலையில் கடற்கொள்ளைக்கு விசாரிக்கப்படும் பொழுது உங்களைக் காப்பாற்ற முடிந்தால் அதைச் செய்வேன். சரி, இனி உங்கள் பாடு. என்னைக் கொன்று ஒரு லாபத்தையும் சம்பாதிக்காமல் விடலாம். அல்லது என்னைத் தப்பவிட்டு உங்கள் கழுத்தைக் கயிற்றினின்றும் தப்பவைக்கலாம். உங்கள் இஷ்டம்” என்று படபடப்பாகவே சொன்னேன்.

மூச்சு விடுவதற்காக நின்றேன். அவர்களில் ஒருவராவது அசையவில்லை. வாயைப் பிளந்தவண்ணம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள், நான் தொடர்ந்து ஆரம்பித்தேன்.

“தூர்ஜயன், நீ இங்குள்ளவர்களில் நல்லவன் என்றே நினைக்கிறேன். எனக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் எப்படி நான் அதை ஏற்றுக்கொண்டேன் என்பதை மட்டும் வைத்தியரிடம் சொல்லிவிடு”

“அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்கிறேன்” என்றான் தூர்ஜயன். அவனுடைய குரல் விசித்திரமாக இருந்தது என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறானோ அல்லது என் மனோதிடத்தைக் கண்டு மலைத்துவிட்டானோ என்பதைத் தீர்மானிக்கமுடியவில்லை.

“நான் ஒன்று சொல்கிறேன். இவன்தான் மாலுவத்தில் கறுப்பண்ணைக் காட்டிக் கொடுத்தது” என்றான் மோகன்.

“இன்னும் ஒன்று. பில்லியிடமிருந்து அந்தப் படத்தைக் களவாடியவனும் இவன்தான். ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசிவரை நம்மைச் சிதறடித்தது குமார் தான்” என்றான் தூர்ஜயன்.

“அப்படியானால் இதோ” என்று கத்தியை ஒங்கிக் கொண்டு எழுந்தான் மோகன்.

“பாரடா அவன், மோகன்! நீ யாரென்று நினைத்தாய்? தலைவன் நீயென்றா? நான் உனக்கு நன்றாகக் கற்பிக்கிறேன். என்னை விழித்துப் பார்த்தவர்கள் எங்கேயிருக்கிறார்கள் என்று உனக்குத் தெரியாது போலிருக்கிறது.” என்று அதட்டினான் தூர்ஜயன்.

மோகன் தயங்கினான். மற்றவர்கள் குசகுசக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

“மோகன் செய்யப்போனது சரி” என்றான் ஒருவன்.

“என்னைப் பணியவைத்தது போதும். இனி உன் கட்டளைகளுக்கு மசியப்போகிறவன் நானல்ல” என்று இன்னொருவன் தூர்ஜயனைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“என்னைப் பார்த்தா இந்தப் பேச்சு? யார் என்றாலும் சரி, வாயைத் திறந்து சொல்லட்டும் நான் தயார். யாராவது விரும்பினால் கத்தியுடன் முன்னால் வரட்டும். அவன் சதை எவ்வளவு ஆழம் என்பதை நான் பார்த்துவிடுகிறேன்” என்றான் தூர்ஜயன்.

ஒருவனாவது அசையவில்லை. மௌனமாக நின்றார்கள். “அவ்வளவுதானே உங்கள் வீரம்? நான் இங்கே தலைவன், எதனால்? எல்லோரும் விரும்புவதால். அனுபவ முதிர்ச்சியினால். அதிர்ஷ்டசாலிகள் என்று நான் சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட நீங்கள் சண்டை போடலாமா? ஆகையால் என் கட்டளைக்குப் பணியவேண்டும்...எனக்கு இந்தப் பையன்மேல் அபாரப்பிரியம், உங்களெல்லாரிலும் பார்க்க இவன் புத்திசாலி. யார் இவன்மேல் கை வைக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்ப்போம்” என்றான் தூர்ஜயன். இதற்கு மேல் கொஞ்ச நேரம் எல்லோரும் பேசாமலிருந்தார்கள். நான் நம்பிக்கை கொண்டவனாய் அமைதியாக நின்ற தூர்ஜயனைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன். மற்றவர்கள் எல்லோரும் அறையின் ஓர் மூலையில் குழுமினார்கள். ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். இடையிடையே வெளிச்சத்தில் அவர்கள் திரும்பிப் பார்த்தார்கள், என்னையல்ல, தூர்ஜயனை.

“சொல்வதற்கு அதிகம் உண்டுபோல் தெரிகிறது. என்னிடம் சொல்லுங்கள் இங்கே முணுமுணுப்பு வேண்டாம்” என்றான் தூர்ஜயன்.

“மன்னிக்கணும். எங்களுக்குச் சில விஷயங்கள் பிடிக்கவில்லை. மற்றவர்களைப்போல் கூடிப்பேச எங்களுக்

கும் உரிமையுண்டு. அந்த உரிமையின் பேரில் இதோ நான் வெளியே போகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒருவன் மெதுவாக வெளியே சென்றான். மற்றவர்கள் ஒவ்வொருவராக அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். நானும் தூர்ஜயனும் விளக்கருகில் தனியே நின்றோம்.

“குமார், நீ மரணத்தின் சமீபத்தில்தான் இருக்கிறாய். அவர்கள் என்னைத் தலைமைப் பதவியிலிருந்து நீக்கப்போகிறார்கள். ஆனால் நானே உன்னைப் பணியாக்கப் போவதில்லை. நீ உன் வாயைத்திறந்து பேசும்வரை நான் இப்படி நினைத்திருந்தவனல்ல. ஆனால் உன் பேச்சைக் கேட்டதும் எனக்குள்ளேயே “குமார்தான் உனக்கு உதவக்கூடியவன், அவனைக் காப்பாற்றினால் அவன் உன்னைக் காப்பாற்றுவான் என்று சொல்லிக்கொண்டேன்” என்று மெதுவாக எனக்கு மட்டும் கேட்கக் கூடிய குரலில் சொன்னான்.

எனக்கு விளங்க ஆரம்பித்தது.

“எல்லாம் போய்விட்டது என்று சொல்லுகிறாயா?” என்று கேட்டேன்.

“கப்பலும் கழுத்தும் போய்.....அதுதான். கப்பல்காணாமல் போனதும் நான் கலங்கியே விட்டேன். ஆனால் அந்தக் கழுதைகள் கண்டபடி பேசிக்கொள்கின்றனர். நான் அவர்களிடமிருந்து உன்னை முடிந்தவரை காப்பாற்றுவேன். என் கழுத்தை நீதான் காப்பாத்தணும்” என்றான்.

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை. அவன் கேட்டது.....அந்தப்புலி, கள்வர் தலைவன்!

“என்னால் முடிந்ததைச் செய்வேன்” என்று வாக்களித்தேன்.

“எனக்கு வழி பிறந்துவிட்டது” என்று குதித்தான் தூர்ஜயன்.

“என்னை உனக்கு விளங்குகிறதா? எனக்கும் மூளை உண்டு. நான் இப்பொழுது திருவேணியின் கட்சி. கப்பலை எங்கோ வைத்திருக்கிறாய் என்று தெரியும். எப்படி என்றுதான் தெரியாது. எனக்கு எது எப்படி முடியும் என்று தெரியும். அதுமட்டுமல்ல யோக்கியனான நீ என்னைக் கைவிடமாட்டாய் என்றும் தெரியும்” என்றான். துர்ஜயன், கொஞ்சம் சாராயத்தை எடுத்துக்கொண்டே “நீ கொஞ்சம் குடிக்கிறாயா, குமார்? எனக்கு வேண்டியிருக்கிறது, ஆபத்து நெருங்குவதனால் - ஆமாம் - ஆபத்து என்றதும் ஞாபகம் வருகிறது, வைத்தியர் அந்தப் படத்தை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டாரே, ஏன்?” என்று கேட்டான்.

என் முகத்தில் ஏற்பட்ட ஆச்சரியத்தைக் கண்ட அவன் மேலே ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

“அதில் என்னமோ இருக்கிறது, நன்மையோ, தீமையோ?” என்றான். நேரப்போவதை எதிர்ப்பவன் போலத் தலையை ஆட்டிக்கொண்டே சாராயத்தைப் பருகினான்.

29. திரும்பவும் சீட்டுக் கிழித்தல்

கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு ஒருவன் உள்ளே வந்தான். சர்வ மரியாதைகளுடன் தான் விளக்கை எடுத்துச் செல்ல விரும்புவதாகச் சொன்னான். துர்ஜயன் சம்மதிக்கவே அவன் விளக்குடன் வெளியே போனான். நாங்கள் இருட்டில் நின்றோம்.

“ஆபத்து வந்துகொண்டேயிருக்கிறது” என்றான் துர்ஜயன். நான் ஜன்னலருகே சென்று எட்டிப்பார்த்தேன்.

அணைந்துபோய்கிட்ட நெருப்பருகே எல்லோரும் கூடியிருந்தார்கள். ஒருவன் நடுவே என்னமோ செய்துகொண்டிருந்தான். மற்றவர்கள் அவனை உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். என்ன செய்கிறான் என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே எல்லோரும் உள்ளேவர ஆரம்பித்தார்கள். “இதோ வருகிறார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே நான் முன்பு நின்றிருந்த இடத்துக்குச் சென்றேன். அவர்களை நான் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியக்கூடாதல்லவா?

“உம்.....வரட்டும்” என்றான் தூர்ஜயன்.

கதவு திறக்கப்பட்டது. முன்னால் நின்ற ஐவரும் அவர்களில் ஒருவனைப் பிடித்துத் தள்ளினார். அவன் பதுங்கிக்கொண்டே அடிமேலடி வைத்து வலது கையில் ஏதோ பிடித்துக் கொண்டே முன்னால் வந்தான்.

“வாயேன், உன்னை விழுங்கியாவிடுவேன்? கையிலிருப்பதைக் கொடு; எப்படி நடந்துகொள்வது என்பது எனக்குத் தெரியும்” என்றான் தூர்ஜயன்.

இதைக் கேட்டவன் தைரியமாக முன்வந்து ஏதோ ஒன்றை தூர்ஜயன் கையில் கொடுத்துவிட்டுத் தன் நண்பர்களுடன் போய்க் கலந்து கொண்டான்.

தூர்ஜயன் தன் கையிலிருந்ததைப் பார்த்தான்.

“கிழிக்கப்பட்ட என் சீட்டு! எனக்குத் தெரியும்” என்றான்.

“நியாயமான முறையில் சட்டதிட்டங்களுக்கு அடங்க நீ உன் பதவியிலிருந்து நீக்கப்படுகிறாய். அதை ஏற்றுக் கொள்ளிறாயா அல்லவா?” என்றான் ஒருவன்.

ரகு! எனக்கு எல்லாம் புரிகிறது. இஃது யாருடைய எழுத்து? ஓ! ரகுவுடையது. உதைத்துத் தள்ளப்படுகிறாய் என்று மணிபோன்ற எழுத்துக்கள். நீதான் எனக்குப் பின் தலைவன் என்று நினைக்கிறேன்.....என் சங்கான் அணைந்துவிட்டது. ஒரு நெருப்புக்கொள்ளி கொடேன்” என்றான் தூர்ஜயன்,

“ நீ எங்களை முட்டாள்கள் என்று நினைக்கிறாய்? நீ ஓர் அதிசய மனிதன் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இப்பொழுதோ உன் பதவியில் இல்லை. எங்கே, எங்களோடு சேர்ந்துகொண்டு ஒரு புதுத்தலைவனைத் தெரிந்தெடு, பார்க்கலாம்” என்றான் ரகு.

இதற்கெல்லாம் மசியக்கூடியவனான இந்தக் கப்பற் பரிசாரகன்!

“ உனக்குத் தெரியாவிட்டாலும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் சட்டங்கள், ஒழுங்குகள் எல்லாம். நான் இன்னமும் உங்கள் தலைவன்தான். உங்கள் குறைகளை முறையிடுங்கள். நான் பதிலளித்த பின்புதான் இந்தச் சீட்டு. அதற்கு மேல் பார்ப்போம்” என்று புன்சிரிப்புடன் கூறினான்.

“ ஓ! எல்லாம் சொல்கிறேன் கேள். பிரயாணத்திலேயே எல்லாவற்றையும் தவறவிட்டாய், இரண்டாவது எங்கள் எதிரிகளை இங்கிருந்து தப்பிப்போகவிட்டாய், மூன்றாவது அவர்களை வழியில் தாக்கவிடமாட்டேன் என்றாய் நாலாவது இந்தப் பையன் விஷயம் என்றான்.

“ இவ்வளவும் தானா?” என்று கேட்டான் தூர்ஜயன்.

“ போதாதா? உன்னால் நாங்கள் தூக்குமேடையில் ஏறவேண்டி வரும்.”

“ நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். பிரயாணத்தில் தவறவிட்டேன் என்கிறாய். நானா அதற்குப் பொறுப்பாளி? நான் செய்ய விரும்பியது என்ன என்று உங்களுக்குத் தெரியும். அப்படிச் செய்திருந்தால் புதையலுடன் இன்றைக் கெல்லாம் வீட்டுக்குப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருப்போம், ஆனால் வந்ததும் வராததுமாக நீயும் ஆந்திரேயனும் ஈசுவரனுமாகச் சேர்ந்து என்னை நீக்க முயன்று இந்தக் கூத்தை ஆரம்பித்தார்கள் ” என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த துர்ஜயன் பேச்சை நிறுத்தினான். அவன் வார்த்தைகள் வீண் போகவில்லை என்று தெரிந்தது.

“ அது மட்டுமா? உங்களோடு பேசுவதே எனக்குத் தலைவேதனையாயிருக்கிறது. எதற்காகத்தான் பிறந்து கடலுக்கு வந்தீர்களோ, ஏன் தையற்கடை வைத்திருக்கலாமே! கடைசியாக இந்தப் பையனைக் கொல்லவா? ஏன் அவனைக் கைதியாக வைத்துக்கொண்டு பேரம் பண்ணுவது முடியாதா? அடுத்தது, ஏன் அவர்களை இங்கிருந்து தப்பவிட்டேன் என்பது. ஒவ்வொருநாளும் ஒரு வைத்தியன் உங்களை வந்து பார்க்கிறானே அது காரியமாகத் தோன்றவில்லையா? அதுவும் உனக்கோ மண்டை. உடைந்திருக்கும் சமயத்தில், மோகன்; ரகு! உனக்குத்தான் செங்கமாரிக் காய்ச்சல் இன்னும் சரியாக மாறவில்லையே. அதற்காக மட்டுமா? நீங்கள் மன்றாடினீர்கள். இல்லாவிட்டால் பசியால் மடிந்திருப்பீர்கள். ஆனால் இதுவெல்லாம் பெரிதல்ல. இதைப்பார்! இதற்காகத்தான் அவர்களைத் தப்பவிட்டேன் ” என்று தரையில் ஒரு காகிதத்தை வீசி எறிந்தான் துர்ஜயன். அது மீகாமனின் பெட்டியில் அகப்பட்ட படம் என்று எனக்குத் தெரிந்ததும் வைத்தியர் எதற்காக இதை இவனிடம் கொடுத்தார் என்று நீனைக்கலானேன்.

அவர்களுக்குத் தங்கள் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. அதைப் பாய்ந்து எடுத்துக்கொண்டார்கள். குதித்துக் கூத்தாடினார்கள். அவர்கள் ஆடின ஆட்டத்தில் புதையல் முழுவதும் கிடைத்து வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருப்பவர்கள்போல் காணப்பட்டார்கள்.

“இது பாலனுடைய எழுத்து. இதோ இந்த மூலையில் பார்” என்றான் ஒருவன்.

“அது சரி; கப்பலின்றி இதை வீடு சேர்ப்பது எப்படி?” என்று கேட்டான் ரகு.

தூர்ஜயன் எழுந்து நின்றான். “மேலே ஒன்றும் பேசாதே ரகு! இப்பொழுது சொல்லுங்கள், உங்கள் முட்டாள்தனத்தால் என் கப்பல் காணாமற் போயிற்று” என்றான்.

“அது சரி” என்றான் மோகன்.

“சரி. நான் புதையலைக் கண்டு பிடித்தேன். நீங்கள் கப்பலைப் போக்கடித்தீர்கள். யார் புத்திசாலி? நான் என்பதனிலிருந்து விலகிக்கொள்கிறேன். இனி வேண்டிய வரைத் தெரிந்து செய்யலாம்” என்றான் தூர்ஜயன்.

“தூர்ஜயனைத்தான் வேண்டும்” என்று எல்லோரும் ஒருமுகமாகக் கூச்சலிட்டார்கள்.

“அதுதானே உங்கள் முடிவு. சரி இனி இந்தச்சீட்டு வேண்டியதில்லை. குமார், இதை வைத்துக்கொள்” என்று என்னிடம் அதைக் கொடுத்தான்.

பழுப்பேறிய காகிதத்தில் கரித்துண்டினால் ‘உதைத்துத் தள்ளப்படுகிறாய்’ என்று எழுதியிருந்தது. இதை எழுதும்பொழுது, இன்றுகூட அதை நான் வைத்திருக்கி

றேன். அதோடு முடிந்தது அன்றைய இரவு. எல்லோரும் படுக்கைக்குப் போனோம்.

எனக்கோ தூக்கம் வரவில்லை. அன்று மாலை நான் கொலை செய்தவனைப்பற்றியும் என் கதியைப்பற்றியும் தூர்ஜயனின் இரட்டைவேஷ நடிப்பைப்பற்றியும் போசித்துக் கொண்டே கிடந்தேன். அவன் ஒரு கையால் கொள்ளைக் காரரை ஒன்று சேர்ப்பதும், மற்றொரு கையால் தன் தலையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளச் செய்யும் முயற்சிகளும் எனக்கு மறக்க முடியாமல் இருந்தது. அவனோ, குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

30. கைதி

“ ஹோய் வைத்தியர் வந்திருக்கிறேன் ” என்ற குரல்கேட்டுக் காலையில் விழித்தேன்.

வைத்தியரே தான். எனக்கு அவர் குரலைக் கேட்கக் குதூகலமாக இருந்தாலும் முகத்தைப் பார்க்க வெட்கமாக இருந்தது. ஒரு துவாரம் வழியாகப் பார்த்தேன். முன்னொரு நாள் தூர்ஜயன் நின்றது போல் அவர் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

“ நமஸ்காரம் வைத்தியரே ! ரகு, எழுந்திரு ! இங்கே எல்லோரும் நல்லசுகம் ” என்று பேசிக்கொண்டே போனான் தன் கைத்தடியில் ஊன்றிக்கொண்டு நின்ற தூர்ஜயன்.

“ ஒரு புதுமை இருக்கிறது. உங்களைக்காண ஒரு புது அன்பர்..... ” என்று தொடர்ந்து சொன்னார்.

வேலியைக் கடந்து அவனை அணுகிக்கொண்டிருந்த அவர் குரலில் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் கவனித்தேன்.

“ குமார் அல்லவே ? ” என்று கேட்டார்.

“குமாரேதான்” என்று விடையளித்தான் துர்ஜயன்.

அவர் திடுக்கிட்டு நின்றார். பேச அவரால் முடியவில்லை. மேலே செல்வதற்கே கொஞ்ச நேரம் சென்றது.

“உம்.....கடமை முதலில். உங்கள் நோயாளிகளை முதலில் பார்க்கலாம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்து நோயாளிகளைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தார். சாதாரணமாக வசந்தத்தின் வைத்தியர் என்ற முறையில் எப்படி நடந்துகொள்வாரோ அப்படி நடந்துகொண்டார். அவருடைய உயிர் அவர்கள் நடுவே ஒரு மயிரிழையில் தொங்கிக்கொண்டிருப்பதற்குப் பயந்தவர்போல் காணப்படவில்லை.

“ரகு! நான் கொடுத்த அந்த எண்ணையைக் குடித்தாயா?” என்று சர்வசாதாரணமாகக் கேட்டார்.

“ஆமாம்” என்றான் மோகன்.

“இஃது எல்லாம் ஏன் தெரியுமா? நான் கள்வரின் வைத்தியனே அல்லது சிறைச்சாலை வைத்தியனே என்ற முறையில் நீதியிலிருந்து தப்ப ஒருவனையும் விடமாட்டேன்” என்று சொன்னார் கலாநிதி.

அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். ஒன்றுமே பேசவில்லை.

எல்லோரையும் பார்த்து முடிந்ததும் “சரி, இன்று அவ்வளவுதான். இனி அந்தப் பையனுடன் கொஞ்சநேரம் பேச விரும்புகிறேன்” என்று என் பக்கம் தலையைத் திருப்பிக்காட்டினார்.

மருந்தைக் குடித்துக் கொண்டிருந்த ரகு உடனே திரும்பி “அது மட்டும் முடியாது” என்று கூவினான்.

“மூடு வாயை!.....வைத்தியரே, நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். உங்களுக்குக் குமார் மேல் பிரியம் என்

றும் தெரியும். உங்கள் கருணைக்காக நாங்கள் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். உங்களை நம்பித்தானே நீங்கள் கொடுப்ப தெல்லாவற்றையும், சாராயத்தை விரும்பிக் குடிப்பது போல் விழுங்குகிறோம்.....அதற்கு எல்லாம் ஈடு செய்யக் காத்திருக்கிறேன். குமார் ! தப்பியோட முயற்சிக்கமாட்டாய் என்று சத்தியம் செய்து கொடு ” என்று கேட்டான் தூர்ஜயன்.

அவன் கேட்டபடி சத்தியம் செய்து கொடுத்தேன்.

“ நீங்கள் வெளியே போங்கள் கலாநிதி. நான் பையனைக் கூட்டிக்கொண்டுவருகிறேன். வேலிக்கிடையே நீங்கள் பேசிக்கொள்ளலாம்.....நமஸ்காரம்திருவேணிக்கும் பிரதாபனுக்கும் என் வந்தனத்தைத் தெரிவியுங்கள் ” என்றான் தூர்ஜயன்.

வைத்தியர் வெளியே சென்றதும் உள்ளே கோபத்தில் ஒவ்வொருவரும் இரைந்தார்கள். அவர்கள் தூர்ஜயன் தனக்கென்று பிரத்தியேக உடன்படிக்கை செய்ய முயற்சிப்பதாக முறையிட்டார்கள். அவன் செய்ய விரும்பியதும் அதேதான். எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்த இதை எப்படி இல்லை என்று சாதிக்கப்போகிறான் என்று நினைத்தேன். அவனோ அதி புத்திசாலி. அவர்களை எல்லாம் முட்டாள்கள் என்று கேலிபண்ணி நான் வைத்தியருடன் பேசவேண்டியது அவசியமென்று சொல்லி, படத்தைக் காட்டிப் புதையல்வேட்டை ஆரம்பிக்க இருக்கும் அன்றே எப்படி அவர்களை விரோதித்துக்கொள்ளலாம் என்று கேட்டான்.

“ கலாநிதியை ஏமாற்றி அவன் கண்ணில் மண்ணைத் தூவுவதுதான் என் வேலை. காலம் மாறட்டும் ” என்று மேலும் சொன்னான்.

அவர்கள் வாயடைத்துப்போய்விட்டார்கள். ஆனால் திருப்திப்படவில்லை. அவன் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வெளியேறினான்.

“மெதுவாகப்போ. அவசரப்படுவதை அவர்கள் கண்டால் அனர்த்தம் தான்” என்று என் வேகத்தை மட்டுப்படுத்தினான்.

வேலிக்கு அந்தப்புறம் வைத்தியர் காத்துக்கொண்டு நின்றிருந்த இடத்தை அடைந்தோம்.

“வைத்தியரே, இதையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பையனே சொல்வான் எவ்வளவு ஆபத்தான நிலையில் அவனைக் காப்பாற்றினேன் என்று. இவ்வளவு செய்யும் எனக்குக் கருணை காட்டுவது பெரிய காரியமா?” என்று நடுங்கிய குரலில் கேட்டான் தூர்ஜயன்.

“பயமா?” என்று கேட்டார் வைத்தியர்.

“நான் கோழையல்ல ஆனால் தூக்குமேடை என்றதும்.....நடுங்கத்தான் செய்கிறது. நீங்கள் பேசிக்கொள்ளுங்கள். நான் அப்புறம் போகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே நகர்ந்தான். ஒரு மரக்கட்டையின் மீது உட்கார்ந்துகொண்டே என்னையும் வைத்தியரையும் தன் கட்சியையும் மாறிமாறிப்பார்த்துக் கொண்டே சீழ்க்கையடிக்க ஆரம்பித்தான்.

“குமார்! இங்கே நீயாகவே சிக்கிக்கொண்டாய். உன்னைக் குற்றம் கூறுவதற்கென்றல்ல, பிரதாபன் உன்னை மறிக்க முடியாமல் படுக்கையாயிருக்கையில் நீ போனது நல்லதல்ல” என்று தழுதழுத்த குரலில் சொன்னார்.

எனக்கு அழுகை வந்துவிட்டது.

“வைத்தியரே போதும் என்றவரை என்னையே நொந்து கொண்டேன். என் உயிர் போகலாம், இது வரைப் போயும் இருக்கும்—தூர்ஜயன் காப்பாற்றியிராவிட்டால். ஆனால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக என்னைச் சித்திரவதை செய்தால் என்றுதான் பயமாயிருக்கிறது. அப்படி நடந்தால்... ..” என்று நான் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கையில் வைத்தியர் குறுக்கிட்டார்.

“அது மட்டும் முடியாது.....இந்தா ஏறிக்குதி ஓடித் தப்புவோம்” என்றார்.

“வைத்தியரே. நான் சத்தியம் செய்திருக்கிறேன்”

எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நீ இங்கே இருப்பது உசிதமல்ல. வந்துவிடு, மான்கள் மாதிரி ஓடுவோம்.”

“முடியாது. என் சத்தியத்தைக் கைவிடேன்....என்னைப்பேச விடுங்கள்....எனக்கு ஏதாவது கஷ்டம் நேர்ந்தாலும் கப்பலைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிடுகிறேன். என் துணிவினாலும் அதிர்ஷ்டத்தினாலும் கைப்பற்றிய அந்தக்கப்பல் வடகுடாவில் இருக்கிறது.”

“வசந்தமா?”

சருக்கமாக, நடந்தது எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்தேன். அவர் மௌனமாகவே கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். “இதில் தான் விசேஷம் இருக்கிறது. நீ செய்வதெல்லாம் எங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட உன்னை நாங்கள் கைவிடுவோமா? நீதான் அவர்கள் செய்ய இருந்ததைக் கண்டுபிடித்தாய், நீதான் தூமகேதுவைக் கண்டுபிடித்தாய். அஃது எவ்வளவு உபயோகமானது என்று நினைக்கிறாய், அதைப்போன்ற ஒரு நற்செய்கை தொண்ணூறு வயதுவரை வாழ்ந்தாலும் செய்ய முடியாதே

தூமகேது என்றதும் ஞாபகம் வருகிறது.....தூர்ஜயன் ! இந்தா, தூர்ஜயன், உனக்கு ஒரு புத்திமதி. புதையலைத் தேட ஆரம்பிக்கத்தானே போகிறாய் ?” என்று நெருங்கிக் கொண்டிருந்த தூர்ஜயனைக் கேட்டார்.

“ அதைச் செய்தால்தான் நானும் குமாரும் பிழைக்கலாம் ” என்றான் தூர்ஜயன்.

அப்படியென்றால் ஏதாவது ஆபத்து நேரிடலாம். தயாராயிரு ” என்றார் வைத்தியர்.

“ நீங்கள் சொன்னது எனக்குப் புரியவேயில்லை. நீங்கள் என்னதான் செய்யப்போகிறீர்கள் ! ஏன் இங்கிருந்து கிளம்பினீர்கள் ? ஏன் படத்தைக் கொடுத்தீர்கள் ? எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. ஆனால் நீங்கள் சொன்னபடி நான் நடந்து வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இது.....நீங்களோ இதுவரை என்னைக் காப்பாற்றுகிறேன் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லை. இதை என்னவென்று சொல்ல முடியாதென்றால், முடியாது என்று சொல்லுங்கள். பரவாயில்லை ” என்றான் தூர்ஜயன்.

“ இதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன். இது என் ரகசியமல்ல. அப்படி யென்றாலாவது சொல்லிவிடுவேன். ஆனால் உனக்குமட்டும் ஒன்று சொல்வேன். இந்தப் பொறியிலிருந்து நீயும் நானும் தப்பினால் உன்னைத் தப்புவிக்க என்னாலானதைச் செய்வேன் ’, என்றார் வைத்தியர்.

தூர்ஜயனின் முகத்தில் காந்தி வீசியது. “ இவ்வளவு தான் நீங்கள் சொல்லக்கூடியது ” என்று கூறினான் தூர்ஜயன். “ பையனை எப்பொழுதும் அருகே வைத்துக்கொள் உதவி வேண்டியிருந்தால் கூலியழை. நான் வருவேன்.

சரி.....நான் வரட்டுமா ? குமார்” என்று சொல்லிக் கொண்டே விடை பெற்றுக்கொண்டார் வைத்தியர்.

31. புதையல் வேட்டை—பாலனின் குறிகள்

அவர் போய்விட்டதும் “ குமார், நான் உன் உயிரைக் காப்பாற்றினேன் என்றால் நீ என் உயிரைக் காப்பாற்றினாய். வைத்தியர் உன்னைக் குதித்து ஒடிவிடும்படி சைகை செய்ததைக் கவனித்தேன். நீ முடியாது என்றதும் தெரிந்தது. இதுதான் எனக்கு நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது. எனக்குப் பிடிக்காவிட்டாலும் ரகசிய ஏற்பாட்டின் பேரில் புதையல் வேட்டைக்குப் புறப்பட வேண்டியிருக்கிறது. எப்பொழுதும் என் கூடவே இருந்துகொள். விதியும் அதிர்ஷ்டமும் எப்படியிருந்தாலும் எங்களைக் காத்துக் கொள்வோம் ” என்றான் துர்ஜயன்.

காலை உணவு தயாராகிவிட்டது என்று ஒருவன் அறிவித்தான். நாங்கள் சாப்பிட ஆரம்பித்தோம். சாப்பிடும் பொழுதே துர்ஜயன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். “ நண்பர்களே ! உங்களுக்கு மூளை இரவல் கொடுக்க துர்ஜயன் இருக்கிறான். கப்பல் அவர்கள் வசம், எங்கே என்பது தெரியாது. புதையல் கிடைத்ததும் அதையும் கண்டு பிடித்துவிடுவோம். படகுகள் எங்களிடம் தானே இருக்கின்றன. இந்தப் பையன்.....யாரை அதிகம் நேசிக்கிறானோ அவர்களோடு கடைசித் தடவையாகப் பேசி முடித்து விட்டான். நான் இவனை ஒரு கயிற்றில் கட்டிக்கொண்டு வர நினைத்திருக்கிறேன். ஏதாவது நேர்ந்தாலும்.....”

இப்படியே போய்க் கொண்டிருந்தது அவன் பேச்சு. அவன் சகாக்களோ வெகு குஷியாக இருந்தனர். ஆனால் என் பாடு திண்டாட்டமாகப் போய்விட்டது. துர்ஜயனோ

இரண்டு படகுகளிலுமல்லவா கால் வைத்திருக்கிறான்! அவனுடைய இந்த ஏற்பாடு சரிவந்தால் அவன் சுதந்திரத் தையும் பணத்தையும் தானே விரும்புவான்? இல்லை, கலாநிதிக்குக் கொடுத்த வாக்கையே காப்பாற்றினாலும் எவ்வளவு அபாயம் எங்கள் முன்னால்! நானும் ஒற்றைக்கால் மனிதனுமா ஐந்து முரடர்களுடன் சண்டை போட்டு ஜயிக்கப் போகிறோம்? இதற்குமேல் என் நண்பர்கள் என்ன தான் செய்கிறார்கள்? ஏன் இங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்? அபாயம் வரும் என்ற கலாநிதியின் எச்சரிக்கையின் அர்த்தம் தான் என்ன? அந்த யோசனைகளில் எனக்கு உணவு உட்செல்லவேயில்லை.

என்னைத் தவிர எல்லோரும் ஆபுதங்களுடன் புறப்பட்டோம். பாலன் தூர்ஜயனின் தோளில் உட்கார்ந்து ஏதேதோ பேசிக்கொண்டிருந்தது. என் இடையைச் சுற்றி ஒரு கயிறு. அதன் மற்ற முனை தூர்ஜயனின் கையில், ஒரு சமயம் அவன் பற்களுக்கிடையே. கடற்கரைக்குச் சென்று படகுகளில் ஏறினோம். படத்தைப்பற்றிய பேச்சு எழுந்தது. அதில் இருந்த எழுத்துக்கள் அவ்வளவு தெளிவாக இல்லை. படகுகள் போய்க் கொண்டிருந்தன. உங்களுக்கே ஞாபகமிருக்கும்—உயர்ந்த மரம். தரதிரஷ்டம். வடகிழக்கு நோக்கி. பத்து அடி—இப்படி எழுதியிருந்தது.

ஆகவே எங்கள் முதல் குறி உயர்ந்த மரம். அந்தப் புதையல் இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்ட இடத்தில் அநேக உயர்ந்த மரங்கள் இருந்தன. ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொரு மரத்தில் இருந்து ஆரம்பித்தான். குதித்துக் கொண்டும் கூச்சலிட்டுக்கொண்டும் அந்த மலையில் ஏறினோம். தூர்ஜயன் என் கயிற்றையும் பிடித்துக்கொண்டு கஷ்

டப்பட்டு இடையிடையே என் உதவியுடன் ஏறினான். இப்படி அரை மைல் போகவில்லை. ஒரு கோடியிலிருந்தவன் பீதியால் கூச்சலிட்டான். எல்லோரும் அவன் நின்ற பக்கம் ஓடினார்கள். மோகன் “ அவன் புதையலைக் கண்டிருக்க முடியாது. அதற்கு இன்னும் மேலே ஏறவேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே எங்களை விலக்கிச் சென்றான்.

நாங்களும் போய்ப் பார்த்தபொழுது ஒரு பெரிய மரத்தடியில் ஒரு காலத்தில் மனிதனாயிருந்த ஒருவனில் மிஞ்சக் கூடியது கிடந்தன; எலும்புகள், கிழிந்துபோன உடை— எல்லோருக்கும் கிளி பிடித்துக்கொண்டது ரகு கொஞ்சம் தைரியமானவன். அருகே போய் அதைப் பார்த்துக் கொண்டே “ இவனும் ஒரு மாலுமி இது நல்ல துணி ” என்று அதை ஆராய்ந்துகொண்டே சொன்னான்.

“ சவம் என்றாலும் இப்படியா ?” என்றான் துர்ஜயன். நாங்களும் உற்றுப்பார்த்தோம். உடம்பு நீட்டியபடி கைகள் தலைக்கு மேலே எதிர்த்திசையைக் காட்டியபடி.

“ ஆ.....இந்தா என் திசைகாட்டி. எங்கே பார். இந்த உடம்பு வடகிழக்குநோக்கி. நானே நினைத்தேன். இது காட்டும் திசை தான் எங்கள் பாதை. பாலனை நினைக்கவே மயிர்க் கூச்சலெடுக்கிறது. அவனும் அந்த ஆறுபேரும், எல்லோரையும் அல்லவா கொன்றான்? இவனை மட்டும் திசையைக் காட்டும்படி இழுத்துவந்து இங்கே போட்டிருக்கிறான். நல்ல நீளமான எலும்புகள்! மஞ்சள் தலை மயிர்!! அகிலேசனாயிருக்கும். மோகன், அகிலேசனைத் தெரியுமா ?” என்று கேட்டான் துர்ஜயன்.

“ தெரியும். எனக்குக்கூட அவன் கொஞ்சம் கடன் கொடுக்கவேண்டும். கரைக்கு வரும்பொழுது என் கத்தியுடன் தான் வந்தான் ” என்றான் மோகன்.

“ எங்கே போயிருக்கும் இவனுடைய கத்தி ? பாலன் இறந்தவர்களிடம் கொள்ளையடிப்பவன் அல்லவே ! பட்சிகள் அதைப் பட்சணம் பண்ணுமா என்ன ? ” என்றான் ஒருவன்.

“ உண்மை !!! ” என்றான் தார்ஜயன்.

“ ஒன்றுமே காணப்படவில்லையே. எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை ” என்றான் மோகன்.

“ பாலன் இருந்தால் எங்களுக்கு இந்த இடம் மயான பூமிதான். அவர்களும் அறுவர். நாங்களும் அறுவர். அவர்களில் எஞ்சியிருப்பது எலும்புகள் தான் ” என்றான் தார்ஜயன்.

நான் நேரில் பார்த்தேன். அவன் சவத்தைப் பில்லி காண்பித்தான். காலணா நாணயங்களால் அவன் கண்கள் மூடப்பட்டுக் கிடப்பதை ” என்றான் மோகன்.

“ யாருடைய ஆவி கூத்தாடும் என்றால் அஃது அவனுடையதுதான் ” என்றான் மண்டையில் காயத்துடன் இருந்தவன்.

“ அவன் இறக்கும்பொழுது, ஆடினான், பாடினான், அப்பப்பா ! சாராயம் என்று கூவினான். இறந்தவன் சொத்துக்கு என்ற பாட்டை அடிக்கடி பாடினான் ” என்றான் இன்னொருவன்.

“ அது கிடக்கிறது. நட, அவன் இறந்தவன் இறந்தவன் தான். பகலிலுமா அவன் பிசாசு ? ” என்றான் தார்ஜயன்.

மேலே நடந்தோம். மத்தியானமாகிவிட்டது. அவர்களுடைய குதிப்பும் கும்மாளமும் அடங்கிவிட்டன. மெது

வாகப் பேசிக்கொண்டு ஒன்றாகவே போனார்கள். இறந்து போன பாலன் அவர்கள் மனதில் பிதியை உண்டாக்கியிருக்கவேண்டும்.

32. புதையல் வேட்டை

—பச்சை மரங்களிடையே குரல்

மலையுச்சியை அடைந்ததும் தூர்ஜயன் திசைகாட்டியையும் படத்தையும் எடுத்துச் சரிபார்த்துக் கொண்டான். “இனிப் புதையலைக் கண்டுபிடிப்பது சலபம். சாப்பாட்டை முதலில் முடித்துக் கொள்வோம்” என்றான்.

“எனக்கு ஒன்றுமே வேண்டாம். பாலனின் ஞாபகம் பசியைக்கூட நீக்கிவிட்டது” என்றான் மோகன்.

“அடேயப்பா! அவன்தான் இறந்துபோய் விட்டானே” என்று தேறுதல் கூறினான் தூர்ஜயன்.

“மகா குரூபி அவன்” என்றான் மூன்றாம் ஒருவன்.

“ஆமாம்” என்று ஒத்துப் பாடினான் ரகு.

ஒடிந்துபோன எலும்புக் குவியலைப் பார்த்ததிலிருந்து அவர்கள் பயத்தினால் மெதுவாகவே பேசினார்கள். அவர்களுடைய பேச்சு மரங்களின் அமைதியை அசைக்கவில்லை. ஆனால் திடீரென்று எங்கள் முன்னாலிருந்த மரங்களின் நடுவேயிருந்து ஒரு பலத்த குரல் கேட்டது.

இறந்தவன் சொத்துக்குப் பதினைந்துபேர்

ஒகோகோ! ஒரு புட்டி மது.

இதைக் கேட்டவர்களின் தேகம் நடுங்கியதைப்போல் நான்கண்டதில்லை. முகம் வெளிறியது. சிலர் குதித்தார்கள். மோகன் கீழே விழுந்தே விட்டான்.

“பாலனின் குரல்!” என்றான் ரகு.

பாட்டு அவ்வளவுடன் நின்றுவிட்டது.

“பாருங்கள், யாரோ எங்களைக் கேலிபண்ண முயற்சி செய்கிறார்கள்” என்றான் தூர்ஜயன்.

அவனுடைய திகில் நீங்கிவிட்டது. மற்றவர்களும் அவன் பேச்சை நம்பினார்கள். பயம் நீங்கும் சமயம் திரும்பவும் அதே குரல் “தருமா! சாராயம் கொண்டா!” என்று கூவியது. இதைக் கேட்டவர்கள் மரம்போல் அசையாமல் நின்றார்கள். குரல் அடங்கி எவ்வளவோ நேரத்துக்குப் பின்பும் அவர்கள் அந்தச் சத்தம் வந்த திசையைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்கள்.

“ஹும். போதும் போகலாம்” என்றான் ஒருவன்.

“அவன் இறக்கும் பொழுது சொல்லிய வார்த்தைகள் அவைதான்” என்றான் மோகன்.

தூர்ஜயன் இதற்கெல்லாம் பயப்படவில்லை.

“எங்களைத் தவிரத் தருமனைத் தெரிந்தவர்கள் இந்தத் தீவில் யாருமேயில்லை....புதையலெடுக்க வந்தோம். பேயோ, மனிதனோ எங்கள் மனதை மாற்ற முடியாது. பாலனுக்கு உயிருடனிருந்தபோது நான் பயந்தவனல்லன். அவன் பிசாசுக்கா மசின்து விடுவேன். இங்கிருந்து அதிக தூரத்தில் இல்லை ஏழுலட்சம் பவுன்கள். இறந்த ஒருவனுக்குப் பயந்து அந்தச் செல்வத்தை நிராகரிப்பதா?”

இதைக்கேட்ட அவன் நண்பர்களுக்குப் பயம்தான் அதிகரித்தது.

“தூர்ஜயன்! அது பைசாசம்!” என்று பயமுறுத்தினான் ரகு. மற்றவர்களுக்குப் பேசக்கூடத் தைரியம் இல்லை. ஒவ்வொருவராக ஒடியிருப்பார்கள், பயத்தினால்

கூட்டமாக இருக்க விரும்பியிராவிட்டால். திடங்கொண்ட தூர்ஜயனுக்கு அருகே இருக்க விரும்பினார்கள்.

பைசாசமா ? இருக்கலாம்.....ஆனால் எதிரொலிகேட்டதல்லவா ? நிழலில்லாத பைசாசுக்கு எதிரொலி எங்கிருந்து வந்தது ? அதைத்தான் அறிய விரும்புகிறேன்” என்றான் தூர்ஜயன்.

இஃது எனக்கு விநோதமாகப்பட்டது. ஆனால் ரகு அந்தப் பேச்சை நம்பியே விட்டான்.

“ நீ சொல்வது நியாயம். நாங்கள் முட்டாள்கள். அதுமட்டுமல்ல. அந்தக் குரல் பாலனுடையதாக எனக்குப்படவில்லை பார்க்கப் போனால்.... ”

“ தூமகேதுவின் குரல் ! ” என்றான் தூர்ஜயன்.

“ ஆமாம். தூமகேதுவின் குரலேதான் ” என்றான் மோகன்.

“ அதிலென்ன வித்தியாசம் ? தூமகேது மட்டும் உயிரோடிருக்கிறானா என்ன ? ” என்று கேட்டான் ரங்கன்.

மற்றவர்கள் அதைக்கேட்டுச் சிரித்தார்கள்.

“ தூமகேது இருந்தாலென்ன ? இறந்தாலென்ன ? அவனைப்பற்றி யார் கேட்டார்கள் ? ” என்றான் ரகு.

கொஞ்சநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். திகில் நீங்கிவிட்டது. அப்புறம் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். ரகு முன்னால் போய்க்கொண்டிருந்தான். அவன் தான் உண்மையாகக் கக்கிவிட்டானே, தூமகேதுவைப்பற்றிக் கவலையில்லை யென்று.

இடத்தை நெருங்கினோம். அவசரம் அவசரமாக நடக்கத்தொடங்கினான் தூர்ஜயன். பெருமூச்சுவிட ஆரம்பித்தான். இடையிடையே என்னைத் திரும்பி முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டான்.

அவன் முகம் அவன் அகத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தது. எனக்கு நன்றாக விளங்கிவிட்டது அவன் குறி. புதையல் அகப்பட்டால் சுருட்டிக்கொண்டு ஓடுவது தான் அவன் நோக்கம் என்று புலப்பட்டது. அவன் சத்தியத்தையும் வைத்தியரின் எச்சரிக்கையையும் மறந்தான். அவன் ஆரம்பத்தில் திட்டம் போட்டிருந்தபடி எவ்வளவு ரத்தத்தைச் சிந்தினாலும் பணத்தோடு வசந்தத்தில் ஏற விரும்பினான்.

“ எல்லோரும் வாருங்கள் ” என்று கூவிக்கொண்டே ஓட ஆரம்பித்தான். வழிகாட்டிக்கொண்டு வந்தான் ரகு. கொஞ்சம் போவதற்குள் எல்லோரும் நின்றார்கள். தூர்ஜயன் விரைந்துபோய் எட்டிப் பார்த்தான்.

முன்னால் பெரியதோர் குழி. உள்ளே சில பலகைத் துண்டுகளும் ஒரு கோடரியும் மட்டும் கிடந்தன. ஒரு பலகையில் ஐராவதம் என்ற பெயர் வரையப்பட்டிருந்தது. அது தான் பாலனுடைய கப்பலின் பெயர். எல்லாம் தெரிந்தது. யாரோ முன்னாடியே பணத்தைக் கண்டுபிடித்து எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஏழு லட்சம் பவுன் களும் போய்விட்டன.

33. தலைவனின் வீழ்ச்சி

எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம்! அவர்கள் தலையில் இடி விழுந்தது போலிருந்தது, அவர்களுடைய ஆசைகளெல்லாம் நிராசைகளாயின. தூர்ஜயன் உடனேயே தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டான். வரப்போவதையும் உணர்ந்து ஒரு வழி வகுத்துக் கொண்டான்.

“குமார், இதை வைத்துக்கொள், வரப்போகிறது கலவரம்” என்று என்னிடம் ஒரு கைத்துப்பாக்கியைக் கொடுத்தான். மெதுவாக நடந்து குழியின் எதிர்ப்புறத்தை

அடைந்தோம். “இஃது எக்கச்சக்கமான மூலை” என்று என்னைப் பார்த்துக் கண்களைச் சிமிட்டினான். அவன் இப்பொழுது அன்பொழுக என்னைப் பார்த்தான். அடிக்கடி அவன் மாறுதல்கள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அந்தச் சமயத்தில்கூட “நீ திரும்பவும் கட்சி மாறிவிட்டாயா?” என்று கேட்காமல் இருக்க என்னால் முடியவில்லை.

அவன் பதில் சொல்லும் முன்னமே ஒவ்வொருவரும் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு குழிக்குள்ளே குதித்தார்கள். நிலத்தைக் கைகளால் தோண்டினார்கள். பலகைகளைத் தூக்கி வீசினார்கள். மோகன் கையில் ஒரு பொற்காசு அகப்பட்டது. அது கைக்குக் கை மாறியது.

“ஒரு பவுன்! இதுதான் உன் ஏழு லட்சம் பவுன்கள். நீயா பேரம் பேசினாய்? நீயா தப்புச் செய்யாதவன்? மூளை கெட்ட முட்டாள்” என்று ரகு தூர்ஜயனைப் பார்த்து உறுமி “இன்னும் கிளறிப்பார். ஏதாவது வேர் அகப்படலாம்” என்று பரிகாசமாகச் சிரித்தான்.

“வேரா? பார்த்தீர்களா? இவனுக்கு எல்லாம் ஏற்கெனவே தெரியும். அவன் முகத்தைப் பார், வேஷம் போடுகிறான்” என்றான் ரகு.

“ரகுவா? இன்னொரு தடவை தலைவரை முயற்சி செய்கிறாயா?” என்றான் தூர்ஜயன்.

இந்தத் தடவை எல்லோரும் ரகுவின் கட்சி குழியிலிருந்து வெளியேறினார்கள். ஏறும்பொழுது நாங்கள் நின்றதற்கு எதிர்ப்புறத்தில் ஏறியது நல்லதாய்ப் போயிற்று. இந்தப் புறத்தில் நாங்கள், அந்தப் புறத்தில் ஐவர். பார்த்துக்கொண்டே நின்றோம். தூர்ஜயன் அசையவில்லை. யாருக்குமே முதலில் கைவைக்க யோசனையாகத்தான் இருந்தது.

இருந்தாலும் துர்ஜயன் தைரியசாலி, சந்தேகமில்லை. அசையாமல் நின்று கொண்டிருந்தானே! கடைசியாக ரகு ஏதாவது பேசினால் உபயோகப்படும் என்று நினைத்திருக்கவேண்டும்!

“அதோ இருவர். ஒற்றைக்கால் கழுதை, எங்களை நாசமாக்கியவன். மற்றது அந்தக் கோட்டான், கொலை செய்ய நினைத்திருந்தேன்...” என்று சொல்லிக்கொண்டே கையை உயர்த்திக் கொண்டு எங்களைத் தாக்கவந்தான். அப்பொழுது—மூன்று துப்பாக்கி வேட்டுகள் கேட்டன, எங்கோ புதர்கள் நடுவேயிருந்து, ரகு குழியுள் தலை குப்புற விழுந்தான். தலையில் காயம் பட்டிருந்தவன் கால்களை உதைத்துக் கொண்டே சவமாய்ப் பக்கத்தில் விழுந்தான். மற்ற மூவரும் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். இதற்கிடையில் துடித்துக்கொண்டு கிடந்த ரகுமீது துர்ஜயன் துப்பாக்கியால் சுட்டான். அவன் கண்கள் செருகும் பொழுது “ரகு, நான்தான் உனக்கு யமனாக வந்தேன்” என்றான் துர்ஜயன்.

அந்தச் சமயத்தில் துப்பாக்கிகளுடன் தூமகேது, வைத்தியர், நாரையன் மூவரும் எங்களை நோக்கி ஓடி வந்தனர்.

“உம்—விடாதீர்கள். அவர்களைப் படகுகளை அடைய விடாதீர்கள்” என்று சத்தமிட்டார் வைத்தியர். மார்புவரை வளர்ந்திருந்த புதர்கள் நடுவே வேகமாகத் துரத்தினோம். துர்ஜயனும் ஒற்றைக்காலுடன் விடவில்லை. எங்களுக்குப் பின்னால் குதித்துக் குதித்து வந்தான். மலைச் சரிவை அடைந்ததும் “வைத்தியர், பயமொன்றுமில்லை. அதோ பாருங்கள்” என்று காட்டினான்.

மூவரும் ஒடிக்கொண்டிருந்தது நன்றாகத் தெரிந்தது. நாங்கள் அவர்களுக்கும் படகுகளுக்குமிடையே இருந்தோம். ஆகவே களைப்பாற உட்கார்ந்தோம்.

“சரியான சமயத்தில் வந்தீர்கள்.... நீயா தூமகேது? நல்ல மனிதன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே உட்கார்ந்தான் தூர்ஜயன்.

“ஆமாம். தூமகேதுதான்” என்றான் தூமகேது பேச விருப்பமில்லாதவன் போல்.

நாங்கள் படகுகளை நோக்கி நடந்து போகையில் வைத்தியர் நடந்தது எல்லாவற்றையும் சொன்னார். தூர்ஜயனுக்குப் பேராச்சரியத்தை விளைவித்தது அவர் சொன்ன கதை.

தூமகேது தீவில் அலைந்து திரிந்த நாட்களில் புதையலைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறான். குழியில் கிடந்த கோடரி அவனுடையது தான். புதையலையெல்லாம் அங்கிருந்து தோளில் சுமந்து வடகிழக்குத் தீவில் உள்ள மலையில் ஒரு குகைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திருக்கிறான். அந்தக் குகையில் வசந்தம் வருவதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பே புதையல் பத்திரமாக இருந்தது.

தாக்குகல் நடந்த மாலையில் வைத்தியருக்கு இந்தச் செய்தியைத் தூமகேது சொல்ல, மறுநாட் காலை கப்பலும் காணாமல் போகவே தூர்ஜயனைக் கண்டு படத்தைக் கொடுத்தார். அந்தப் படத்தினால் உபயோகம் ஒன்றுமில்லை என்று தெரிந்திருந்தார். உணவையும் அவர்களிடம் கொடுத்தார். தூமகேதுவிடம் போதிய உப்புப்போட்ட ஆட்டிறைச்சி இருந்தது. இப்படி எல்லாம் செய்தார், அங்கிருந்து தூமகேதுவின் இடத்திற்குப் பத்திரமாய்ப் போய்ச் சேர.

“கடமையில் கண்ணக இருந்தவர்களுக்கு என்னொலா
னதைச் செய்தேன். நீ அவர்களில் ஒருவனாக இல்லாம
லிருந்தது என் குற்றமா, குமார்?” என்றார்.

மறுநாள் நான் கொள்ளைக்காரருடன் புதையல் வேட்
டைக்குப் புறப்படுவேன் என்று அறிந்ததும் தூமகேதுவை
யும் நாரையணையும் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு புதை
யல் இருந்த இடத்திற்கு வந்திருந்தார்.

“என் அதிர்ஷ்டம். குமார் இல்லாவிட்டால் நீங்கள்
என் என் உதவிக்கு வரப்போகிறீர்களா? தூர்ஜயனைக்
துண்டுதுண்டாக அவர்கள் வெட்டியிருப்பார்கள். நீங்கள்
கவலைப்பட்டிருக்கப் போவதேயில்லை” என்றான் தூர்ஜயன்.

“ஆமாம்” என்றார் வைத்தியர்.

படகுகளை அடைந்தோம். கோடரியினால் ஒன்றை
நொறுக்கினார் வைத்தியர். மற்றதில் எல்லோரும் ஏறி வட
குடாவுக்குச் சென்றோம்.

தூமகேதுவின் மலையைத் தாண்டிச் செல்லும்பொழுது
அதன்மேல் ஒருவர் துப்பாக்கியை ஊன்றிக்கொண்டு நிறி
பது தெரிந்தது. அதுதான் திருவேணி. அவரைக் கூனி
யழைத்து லேஞ்சிகளை ஆட்டிச் சைகை பண்ணினோம்.
மூன்று மைலுக்கப்பால் வடகுடாவில் வாசலில் மிதந்து
கொண்டிருந்தது வசந்தம். பெருக்குரீரில் மிதந்து வந்
திருக்கவேண்டும். அதில் நாரையணைக் காவலுக்கு நிறுத்தி
விட்டுத் தூமகேதுவின் குகைக்குச் சென்றோம். என்னை
அன்புடன் வரவேற்றார் திருவேணி. அதன்மேல் தூர்ஜயனை
திரும்பிப் பார்த்தார்.

“தூர்ஜயன்! நீ மிகவும் கெட்டவன், தூர்த்தன்,
துன்மார்க்கன். ஆனால் நியாயத்திற்கும் நீதிக்கும் உன்னைக்

காட்டிக் கொடுக்கக்கூடாதென்று என் நண்பர்கள் என்னை வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் அப்படிச் செய்யப் போவதில்லை என்றாலும் உன் கையால் இறந்தவர்கள் என்னை விடப் போவதில்லை. உன் தூர்ஞாபகங்களே உனக்குத் தண்டனை” என்றார்.

“வந்தனம் ஐயா” என்றான் தூர்ஜயன்.

“எனக்கா வந்தனம்? என் கடமையைச் செய்யமுடியாமல் இருக்கிறேனே என்று வருந்துகிறேன். தூர நில” என்றார் திருவேணி.

எல்லோருமாகக் குகைக்குள் புகுந்தோம். நல்ல விசாலமான காற்றோட்டமுள்ள இடம். ஒரு சிற்றூறு. மணல் தரை. ஒரு பெரு நெருப்பின் அருகே படுத்ததுக்கொண்டிருந்தார் பிரதாபன். ஒரு மூலையில் அந்த நெருப்பு வெளிச்சத்தில் பிரமாண்டமான பொற்குவியல்களும் பொற்சலாகைகளும் தென்பட்டன. அதுதான் பாலனின் பணம். நாங்கள் தேடிவந்த பொருள். பதினேழுபேரைப் பலியாக்கிய புதையல். இப்பொழுதே இப்படியென்றால் அதைச் சேகரிப்பதற்கு எவ்வளவு உயிர்கள், எத்தனை கப்பல்கள், எவ்வளவு ரத்தம் சேதமாயிற்றே! இந்த ஈவிரக்கமற்ற கொள்ளையில் பங்கெடுத்துக்கொண்ட மூவர் அந்தச் சமயத்தில் அந்தத் தீவில் இருக்கத்தான் இருந்தனர். யார் என்று கேட்கிறீர்களா?—தூர்ஜயன், மோகன், தூமகேது.

“சுமார், உள்ளே வா. நீ நிரம்ப நல்லவன். நீயும் நானும் இனியும் கடலில் போகமாட்டோம். அது யார் அங்கே? தூர்ஜயனா? ஏன் இங்கே வருகிறாய்?” என்று கேட்டார் பிரதாபன்.

“என் கடமையில் ஈடுபட” என்றான் தூர்ஜயன்.

“ஆ” என்றார் பிரதாபன். அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இரவு சாப்பாடாயிற்று. சாப்பாடு நடக்கும்பொழுது எவ்வளவு மனோகரமாக இருந்தது. நண்பர்களுடன் தூமகேதுவின் ஆட்டிறைச்சி. தூர்ஜயன் எவ்வளவு ஜூராக உணவு பரிமாறினான்.

34. அப்பாடா !

மறுநாள் காலை பொற்குவியலை வசந்தத்தில் சேர்ப்ப பதில் முனைந்தோம். தரையில் ஒரு மைல், கடலில் மூன்று மைல் கொண்டு செல்ல வேண்டியிருந்தது. ஆட்களோ கொஞ்சம், வேலையோ ஜாஸ்தி! அந்த மூன்று கொள்ளைக் காரரும் எங்களுக்கு ஒரு தொந்தரவையும் உண்டாக்க வில்லை. அப்படியிருந்தும் மலையுச்சியில் ஒரு காவலாஸி போதுமான பாதுகாப்பாயிருந்தது.

நாரையனும் தூமகேதுவும் புதைபுலைப் படகில் கொண்டு செல்வதில் ஈடுபட்டனர். மற்றவர்கள் அதைக் கரைக்குக் கொண்டு வருவதில் முனைந்தனர். நானே அதை ரொட்டிச் சாக்கில் போட்டுக்கட்டுவதில் மட்டும் அவர்களுக்கு உதவ முடிந்தது.

எவ்வளவு காசு! எத்தனை விதம்! எண்ணத்தான் முடியுமா? அளக்கத்தான் முடியுமா? உலகத்தில் உள்ள எல்லா நாடுகளின் காசும் அதில் இருந்திருக்க வேண்டும். எனக்கு முதுகு வலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. கைவிரல்களும் நோவு எடுத்தன.

இரவு பகலாக வேலை நடந்தது. மூன்றாவது நாள் நானும் வைத்தியரும் மலையின்மீது நடந்து கொண்டிருந்

தோம். இரவு வேளை, காற்றுவாக்கில் யாரோ பாடுவது கேட்டது. அப்புறம் அமைதி.

“ஆண்டவன் அவர்களை மன்னிக்கட்டும்” என்றார் வைத்தியர்.

“மூவரும் குடித்திருக்கிறார்கள்” என்றான் தூர்ஜயன்.

அவர்களை என்ன செய்வது என்பதைப் பற்றி மாலை முழுவதும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவர்களைத் தீவிலேயே விட்டுச் செல்வது என்று முடிவாயிற்று. அவர்களுக்கு வேண்டிய உடை, உணவு, வெடிமருந்து முதலியவைகளை விட்டுச் செல்வது என்றும் தீர்மானித்தோம்.

இதையெல்லாம் செய்து முடித்தபிறகு கப்பலில் ஏறிப் பிரயாணமானோம்.

கப்பலில் ஆட்களில்லாமையால் எல்லோரும் ஒத்தாசை செய்யவேண்டியிருந்தது. பிரதாபன் படுக்கையிலிருந்தே கட்டளைகள் இட்டவண்ணம் இருந்தார். நாங்கள் கப்பலே நேரே வீட்டுக்குச் செலுத்த விரும்பவில்லை, போதிய ஆட்களில்லாமையால். அருகே உள்ள ஒரு துறைமுகத்துக்குக் கப்பலைச் செலுத்தினோம்.

நாங்கள் அங்கு போய்ச் சேரும்பொழுது மாலைவேளை, ஒரு யுத்தக்கப்பல் தலைவனைத் திருவேணியும் நானும் கலாநிதியுமாகப் பேட்டி கண்டுவிட்டுக் காலையில் வசந்தத்துக்குத் திரும்பினோம். தூமகேது தனியே இருந்தான். தூர்ஜயனைக் காணோம். அவன் வெறுங்கையுடன் போகவில்லை. ஒரு சாக்குப் பணத்தையும் திருடிக்கொண்டு கம்பி நீட்டிவிட்டான். முந்நூரே அல்லது நானூரே பொன்கள் இருந்திருக்கும். அவ்வளவோடு அவன் தொலைந்தானே என்று எங்களுக்கு நிரம்ப சந்தோஷம்.

இனி அதிகம் கதையை வளர்த்துவானேன்? கொஞ்ச ஆட்கள் சேகரித்துக் கொண்டு வீடு போய்ச் சேர்ந்தோம். முதலில் சென்றவர்களில் ஆக ஐந்துபேரைத் தான் “குடியும் சாத்தானும் தப்பவிட்டது” ஆனால் அவர்கள் பாடும் கப்பலிலோ,

‘கூடச்சென்றது எழுபத்தஞ்சு
திரும்பிவந்தது ஒன்றே ஒன்று”

எங்கள் கப்பலின் நிலைமை அவ்வளவு மோசமானதாக இல்லை. புதையலில் எங்களுக்குக் கிடைத்த பங்கை எங்கள் புத்திசாலித்தனத்திற்கு ஏற்க எப்படியோ செலவழித்தோம். பிரதாபன் கடல் என்பதையே மறந்துவிட்டார். நாரையனே ஒரு கப்பல் முதலாளி. தூமகேதுவோ கிடைத்த ஆயிரம் பவுன்களையும் மூன்றே கிழமைகளில் முடித்துவிட்டுப் பிச்சைக்காரனாக வந்து சேர்ந்தான். அவன் முன்பு பயந்ததுபோல் வாயில்காப்போன் வேலையிலிருக்கிறான், திருவேணியிடம். தார்ஜயனைப்பற்றி அப்புறம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. பாலன் மறைத்துவைத்த வெள்ளியும் எஞ்சிய புதையலும் அங்கேயே தான் இருக்கிறது. எனக்குத்தெரியும் எங்கேயிருக்கிறதென்று. ஆனால் என்னை எவ்வளவு வற்புறுத்தினாலும் அந்தத் தீவில் கால் வைக்க மாட்டேன். இன்றைக்கும் நான் கெட்ட சொப்பனம் கண்டு திடுக்கிட்டெழுந்து பார்க்கையில் கடல் அலைகள் மோதும் சப்தம் காதில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். இல்லாவிட்டால் தலைவன் பாலனின் கணீரென்ற குரல் “முக்காலணை! முக்காலணை!” என்பது கேட்கும்.

மணிபல்லவம் முற்றிற்று.

280625

UNIVERSITY OF CEYLON
LIBRARY

Class No. 7.823

Acc. No. 280625

This book is returnable on or before the last date stamped below.

30 OCT 1972

8. 18

~~31 MAR 1973~~

13 APR 1975

அப்பர் அச்சகம், சென்னை - 1.